

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

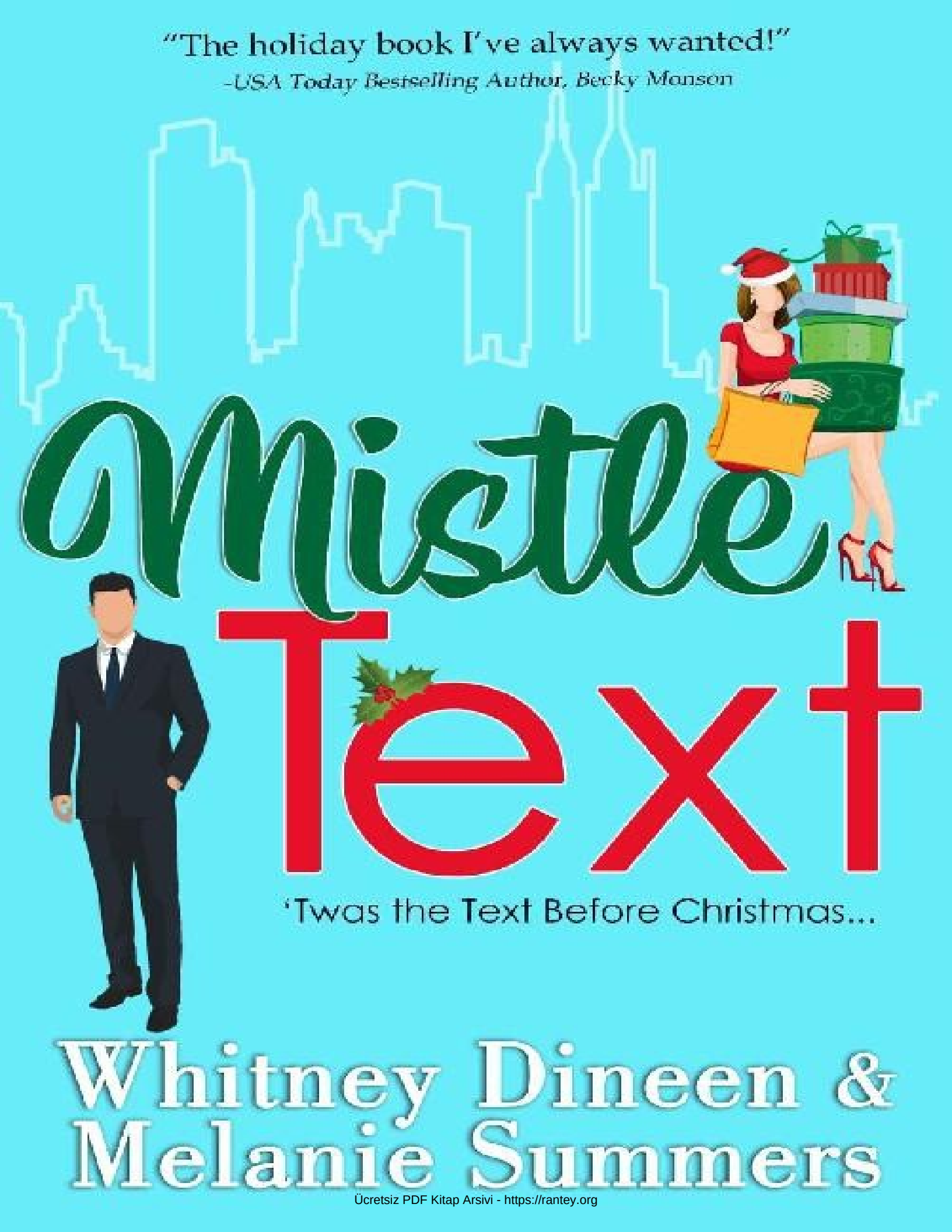
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"The holiday book I've always wanted!"

-USA Today Bestselling Author, Becky Manson

Mistle Text

'Twas the Text Before Christmas...

Whitney Dineen &
Melanie Summers

MİSTLE METİN

WHITNEY DINEEN
MELANIE SUMMERS

Telif Hakkı © 2021 Whitney Dineen and Gretz Corp.

Tüm hakları saklıdır.

33 Partners Publishing ve Indigo Group tarafından yayımlanmıştır

Birinci baskı

E-Kitap ISBN: 978-1-988891-43-9

Ciltsiz ISBN: 978-1-988891-44-6

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarların aşırı aktif hayal güçlerinin ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Ve belki demek istemiyoruz.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarların açık izni olmadan çoğaltılamaz, kopyalanamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz veya basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz. Ama kabul edelim, eğer kitabı sevdyseniz, muhtemelen küçük bölümlerini paylaşmanıza izin vereceklerdir. Yine de önce onlarla iletişime geçmeniz gerekiyor.

Amerika Birleşik Devletleri'nde

üretlmıştır. Eylül 2021

Kapak yazarı: Becky Monson

Yanlışlıkla Aşık Olma Hikayeleri

Salı Günü Bana Mesaj
Atın Metin Tanrısı
Metin
Savaşları
Metni Sisli
Metni Göster
Metin ve Kafası Karışık (Çok Yakında)

Ayrıca Whitney Dineen

Romantik Komediler

Mimi Günlükleri

[Mimi Finnegan'ın Yeniden Keşfi Mimi](#)

[Plus Two](#)

[Akraba Ruhlar](#)

Nispeten Seri [Nispeten](#)

Normal Nispeten [Aklı](#)

[Başında Nispeten Mutlu](#)

Dere Suyu Serisi

[Etkinlik](#)

[Hareket](#)

[Plan Hayal](#)

Yedi Anneye Yedi Gelin Serisi

[Aşk Bir Savaş](#)

[Alanıdır Ain't She](#)

[Sweet It's My Party](#)

[You're So Vain](#)

[Gece Yarısı Günah mı](#)

[İşliyor?](#)

[Satılık Aşk](#)

Komplo Gerilim

[See No More](#)

Kurgu Dışı Mizah

[Anelik, Şehitlik ve Costco Koşuları](#)

Orta Okuyucu

[Wilhelmina ve Willamette Peruk Fabrikası](#)

[Harvey Stingle da kim?](#)

Melanie Summers tarafından da

ROMANTİK KOMEDİLER

Taç Mücevherleri Serisi

[Kraliyet Muamelesi](#)

[Kraliyet Düğünü](#)

[Kraliyet Teslimatı](#)

Cennet Koyu Serisi

[Balayı Çırpınışları](#)

[The Suite Life](#)

[Dinlenme Plajı](#)

[Yüzü](#)

Çılgın Kraliyet Aşkı Serisi

[Royally Ezilmiş](#)

[Royally Vahşi](#)

[Royally Bağlı](#)

KADIN KURGU

[Sonraki Eş](#)

[The Deep End \(Çok Yakında\)](#)

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Sonsöz Sonsöz](#)

[Çok Yakında...](#)

[Salı Günü Bana Mesaj At'a Bir Bakış](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

Bölüm 1

Holly

"Evet anne, harika bir seyahat geçirdim," diyorum çamaşırları ayırırken. "Güney Fransa yılın bu zamanı çok güzel oluyor." Telefonu omzumla kulağımın arasına koyuyorum ve Faith'e fısıldıyorum, "Nana telefonda. Merhaba demek ister misin?"

Yeğenim sarı buklelerini bana doğru sallıyor, annem onun kim olduğunu bilmediği için bu çok mantıklı. Faith'in oyuncak ayısı Coco'nun başının üzerindeki kazağı çekiştirmesini izliyorum. Zavallı çocuğun benden daha fazla aileye ihtiyacı var.

"Hayır anne, bugün Lincoln Center'da sahneye çıkmam gerekmiyor." Dünya gezgini olduğum kadar sanatçı da değilim ama annemde erken başlangıçlı demans var ve bunu bilmiyor. Beyni ona ne olduğumu söylüyorsa o gibi davranıyorum. Bazen onun kızıyım, bazen o benim kızım, bazen de hiç sahip olamadığı ama hep hayalini kurduğu hizmetçisiyim. (Bu konuşmalar sınırda komik çünkü ev işlerinde yardımcı olsaydı tam bir iş bitirici olacağı ortaya çıktı).

Sürekli gelişen ilişkimiz için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. İyi günlerde, hayatım olduğundan daha çekiciymiş gibi davranmanın güzel olduğuna kendimi yarı ikna ediyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Şehir dışına gidip Clacker Cave Motel'de kalmak, Queens'te tehlikeli bir dairede yaşamaktan daha heyecan verici olurdu. Mahalle iyi ama evimizin yeni boyaya, yeni döşemelere, yeni tesisata ihtiyacı var.

Ay sonunu getirebilmek için kendimi paralıyorum, ama sadece yeni bir okula gidecek param yok, Faith'i üç ay önce kaydettirmeyi başardığım üstün yetenekli çocuklara yönelik anaokulu Dartmouth'ta tutmaya yetecek param da yok. Kendisi burslu (potansiyel sahibi zavallı çocuk olarak okuyun), ancak bu durumda bile aylık beş yüz dolarım yok. O zamanlar, birkaç yan işime online seyahat acenteliğini de ekliyordum ve bunun tüm dualarımın cevabı olacağını düşünüyordum. Ama şu ana kadar bana kazandığımdan daha fazlasına mal oldu.

"Tamam, prence en iyi dileklerini gönderdiğini söyleyeceğim anne. Eminim yakında sana daha fazla çikolata postalayacaktır." Az önce bir blenderın etrafında bir ya da on iki tur atmış gibi hissederek aramayı sonlandırıyorum. Ne yazık ki votka ya da rom olmadan. Her ne kadar kendi kendine yetebilen, becerikli bir kadın olduğumu düşünmek istesem de, şu anda

Beyaz atlı prensin beni kurtarmaya gelmesine aldırılmazdım.

"Faith," diyorum yeğenime, "neden şarküteriye gidip öğle yemeği için sandviç almıyoruz?" Gözleri o kadar parlıyor ki, burada daha fazla ikramımız olmadığı için kendimi suçlu hissediyorum. "Gerçekten mi? Cips de alabilir miyiz?"

Kız kardeşim Joy ve kocası Tom üç yıl önce bir trafik kazasında öldüğünden beri Faith'in vasisi benim. O sadece iki yaşındaydı. Hayat sigortası poliçesini iptal ettiği için enişteme milyonuncu kez lanet ediyorum. Onlar öldüğünde yirmi beş yaşındaydım ve kendime zar zor bakabiliyordum. Şimdi bu karışıma bir de çocuk ekleyince işler iyice sarpa sardı. İnanın bana, çocuklar yaşlandıkça daha ucuza gelmiyorlar.

"Cips ve limonata," diyorum ona, sanki birdenbire Warbucks Baba oluvermişim gibi.

"Holly Teyze, teşekkür ederim!" Zıplıyor ve küçük oturma odamızda dans etmeye başlıyor.

"Önce çamaşırlarımızı yıkayalım, sonra oradan devam ederiz." Onun odasını gösteriyorum, aslında benim odamdaki gömme dolap. "Git çamaşırlarını getir."

"Toni Teyze bizimle gelebilir mi?" diye soruyor. Toni, pinpon raketiyle kazara burnumu kırdığı sekiz yaşımızdan beri en iyi arkadaşım. Kan ve dikişlerle birbirimize bağlanmıştık.

Faith'e telefonumu uzatarak, "Neden onu arayıp sormuyorsun?" dedim.

O ararken beyazlarımı ayırmayı bitiriyorum. Onun tatlı sesini seviyorum. Bana umut veriyor ve aynı zamanda kalbimi kırıyor. Hayatımdaki en sevimli küçük kıza sahip olsam da, onu büyütmek için sorumluluk sahibi, toparlayıcı kız kardeşime ihtiyacı vardı, bir türlü dikiş tutturamayan teyzesine değil.

"Toni Teyze, benim," diyor Faith telefonda, sesi küçük bir yetişkin gibi çıkıyor. Beş yaşında, on beşine girmek üzere. "Holly Teyze beni sandviç yemeye götürecek! Senin de gelmeni istiyorum." "Saat kaçta?" diye sormadan önce bir dakika beni dinliyor.

"Ona Farantelli'de otuz dakika kalacağını söyle."

Faith sözlerimi tekrarlıyor ve sonra telefonu bana uzatıyor. "Tennis ayakkabılarımı yıkamak istiyorum ama ayağıma giyecek başka bir şeyim yok. Terliklerimi giyebilir miyim?"

"Hayır, onluklarını giy. Dışarıdayken durup sana bir çift ayakkabı daha alırız." Bu noktada, eski kredi kartından bir yirmi doların daha ne önemi var?

"Vay canına, piyangoyu mu kazandık?" diye soruyor, gözleri kocaman.

Ona bir havlu fırlatarak, "Teyzem loto hakkında ne diyor?" diye sordum. "Bilgisizler için bir vergi."

"Aynen öyle. Şimdi bana kıyafetlerini getir yoksa hiçbir yere gitmiyoruz." Ayaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde odadan dışarı koşar.

Yeğenim çamaşır çuvalını arkasından sürüklerken ben sepeti üç kat aşağı çamaşır odasına taşıyorum. Güm, güm, güm... Her adımda aşağı iniyor.

Biz içeri girdiğimizde Bayan Firestone çamaşırlarını kurutucudan çıkarıyordu. Yukarı baktı ve "İşte benim en iyi kızım!" dedi. Sonra Faith'in kollarına koşması için kollarını açtı.

Bayan Firestone, Faith için bir büyükanne gibi ve benim için tam bir nimet. Ne zaman ihtiyacım olsa yeğenimle ilgileniyor. Ona çok fazla güvenmemeye çalışıyorum, çünkü ona ödeyecek param yok, ama bizi birkaç gün görmezse, kendi deyimiyle "Faith zamanını" geçirebilmek için kapımızı çalıyor.

"Bu öğleden sonra gelip senin için temizlik yapabilirim diye düşünüyordum," diyorum. "Tatlım, benim için temizlik yapmana gerek yok. Evi o kadar kirletmiyorum." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"En azından bunu yapabilirim," diyorum ona. Ve gerçekten de öyle. Bayan Firestone bize haftada birkaç kez akşam yemeği getiriyor, bizim için kurabiye yapıyor ve Faith'e bakıyor. Tek yaptığım onun çöpünü atmak ve temizlemek.

Daire. Anlaşmanın açık ara en iyi tarafı bizde.

"Bugün sandviç alacağız," diyor Faith komşumuza. "Sana da getirmemizi ister misin?"

"O kadar büyük bir kahvaltı yaptım ki, bütün gün bir lokma daha yiyebileceğimden emin değilim," diyor. Sonra bozuk para cüzdanını çıkarıp açıyor. Faith'e yirmi dolarlık bir banknot uzatır. "İnanır mısın, bunu çamaşırhanede buldum. Neden teyzene öğle yemeği ısmarlamıyorsun?"

Gözlerimin arkasından yaşların süzüldüğünü hissediyorum. "Biz iyiyiz Bayan Firestone, ama teklifiniz için minnettarız." Parayı almayı gerçekten ama gerçekten çok istiyorum ama kendimi hayır kurumu gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Komşumuz başını sallıyor. "Annen sana hiç bulunan parayı geri çevirmenin uğursuzluk getireceğini söylemedi mi?"

"Hayır, hiç yapmadı." Faith'e bakıyorum, o da benimle arkadaşının arasına bakıyor. "Sanırım bunu alsan iyi olur, Faithy. Kötü şansa ihtiyacımız yok."

Yeğenim parayı katlayıp kot pantolonunun cebine sokmadan önce alkışlıyor. Bayan Firestone yeni katlanmış giysilerini toplarken, "Dışarı kış olmaya başladı," diyor. "Ağır paltolarınızı bir an önce çıkarsanız iyi olur."

Faith'in montu üzerine dar gelmeye başladı ve benimki de o kadar eski ki delikler oluşmaya başladı. İki yeni mont ve Noel Baba'dan ve benden alınacak Noel hediyeleriyle birlikte, kimi kandırıyorum ki? Anaokulu ücretini asla karşılayamayacağım.

Aceleyle üç çamaşırımızı yıkadıktan sonra binamızın ön kapısından çıkıyoruz. "Sanırım ben bir köfte kahraman alacağım, ya sen?" Faith soruyor.

"Bilmiyorum, sanırım fıstık ezmesi ve turşu alabilirim."

Yüksek sesle gülüyor. "Neden pastırma ve sümük olmasın?"

En sevdiğimiz oyuna devam ederken ona "Nefis," diyorum. "Balina ve su kestanesine ne dersin?" "Bologna ve sakız!" O kadar çok gülüyor ki durup bacağını tokatlıyor. Sakinleştğinde "Eğer lüks bir restorana gidebilseydiniz, ne sipariş ederdiniz?" diye soruyor.

"Süslü yemeğin ne olduğunu bildiğimden bile emin değilim," diyorum ona. "Ama sanırım bir yerde Fransızların salyangoz sevdiğini okumuştum. Belki onlardan alabilirim."

Olduğu yerde durup bana bakıyor, soğuk rüzgâr solgun buklelerini yanağına savuruyor. "Bunu uyduruyorsun, değil mi?"

"Hayır, gerçekten," diyorum ona. "Buna escargot deniyor. Bunun için bir servet ödüyorlar." Elini tutuyorum ve soğuktan kurtulmak için kaldırım boyunca acele etmeye başlıyorum.

"İğrenç! O halde fakir kalalım" diyor bana.

Mali durumumuzu bu kadar iyi anlaması içimi acıtıyor, ama karşınızda Faith gibi sezgileri kuvvetli bir çocuk varsa, sır saklamak zordur. "Peki, ortalarda bir yerde olmaya ne dersin? Salyangoz yemek zorunda kalacak kadar zengin değil ama yemeği masanıza getirdikleri bir yemek için yeterli paramız olsun."

"Anlaştık!" diyor, çimentodaki büyük bir çatlağın üzerinden zıplayarak. "Gittiğimizde ne alacaksın?"

"Nereye?" Gözleri kan çanağına dönmüş bir kadın tarafından itilen çift kişilik bir bebek arabasından kaçarak soruyorum.

"Bize yemek getiren restoranda mı?" Faith, sanki son misketim de rögara yuvarlanmış gibi bana bakarak soruyor.

"Sanırım İtalyan yemeği isterdim. Belki lazanya ya da spagetti ama kesinlikle sarımsaklı eklemek." Salyalarım akmaya başladı. "Peki ya senin?"

"Anaokulumdan Meghan dışarı çıkıp peynirli makarna sipariş ettiğini söyledi. Ama kutudan çıkanlardan *değil*" diyor, yüzü şaşkınlıkla doluyor. "Görünüşe bakılırsa, peynirli makarnanın yaklaşık elli katı

kutu peyniri gibi. Meghan da bunun gerçek peynir olduğunu söyledi, toz değil."

Meghan hakkında ne kadar çok şey duyarsam, kibirli annesinin ameliyatla geliştirilmiş küçük sevimli burnuna o kadar çok vurmak istiyorum. Bu his geçtiğinde, Faith'in ev yapımı peynirli makarnanın egzotik olduğunu düşünmesine üzülüyorum. Nasıl daha fazla para kazanacağımı bulmalıyım ki tüm çocukluğu boyunca fakir olmak zorunda kalmasın.

Farantelli'ye girdiğimizde Toni'nin sırada beklediğini görüyoruz. Yerimizi tutuyor, ki bu iyi bir şey çünkü sıra odanın etrafını neredeyse iki kez sarıyor. Cumartesi günü herkes dışarıda yemek istiyor.

"Selam kızlar." Bize sarılmak için döndü. "Bugün öğle yemeği benden." "Olmaz Toni Teyze, ben ısmarlıyorum," diyor Faith.

Toni ona "Paran burada geçmez" dedi. Sonra bana baktı ve "Kutlama yapıyoruz!" dedi. "Neyi kutluyoruz?" Şu anda iyi bir habere gerçekten ihtiyacım var, umarım Jets'in kazanmasıyla bir alakası yok. Spor umurumda bile değil. "Nakit akışı sorununuzu çözenin bir yolunu bulmuş olabilirim."

Lütfen Tanrım, kucak dansı olmasın. Toni'nin kız kardeşi bir erkekler kulübünde çalışıyor ve en son paradan şikayet ettiğimde Tonya'ya boş yer olup olmadığını sormamı önerdi.

Sırada birkaç adım ilerlerken ona şüpheli bir bakış atıyorum.

Toni ne düşündüğümü hemen anladı ve fısıldadı, "O değil. Yine de, cha-ching! Tonya sadece hafta sonları bahşiş olarak sekiz yüz dolar kazanıyor. Direktten aşağı kaymanın yeni bir yolunu bulmuş... Görünüşe göre oldukça popüler."

"Ne direği?" Faith o gürültülü anaokulu sesiyle soruyor. "Ve Tonya Teyze nasıl bu kadar özel bir şekilde aşağı kayıyor?"

Bana özür dileyen bir bakış atan Toni'ye ters ters bakıyorum. "Kulakların çok iyi işitiyor, ufaklık." "Büyük parktaki," diyorum ona.

Faith otoriter bir tavırla, "Evet, şehirdeki en iyi direk bu," dedi.

Sırada biz varız, siparişimizi verip yemeğimizi alıp pencereye karşı bir masa kapana kadar Toni'nin son "çabuk zengin olma" planlarını unutmuş oluyorum. Ceketlerimizi çıkarıyoruz ve hava daha az boğucu hale geldikçe rahat bir nefes alıyoruz. Ceketlerimizi tahta sandalyelerin üzerine astıktan sonra nihayet yemeğe oturuyoruz.

Ben onun için sade cips paketini açarken Faith sandviçini açıyor ve kağıdı dikkatlice düzelterek derme çatma bir tabağa dönüştürüyor.

"Tamam, sana üç kelime söyleyeceğim," diyor Toni, çavdar ekmeği üzerine ton balıklı salatası yüzünden kelimeleri boğuklaşıyor. "Rent-a-Pal."

"Ne?" Cipsleri dökerek soruyorum.

"Rent-a-Pal. İnsanların kendilerini tanıtabilecekleri yeni bir web sitesi. Sadece arkadaşla ihtiyacı olan biriyle takılarak saatte yirmi ila elli dolar kazanabilirsiniz" diyor.

"Kulağa çok kabataslak geliyor."

"Öyle değil. Buzzfeed'de bununla ilgili bir makale okudum. Tamamen kurallara uygun. Çoğunlukla," diyor Toni.

"Hadi ama, saati elli dolarsa, bir bit yeniği olmalı," diyorum ona, kulüp evimden ilk ısırığımı alırken. Oh, evet... tuzlu pastırma, doğru miktarda eritilmiş peynir, gevrek marul, taze domates, hindi ve jambon. Tüm hafta boyunca etim bu olacak, bu yüzden her lokmanın tadını çıkaracağım.

"Sanırım bazı insanların sizin de katılmanızı istedikleri tuhaf hobileri var," diye itiraf ediyor Toni. "Takılma seansları sırasında pulları yalarken birinin onu övmesini isteyen yaşlı bir kadın

gibi."

Gözlerimi kısıyorum. "Tamam, evet. Rent-a-Pal'ı listeden çıkaralım."

"Saati elli dolar," diyor Toni yavaşça. "Bana bu kadar para için birine 'iyi iş' diyemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Tam bir ucube demek istiyorsun," diyorum.

Faith bana altmış yaşındaki bir kütüphaneciye daha uygun bir bakış atarak, "Holly Teyze, birine tuhaf demenin hoş olmadığını söylemiştin," diyor.

"Haklısın Faith, hiç nazık davranmadım." Çenesindeki kırmızı sosu siliyorum ve Toni'ye dönüyorum. "Fikir ürettiğin için sana gerçekten minnettarım. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten, ama kendimi bu tür işlere bulaşmak isterken göremiyorum."

"Pekala," diyor Toni omuz silkerek. "Ama sigortanızın vadesi yakında doluyor ve son konuştuğumuzda bunu karşılayamıyordunuz."

Sigorta, Dartmouth eğitim ücreti için kullandığımız paroladır - kim *bir anaokuluna Ivy League üniversitesinin adını verir* ki? Kendini fazla satmaktan bahsediyorsun. Sigorta konusu açıldığı anda iştahım kaçıyor. Gelecek dönem için çoktan ödeme yapmış olmam gerekiyordu ve bana üçüncü hatırlatma bildirimi gönderildi. Noel'e kadar toparlayamazsam, "davetini iptal edecekler."

"Biliyorum. Ama yakında elimde olur. Disney gemi seyahati paketini satmaya çalıştığım kadın bugün kararını verecek ve dürüst olmak gerekirse bence bu gerçekleşecek. Yirmi kişilik aile toplantısı. Yirmi. Sigorta masraflarını karşılayacağı kesin."

Toni'nin kaşları birbirine karıştı. Satmak üzere olduğum son üç "kesin" tatil paketi de suya düşmüştü.

Sadece beni değil, Faith'i de bu kadar önemseyen böyle iyi bir arkadaşım olduğu için şanslıyım. Sorunlarımdan uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu için sohbeti Toni'nin Üçüncü Archibald Harrington'ın yönetici asistanı olarak yaptığı işe, bazilyoner yatırım bankacısı ve olağanüstü işkolik olmasına kaydırıyorum. Toni'nin her zaman onunla ilgili Faith'i ve beni güldüren hikâyeleri vardır.

"Ekselansları bu yıl hepimizin Şükran Günü boyunca çalışmamız gerektiğine karar verdi," diyor gözlerini devirerek. "Görünüşe göre 'düşmanca devralmalar balkabağı turtası yemek isteyip istemediğimi umursamıyor.'"

"Ciddi misin?" diye sordum. "İstifa etmelisin. Ya da en azından istifa etmekle tehdit et ki sana tatil izni versin."

Faith'in paketinden bir cips koparıp yüzünde vahşi bir sırıtışla ağzına attı. "Bay Harrington korkak tavuklarla oynanacak ya da onun deyişiyle 'korkak tavuklarla oynanacak' türden bir adam değil. İş bırakmakla tehdit edersem, çekip gitmeye hazır olmalıyım ve bu iş bunun için fazla iyi."

Dünyanın gidişatından duyduğum hayal kırıklığını kalıcı olarak dışarı atmak için içimi çektim. "İşte bu yüzden zenginler daha da zenginleşiyor..."

"Doğru," diyor Toni. Sonra bana gülümsüyor. "İşte bu yüzden onun zengin olmak hakkında bildiği her şeyi öğreneceğim. Sonra biz de yapacağız."

"Şey... Harrington servetinin varislerinden biri olarak doğmanın birinci adım olduğundan oldukça eminim ve ikimiz de o ailede doğacak kadar şanslı değildik," diyorum sandviçim yerine alt dudağımı çiğneyerek.

"Neşelen, küçük kampçı," diyor. "Ve unutmayın, bunu yapabiliriz. Sadece içimizdeki Oprah'ı ortaya çıkarmalıyız."

Oprah paçavradan zenginliğe geçişte bizim mihenk taşımızdır. Değerlerinden ödün vermeden bunu kendi başına başardı. "Haklısın," diyorum, şu anda sallanan bir cips kulesi inşa etmekte olan yeğenime bakarak. "Oprah olabilirim."

"Evet, yapabilirsin Holly. Sadece hangi yolun seni oraya götüreceğini bulmalısın."

İşte sorun da bu.

Bölüm 2

Archie

"Hayır anne, sana daha önce de söyledim, seninle Güney Fransa'da buluşacak vaktim yok. Büyük bir anlaşmanın tam ortasıdayım," diyorum köşe ofisimdeki pencere duvarının önünde dururken. Elli dokuzuncu katın manzarası Manhattan'daki en iyi manzaralardan biri. Hafifçe sola bakarsanız Brooklyn Köprüsü'nün tam karşısını görebilirsiniz. "Ayrıca, yılın bu zamanında neden orada olduğunuzdan bile emin değilim - çok kasvetli."

"Kasım'da New York da öyle, ama senin tropik bölgelere uçtuğunu görmüyorum," diyor bana, üst sınıf Doğu Yakası aksanı biraz daha belirginleşerek (bana ne zaman kızsı böyle oluyor - ki bu oldukça sık oluyor).

"Bu kaçırdığın dördüncü Şükran Günü olacak. Tatiller *aile* içindir Archibald, para için değil" diyor.

"Evet, tam da Hacıların yaptığı gibi, Antibes'te sahile sıfır Michelin yıldızlı bir restoranda."

"Alaycılığın hoşuma gitmiyor Archibald," diyor bana, "*Ben hâlâ senin annenim genç adam,*" diyen bir ses tonuyla. "Tıpkı baban gibisin ve sonun da onun gibi olacak. Hiç yaşamadan erken yaşta mezara gireceksin," diyor bana bininci kez.

"Hayır, değilim. Babamın aksine ben Küba purosunu içmiyorum ve her öğünde kırmızı et yemiyorum" diyorum. "Düzenli olarak spor yapıyorum ve her gün en az beş porsiyon meyve ve sebze yiyorum. Son kontrolümde doktor kalbimin otuz üç yaşındaki bir yatırım bankacısından çok on altı yaşındaki elit bir atlete benzediğini söyledi."

"Mesele bu değil."

"O zaman ne anlamı var? Çünkü gerçekten kaçmam gerekiyor." Masama ve tekrar gözden geçirmem gereken devasa prospektüslere bakıyorum.

"Asıl mesele şu ki, her şeyi kaçıyorsun. Kardeşin ve Willow zaten adaşınla birlikte buradalar. Henüz küçük Archie ile *tanışmadın* bile ve o neredeyse *altı aylık*."

"Ben bebek adamı değilim. Bedensel fonksiyonlarını kontrol edebildiği zaman çocuğu yakalarım." Bilerek zorluk çıkarıyorum. "Nasıl olsa hatırlamayacak. Toplantıya geç kaldım; herkese selam söyle."

"Archie," sesi yalvaran bir yöne dönüyor. "Yakında görüşürüz anne."

"Sekreterinizden randevu alıp ofisinize gelmemi mi kastediyorsunuz?" diye sorar.

"Saçmalama. Randevu almana gerek yok."

"İşyerine öylece girsem beni görmek için zaman ayırır mıydın?" diye soruyor, şüpheli bir sesle.

"Günüm bitene kadar rahatça dinlenebileceğiniz personel odasına taşınmanızı istiyorum."

Sadece takılıyorum, ama bundan hoşlanmayacak.

Son yorumumu duymazdan gelerek, "Bilmelisin ki vaftiz babandan bir telefon aldım. Görünüşe göre, senin ... nasıl ifade etmişti? Oh, evet. Geçen yılki ihmalin şaşırtıcı düzeyde."

Bu kalbimi bir milisaniyeliğine durdurdu. Aramızdaki en güçlü kişiler bile birilerine hesap vermek zorundadır ve benim durumumda bu kişi vaftiz babam Yates Harcourt'tur. Babamın iş ortağıydı. Harrington, Harcourt & Associates'i ABD'nin en güçlü yatırım bankalarından biri haline getirdiler. Hâlâ yönetim kurulu başkanı olarak görev yapıyor, yani mutlu etmem gereken tek kişi o. "Pekala, Toni'ye erken bir Noel hediyesi göndermesini söyleyeceğim."

"Şu anda Güney Pasifik'teki yatında," diyor annesi.

"O zaman Noel için," dedim ona. "Ona nerede olacağını bulduracağım ve ben de... ne bileyim... ona yemek hazırlaması için bir şef falan getireceğim."

"Korkarım bundan çok daha fazlası gerekecek," diyor. (Bu arada korkmuyor. Bana bu haberi veren kişi olmayı seviyor.) "Hepimiz Noel için Newport'taki malikanesine gidiyoruz. *Tüm* Harringtonlar ve Harcourtlar orada olacak. Buna sen de dahilsin ve tüm aile için inanılmaz düşünceli hediyeler ve elinde şapkanla gelsen iyi edersin."

Omuzlarım düştü. "O zamana kadar bu anlaşılmayı tamamlamamın imkânı yok."

"Tatilinizi ailenizle geçirme düşüncesi sizi oraya götürmeye yetmiyorsa, bu sizi oraya götürmeli. Yates duyuruyu yapıyor."

Duyuru. Duyuru değil. Halefini seçiyor. Dizlerim bu haberin ağırlığı altında çökecekmiş gibi hissediyorum.

"Eğer orada olmazsanız, Ocak ayında yönetim kurulu tekrar toplandığında, gündemlerinde 'yerinize birini bulmak' olacak."

Bir yandan ayağımı pelüş halıya vururken, bir yandan da bunu nasıl düzeltebileceğimi düşünüyorum. Kahretsin, gerçekten bir yolu yok. Yates Amca'nın insanları ezme gücüne sahip olduğunu bilmekten daha çok hoşlandığı bir şey yok, sözde "oğlu gibi sevdiği" kişileri bile. Ona düzenli olarak saygı göstermem gerektiğini biliyordum, ki açıkçası bunu yapmak zorunda olduğum için kızgınım. Bu yüzden yapmıyordum. Ama şimdi, beni zorlamak üzere.

Annemle işleri tamamladıktan sonra gün hiç de kolay geçmiyor ve nihayet ofisten çıktığımda saat neredeyse akşamın yedisi oluyor. Öğle yemeğini atladığım için şimdi açlıktan ölüyorum, tamamen stresli olduğumdan bahsetmiyorum bile. Yün paltomu askıdan alıp üzerime geçiriyorum, cep telefonumu ve anahtarlarımı cebime koyuyorum ve kapıyı açıyorum.

Cesur asistanım Toni hâlâ orada, bilgisayarında bir şeyler yazıyor. "Akşam için her şey tamam mı, Bay Harrington?"

"Sen de bu geceyi sonlandırabilirsin," diyerek yanından geçip gidiyorum. Sonra annemin tehditlerini hatırlıyorum ve arkamı dönüyorum. "Bu yıl Noel alışverişimi yapacak birini bulmam gerekecek. Büyük bir liste ve her kişi için ekstra özel eşyalara ihtiyacım var. Bu tür işleri yapan profesyoneller var, değil mi?"

Gözleri parlıyor. "Kesinlikle öyle. Bu iş için mükemmel birini tanıyorum. O gerçek bir profesyonel,

ama ucuz değil."

Patlamak üzere olan sırtışıımı gizliyorum. Toni ve ben ucuz kelimesinin tam olarak aynı anlamını paylaşmıyoruz. "Kaliteli şeyler nadiren öyledir," diyorum ona. "Benim için her şeyle ilgilenen üstün zevk sahibi biri olduğu sürece maliyet önemli değil. Hediyelerim sadece güzel bir şekilde sunulmakla kalmamalı, aynı zamanda özenle satın alınmış olmalıdır."

"Listenizdeki insanların nelerden hoşlandığını nereden bilecek?"

"Bazı notlar alacağım. İstersen ona benim cep telefonu numaramı verebilirsin. Eğer takılırsa, birkaç sorusunu yanıtlamak için kendimi hazır tutabilirim."

"Eminim sık sık kullanması gerekmeyecektir," diye beni temin ediyor Toni.

"Mükemmel. Hemen ona ulaşın ve hizmetlerini güvence altına alın." Sonra da "Ondan sonra eve git ve gecenin tadını çıkar." derim.

Bölüm 3

Holly

"Tamam, beni dinleyin, çünkü bu şimdiye kadarki en iyi fikrim" diyor Toni, şarap kadehlerimizi yeniden doldururken. "En çok sevdiğin iki şey nedir?"

"Umm... İnanç ve çikolata?" "Sana bir çocuk miras kalmadan önce."

Şu anda uyuyan bir çocuk, bu yüzden kendime ikinci kadeh şarapta durmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Eski hayatımı düşünüyorum. "Bar gezintisi ve çikolata mı?" diye soruyorum. "Bar ortamına hiç ilgim yok ama bana çikolata tatma işi bulduysanız, ben varım."

"Hayır," diyor burun delikleri hafifçe açılarak. "Alışveriş. *Alışverişi* severdin." "Anlamıyorum."

"Patronumun Noel için kişisel bir alışveriş uzmanına ihtiyacı var ve ona Manhattan'daki en iyisini bildiğimi söyledim bile." Bana ağzı açık bir şekilde gülümsüyor, belli ki zıplamamı bekliyor.

"Patronun. Archibald Snooty Pants the Forty-Second'daki gibi mi?" Dudaklarımı büzerek soruyorum.

Ağzını açıyor ama tek parmağımı havaya kaldırarak sözünü kesiyorum. "Her zaman adamdan şikayet ediyorsun."

"Korkunç bir insan değil, sadece tek bir numarası var; hep çalışıyor, hiç oynamıyor. Ayrıca, onunla yan yana çalışmak zorunda falan da değilsin. Muhtemelen onu görmem bile gerekmeyecek."

"Ben kişisel alışverişçi değilim," diyorum ona. "Ailesi ve arkadaşları ramen eriştesi ya da apartmanımın önündeki sandıktan indirimli tişörtler satan adamdan almadıkları sürece ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

"Evet ama Archie bunu bilmiyor." Bir komedyen gibi kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor. "Toni, bana adamın Hamptons'dan zengin, kendini beğenmiş bir tiki olduğunu söylemiştin. Her ne kadar

fazladan para kazanmaktan başka bir şey değil, zengin insanlar için nasıl alışveriş yapılacağı hakkında en ufak bir fikrim yok."

"*Real Housewives'ın* tatil bölümlerini izleyin ve birbirlerine ne aldıklarına bakın. O size her bir kişi için ne kadar harcayacağınızı söyleyecektir. Hadi ama Holl, bu beyin ameliyatı değil. Alışveriş. Sen

nasıl alışveriş yapılacağını biliyorsun. Ve paraya ihtiyacın var."

"Ya benden nefret ederse?" Kendimi bu kadar acınası hissetmekten nefret ediyorum, ama burada kendimi tamamen aşıyorum.

"O zaman senden nefret ediyor. Ne olmuş yani? İnan bana, Archibald Harrington sadece işini düşünür. Söylediği hiçbir şeyi kişisel olarak algılayamazsınız."

Dehşet içime bir yıkım topu gibi çarpıyor. "Sence ne kadar kazanabilirim?"

"Noel'i ve en azından Faith'in önümüzdeki üç aylık okul öncesi eğitim ücretini karşılamaya yetecek kadar. Bunu nasıl es geçebilirsin?"

Cevap, yapamam. Ve bu huysuz bir milyarder için çalışmak anlamına geliyorsa, o zaman Toni haklı. Faith'e bakmak için ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Sadece bundan hoşlanacağımı garanti edemem.

"Peki," diyorum ona. "Kaç tane hediye almam gerekiyor?"

"Vaftiz babasının ailesi de dahil olmak üzere tüm aile hediyelerine ihtiyacı olacak. Noel'i onlarla birlikte Newport'ta geçirecek. İş hediyelerini de sizin karşılamanızı istiyor. VIP'ler yıldızlı, yani bu özel hediyelerin ekstra muhteşem olması gerekiyor. Ayrıca size istediğim her şeyin bir listesini yaptım, böylece başka bir Monte Blanc kalemim olmayacak. O kalemlerden üç tanesini eBay'de sattım bile ve değerlerinin çok az bir kısmını alabiliyorum."

"Monte Blanc kalemin ne olduğunu bile bilmiyorum." Yeterince oksijen alamıyormuşum gibi göğsüm sıkışıyor.

Bana bir kağıt parçası uzattı. "Bu kontrol etmen gereken web sitelerinin bir listesi. Her şeyi sipariş edebilir ve buraya teslim ettirebilirsiniz."

"Neden her şeyi onun ofisine gönderemiyorum? Ben bununla ne yapacağım?"

Toni beyaz zinfandelinden sağlıklı bir yudum aldıktan sonra, "Her şeyi paketleyeceksin ve sanki Noel Baba hediye paketleyen elfleri kırbaçlamış gibi görünmesini sağlayacaksın. Her şeyi satın alıp hazırladıktan sonra, hediyeleri alması için bir araba göndereceğim."

"Bir araba göndereceksin, değil mi?" Alay ediyorum.

"Evet, patronum adına o süslü şeyleri yapabilirim."

"Her şeyin parasını nasıl ödeyeceğim?" diye sordum. "Kartımda yaklaşık iki yüz dolarlık kredi kaldı. Bunun yeteceğini sanmıyorum."

Toni çantasını açıyor ve bana parlak siyah bir kredi kartı uzatıyor. "Limit yok, yani biraz hapis yatmayı dert etmezsen, çok eğlenebilirsin."

"Sınır yok mu? Böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum." Böyle bir plastikle ne kadar zarar verebileceğimi hayal ediyorum. Sadece Faith'in yılın geri kalanındaki okul masraflarını karşılamakla kalmaz, aynı zamanda annemi kuaförü ve restoranı olan huzurevlerinden birine yerleştirebilirim. Faith'in artık dolapta uyumak zorunda kalmaması için iki yatak odalı bir daireye terfi edebilirim ve hatta savurganlık yapıp kendime gerçek deri eldivenler bile alabilirim.

"Hayal görüyorsun, değil mi?" Toni beni hayallerimden uyandırıyor.

"Kesinlikle öyleyim. Yapacağım ilk şey Faith'e istediği kışlık montu almak ve ardından onu güzel bir restorana götürmek olurdu."

Toni gözlerini devirir. "Eğer bir suçtan içeri giriyorsan, daha büyük düşünmelisin."

Bir an karta bakıyorum, sonra tekrar Toni'ye bakıyorum. "Bu kadar çok parası olan biri için çalışmaya nasıl dayanabiliyorsun? Arada bir cüzdanından para çalmak istemiyor musun?" Gerçekten bir suçlunun kalbine sahip değilim, sadece her zaman beş parasız olmaktan yoruldum.

"Archie'nin en güzel yanı, katil bir köpekbalığı kişiliğine sahip olmasına rağmen cömert olması. Her hafta Cumagünleri personeline öğle yemeği veriyor ve hiçbirimizin ondan bir şeyler çalmaya

kalkışmaması için bize yeteri kadar fazladan yemek verdiğinden emin oluyor. O iyi bir iş adamı."
"Kendini beğenmiş bir tiki olmasına rağmen mi?" Açıklığa kavuşturmak için soruyorum.

"Aynen öyle."

Alışveriş yapmam gerektiğini düşündüğü mağazaların listesine bakıyorum-Tiffany's, Saks Fifth Avenue, Harrods, The House of Bijan ... "Bütçem ne kadar?"

Bana başka bir kağıt parçası uzattı. El yazısı ona ait değil, bu yüzden Archie'nin olduğunu tahmin ediyorum. "Annesi için dört bin dolar harcamamı mı istiyor?!"

"Evet. İki hediyesi olmasını istiyor. Birinin ana hediye olması gerekiyor. Diğeri de süslü çikolatalar falan olabilir."

"Doğru, ama muhtemelen benzin istasyonu çikolataları değil." "Stres yapmayı bırak Holl, sen halledersin."

Toni gittikten sonra Faith'in tüm örtüleri tekmelemediğinden emin olmak için kontrol ediyorum - kız bir kasırganın içindeymiş gibi uyuyor; her yerde. Yatağa girdiğinde Archie'nin Noel listesini ve dizüstü bilgisayarımı yanıma alıyorum. İlk girdiğim site daha önce adını bile duymadığım The House of Bijan. Sadece fiyat konusunda bir fikir edinmek için "Deri Kartvizitlik"e tıklıyorum.

Vay canına. Lanet olsun. Bebek kakası renginde bir kartlık için 700 dolar mı?! Hangi gezegende bu kadar para israf edilebilir? O aptal inek derisi parçası bir aylık anaokulu masrafını, artı bir montu, artı dışarıda bir akşam yemeğini karşılayabilir... Birdenbire, benim olmasa bile, bu kadar parayı çarçur etmek için kendimi fiziksel olarak zorlayamayacağımdan korkmaya başladım.

Google'da Mont Blanc kalemlerini arattım. Neredeyse küçük dilimi yutacaktım. En alt seviye kalemlerin her biri dört yüz doların üzerinde ve binlerce dolara kadar çıkıyor. Tanrım, neden kışınızı yüz dolarlık banknotlarla silmiyorsunuz? Sonra bu üst sınıf insanlardan bazılarının nakit parayla silip silmediğini merak ediyorum. Muhtemelen yapmıyordur, değil mi? Çok fazla mikrop var... çok kaşındırıcı.

Listede yanında en çok yıldız olan ismi buldum, bu yüzden onun listedeki VIP'lerin en önemlisi olduğunu varsayıyorum. Yates Harcourt (vaftiz babası). Yates Harcourt. İsminden erimiş altın damlıyor.

Archie'nin notuna göre vaftiz babasının alışveriş yaptığı tek yer olan Harrods web sitesine tıklıyorum. Tişörtler 300 dolardan başlıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, başlamadan önce bir sakinleştiriciye ihtiyacım olacağını tahmin ediyorum. Joan Cusack'ın "*Çalışan Kız*" filmindeki gibi beni "birazcık" sakinleştirecek Valium nerede?

Telefonumu elime aldım ve bir hevesle şimdiye kadarki en çılgınca şeyi yaptım. Toni'nin patronuna mesaj attım.

Ben: Merhaba, size kendimi tanıtmak istiyorum. Adım Holly Snow ve Noel hediyelerinizi satın almaktan sorumlu kişisel alışveriş uzmanıyım.

Bay Harrington: Bir sorunuz var mı?

Ben: Um, evet. Vaftiz babanın hobileri nelerdir?

Rehberimdeki iletişim adını Bay Harrington'dan daha uygun bir isimle değiştirdim. İşim biter bitmez, ondan bir mesaj alıyorum.

Scrooge: Büyük işletmeleri sakat bırakmayı ve sonra onları bir şarkı karşılığında satın

almayı sever.

Bu onun Noel hediyesi için alışveriş yapmama pek yardımcı olmuyor. Golf oynar mı ya da nadir pullardan koleksiyon yapar mı?

Aklıma, pulları yalarken kendisini övmeleri için insanlara saati elli dolardan para ödeyen yaşlı kadın geliyor. O iş gittikçe daha iyi görünüyor.

Scrooge: Bir kazak kadar kötü bir şey yok. Ona vereceğim hediye önemli olduğunu göstermeli. Ben: Tamam, yani kazak yok. Kuzu derisi eldivenlere ne dersin?

Scrooge: Ciddi misin? Bunu ben de düşünebilirdim.

Ben: Özür dilerim, sadece adamın kim olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Scrooge: Kıyafetler iyi olur, ama sadece akılda kalıcı bir şey olursa. Ve Armani olmasın. Birbirlerinden nefret ediyorlar.

Giorgio Armani'yi tanıyor mu? Adamdan nefret edecek kadar iyi mi? Yüce Tanrım, kim bu insanlar?

Anlıyorum. Onun hakkında biraz araştırma yapıp neler bulabileceğime bakacağım. Zaman ayırdığınız için teşekkürler.

Bana geri mesaj atmayacağını anlamadan önce tam beş dakika boyunca telefonumun ekranına bakarak bekliyorum. Çok mu kaba?

Bay Yates Harcourt hakkında Google'da bir arama yapmaya karar verdim. Mali profili oldukça etkileyici görünse de, eğleniyor gibi görüldüğü hiçbir fotoğrafı yok. Onun gibi bir adama neden kazak alayım ki? Giyebileceği tüm kazaklara zaten sahip olmalı.

Toni hediyelerin düşünceli olması gerektiğini ve bir süveterin düşünceli olmadığını söyledi. Listeyi gözden geçirirken, önce çalışanları için alışverişe başlamaya karar verdim. Kırk kişi var. Toni'nin Target'tan beş yüz dolarlık bir hediye kartı istediğini görünce gülüyorum. Hemen Target sitesine girip onun için satın alıyorum.

İşte. Alışverişe başladım. Archie'yi herkesin tanıdığı en düşünceli ve şefkatli insan olarak göstererek önümüzdeki ay bitirebilirim. Ama her ihtimale karşı, belki de satılık sihirli değnek var mı diye bakmalıyım.

Bölüm 4

Archie

"Telefonunu yine açık unutmuşsun Archie," diyor Boton Lau bana. Kendisi benim Aikido eğitmenim ve tanıştığım çoğu insanın aksine benden hiç korkmuyor. Doktorum stresimi azaltmak ve tansiyonumu düşürmek için bir yol bulmam gerektiğini söylediğinden beri, iki yıldır haftada iki kez ondan özel ders alıyorum. (Bunları aileme anlattığımdan değil ama birkaç yıl önce kalp krizi geçirmeyi bekleyen biriydim).

"Üzgünüm Bo," diyorum ona. Paspasların üzerinden aceleyle geçerek telefonumu kapatmak için ekran kilidini açıyorum. İşte o zaman Holly Snow denen kişiden bir mesaj daha görüyorum. Şimdiye kadar bana üç gün içinde üç mesaj gönderdi. Bu gidişle alışverişi kendim yapmalıyım. Dün, annemin yavru köpekleri sevip sevmediğini öğrenmek istedi. Kesinlikle hayır ve dürüst olmak gerekirse, orada ne düşündüğünden emin değilim. Ben de cevaben şunları yazdım: *Bir yavru köpeğin günlerce kutuda kalmaya dayanabileceğinden şüpheliyim.*

Bu yanıtın sonra bazı şeyleri kendi başına çözmeye başlayacağını umuyordum ama ne yazık ki olmadı. İşte yine geldi.

Merhaba, Bay Harcourt için nadir bulunan bir şişe şaraba ne dersiniz? Koleksiyonu hakkında internette bir makale buldum.

Çok titizsin. Çabucak cevap yazıyorum:

Tabii. Noel'den önce varsa bir açık artırmaya gitmeniz gerekecek. Bir mağazada bulabileceğin hiçbir şey uygun olmaz.

"Archie," diyor Bo, sesi uyarı dolu. "Eğer zamanıma saygı göstermezsen birlikte çalışmamıza son vereceğim."

Ona gülümseyerek "Kapalı," diyorum.

Bo bahanesi olmayan bir adamdır. Ne tür anlaşmalar yaptığım onun için önemli değil. Ne zaman

Buraya gelmemin tek bir amacı var: Şiddete başvurmada bir saldırıyı etkisiz hale getirme ve durumun kontrolünü ele geçirme sanatını öğrenmek. Aikido, kendini savunmakla ilgili olduğu kadar barış, ruhsal güç ve uyumla da ilgilidir.

Dürüst olmak gerekirse, gerçek hareketlerde felsefeyi benimsemekten daha iyiyim, ancak yönetim kurulu odasında bazı ilkelerin işe yaradığı zamanlar oldu. Mesela chi'mi kucaklamanın Randolph Hertz'i Wharton'daki en iyi elemanımı elinden aldığı için taşaklarından tekmelemekten daha önemli olduğunu bilmek gibi.

Bo'ya doğru yürüyorum ve küçük bir selam veriyorum. O da selamıma karşılık vermiyor, bu da kızgın olduğu anlamına geliyor. "Yemek yapmak mı yoksa yeni bir kadın mı?" diye soruyor.

"Her zaman ilk olan. Bu işe aldığım sinir bozucu kişi..."-Bo'nun adının da listede olduğunu fark ederek duraksıyorum, bu yüzden Holly'nin benim için ne yaptığını ona söyleyemiyorum- "... benim için bazı kişisel işlerle ilgileniyor. Anlamsız sorularla beni rahatsız edip duruyor."

Bana yarı gülümsüyor, altmış yaşındaki gözleri parıltıyor. "Ama bu kişi bir kadın. Telefonunu kapatmamış olman çok ilginç."

"Sadece kapatmayı unuttum. Yemin ederim, bunun Holly ile bir ilgisi yok. Onunla hiç tanışmadım bile."

"Hı hı," diyor ama bana inanmadığını söyleyebilirim.

"Cidden, doksan iki yaşında büyük bir büyükanne de olabilir."

"Evet, olabilir," diyor Bo kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Ama bundan şüpheliyim. Bilyorsun Archie, hayat yolumuza iyi nedenlerle yeni insanlar çıkarır. Bu sebepleri aramaya açık olmalıyız."

"Tamam, Efendim." Ona sahte bir selam veriyorum. "Eminim Holly'nin hayatımda olmasının bariz olanın dışında derin ve mistik bir nedeni vardır - ona para ödeniyor. Ama ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter, bugün ne üzerinde çalışıyoruz?"

"Kalbin dürüstlüğüne tartışırken esneme hareketleri yaparak başlayalım." Anne. Of. Tanrı'nın.

Akşam dojudan ayrıldığımda sakinim, fiziksel olarak bitkinim ve iyi bir gece uykusu için sabırsızlanıyorum. Soğuk gece havasına doğru yürüyorum ve telefonumu tekrar açmadan önce binama doğru dönüyorum.

Yaklaşık otuz saniye sonra, cebimde vızıldadığını hissediyorum, bu da birden fazla mesaj geldiğini gösteriyor.

Alışverişçi: Bu Cumartesi bir şarap müzayedesine varmış! Ekte kataloglarının linki var. Bana ilgilendiğiniz birkaç şey ve maksimum teklif verseniz nasıl olur?

Müşteri: Tamam, bir sürü form doldurmadan kredi kartınızı kullanamam (böylece beni temsilciniz olarak gösterebilirsiniz). Formları imzalamanız için Toni'ye gönderebilir miyim?

Alışverişçi: Fındık, görünüşe göre benim için bir temsilci olmak için yeterli zamanımız olmayacak.

Sen. Oldukça karmaşık bir süreç olduğu ortaya ıktı. Polis kontrolü bile var (bu bir sorun teşkil etmiyor, sadece birkaç hafta sürüyor).

Alışverişçi: Bu altın kaplama kişiselleştirilmiş puro tutma viski bardağına ne dersiniz? Çok kısa sürede kargolatabilirim.

Ben mesaj atarken yürümeye devam ediyorum.

Ben: Um, hayır. Bu, "her şeye sahip olan erkek" için hediye öneren bir web sitesinden alınmış bir şeye benziyor.

Alışverişçi: Tamam, bu fikri oradan almış olabilirim ama merak etmeyin, elimde bir sürü var. Vaftiz baban Birinci Dünya Savaşı hatıralarıyla ilgileniyor mu?

Oh, için ... bu durmayacak, değil mi?

Bana açık artırmanın detaylarını gnder. Seninle orada buluşuruz, muhtemelen listeden birkaç isim çıkarabiliriz.

Alışverişçi: Mükemmel! Saat 14:00'te Asher Hotel'in küçük balo salonunda. Kırmızı topuklu giyeceğim.

Görüşürüz o zaman.

Kırmızı topuklular mı? Sanırım doksan iki yaşında bir büyükanne değil.

Bölüm 5

Holly

Kişisel alışveriş uzmanı olarak işe alınmamın üzerinden neredeyse bir hafta geçti ve tüm bu süreyi büyük bir şey satın almaktan korkarak geçirdim. Bu da bugünle ilgili endişelerimi tavan yaptırıyor. Bu işin bana ülser yapacağından endişeleniyorum.

Bugün hiçbir şey ters gidemez. Çok erken uyandığımdan beri mantram bu oldu çünkü müzayedede yeni patronumla buluşacağım için çok heyecanlıyım. Ne giyeceğimi tam olarak biliyorum ve kendime duş almak, tıraş olmak, makyaj yapmak ve hatta saçıma gevşek plaj dalgaları yapmayı başarmak için fazlasıyla zaman verdim.

Tanrım, çok gerginim.

Hayır. Her şey iyi olacak. Otele gideceksiniz, Archie Von Snootypants ile tanışacaksınız, muhtemelen bu saçma zengin insan etkinliklerinden yüzlercesine katıldığı için tüm açık artırma işlerini o halledecek, sonra mesajlaşmak dışında sonsuza dek yollarınızı ayıracaksınız.

Tabii -ama muhtemelen değil- işimi beğenip beni tam zamanlı olarak işe almaya karar vermezse. Bu düşüncenin aklımdan geçmesine izin vermemeliydim. Şimdi iki kat gerginim.

Her zamanki şehre gitme heyecanımla kendimi oyalarken rujuma son rötuşları yapıyorum. Kendimi bildim bileli Manhattan'ı severim. Brooklyn ve hatta Queens'in bazı kısımları moda olsa da, benim için gerçek Büyük Elma Manhattan'dır. Parlak, şık ve hayatlarına lazer gibi odaklanmış insanlarla dolu.

Babam ben lisedeyken öldü ve annem de ben henüz on sekiz yaşındayken bunama belirtileri göstermeye başladı. Bu nedenle kız kardeşim gibi üniversiteye gidemedim. Bunun yerine evde kaldım ve anneme elimden geldiğince yardım ettim. Joy o sırada çoktan mezun olmuştu.

Annem eve girene kadar üniversiteyi düşünmeye bile başlamamıştım ama param yoktu. Birikimimi oluşturmak için birkaç yıl çalışmam gerekti. Planım iki yıl Hunter'a gitmek ve daha sonra yüksek lisans yapmak isteyip istemediğime bakmaktı. Joy ve Tom öldüğünde derslerimin ilk haftasına yeni başlamıştım.

Hayatım bir yere gitmediği için onları suçlamıyorum; sadece tıbbi faturalama asistanı, online seyahat acentesi özentisi ve temizlikçi olmaktan daha büyük hayallerim olduğunu söylüyorum.

Olmak istediğim Şey

dünyayı görebilmek için uluslararası uçuş görevlisi olacaktım. Sonra, çocuk sahibi olma noktasına geldiğimde, yerleşik hayata geçecek ve kendi seyahat acentemi açacaktım. İkinci kısım için üniversiteye ihtiyacım olduğunu düşündüm.

"Hadi, Faith!" Kendime yırtık olmayan bir külotlu çorap bulmaya çalışırken yeğenime sesleniyorum. Pek çok insanın naylon çorapların modasının geçtiğini düşündüğünü biliyorum, ama lanet olsun, tenimde herhangi bir koruma olmadan elbise giymek yeterince soğuk olacak.

Faith elinde yeni bitirdiği bir resimle koşarak odama giriyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, bir aşağı bir yukarı zıplayarak.

"Bence muhteşem. Nedir bu?"

Başını eğerek bakıyor ve bana "Bu tencere tutacağı ören bir gergedan" diyor. "Gerçekten mi?" diye sordum. Bunu hiç anlamıyorum.

"Hayır, aptal. Bu soyut bir resim. Meghan'ın annesi ona ne kadar ilginç bir açıklama yaparsan, insanların resmin için o kadar çok para ödeyeceğini söylemiş."

"Bu özel eseri satıyor musunuz?" Ona soruyorum.

"Hayır. Bayan Firestone'a vereceğim. Resimlerimden yeterince alırsa, onları şeffaf plastikle kaplayacağını ve dairesini onlarla duvar kağıdı yapacağını söylüyor."

"Vay canına, bu büyük bir iltifat," diyorum ona.

"Olabilir. Ama bence o da senin gibi. Beni seviyor, bu yüzden sanatın ne kadar iyi olduğu önemli değil.

Ne olursa olsun hoşuna gittiğini söyleyecektir."

"Katılmıyorum," diyorum yeni montunu ona fırlatırken. Goodwill'den sadece on dolara almıştım ama etiketleri hâlâ üzerindeydi, yani neredeyse bir mağazadan almış gibiydim. "Annem beni severdi ama sanatımı beğenip beğenmediği konusunda her zaman çok dürüsttü."

"Bu konuda kaba mıydı?"

"Hayır. Ama not verirdi. 'B veriyorum çünkü kalbi var' gibi şeyler söylerdi. Ama uygun görünmeyen zıt bir renk eklerseniz, şok değeri için A veririm' gibi şeyler söylerdi. Büyükanneniz şok değerinin tüm mükemmelliğin anahtarı olduğunu düşünürdü."

"Keşke beyni onu alıp götürmeden önce onu tanıyabilseydim," diyor Faith gayet gerçekçi bir şekilde. "Bu şok değeri meselesi sağlam bir tavsiyeye benziyor."

Başımı salladım. "Anlaştık. Şimdi elbisem hakkında ne düşünüyorsun?" Arkamı dönüp sekiz yıllık siyah şal elbisemi gösteriyorum. Siyah ve şalın zamansız bir kombinasyon oluşturduğunu uzun zaman önce öğrendim.

Yeğenim beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve şöyle dedi: "Çok güzel. Ama biraz sıkıcı. Ben B veriyorum." Sonra bana sevimli bir şekilde abartılı bir göz kırptı. "Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

"Ah, biraz şok değeri mi istiyorsun?" Ona soruyorum.

Dolabıma koşmadan önce başını sallıyor. Siyah zebra desenli kalın bir kemer çıkarıp bana uzattı. "İhtiyacın olan şey bu."

Haklı olduğundan emin değilim, ama duygularını incitmek istemiyorum, bu yüzden metroda çıkarabileceğimi düşünerek giydim. "Bence kırmızı topuklarla gerçekten bir şeyler ifade ediyor, değil mi?"

"Tamamen şok edici!" diye ilan ediyor. "A+++!"

Yeğenimin son resminin hızlıca bir fotoğrafını çekip telefonumdaki Faith dosyasına ekliyorum. Üniversiteye gittiğinde yurt odası için en iyi resimlerinden oluşan bir kolajı büyük bir tuval üzerine yaptırmayı planlıyorum - çünkü ne olursa olsun gidecek. Bu ona ne kadar yetenekli ve yaratıcı

olduğunu hatırlatacak bir şey olacak (ve onun büyümesini izlemeyi ne kadar sevdiğimi, böylece arada bir ziyaret için eve geleceğini umuyorum).

Eski beyaz tenis ayakkabılarımı ayağıma geçirip topuklularımı bir çantaya koyduktan sonra Faith'i Bayan F.'ye bırakıyorum.

aceleyle istasyonuma gitmeden önce. Tren çabuk gelirse, saat kırk birde Asher Hotel'de olmalıyım. Bu bana topuklu ayakkabılarımı giymek, aynada süslenmek ve beni profesyonel bir alışverişçi gibi gösterecek bir poz bulmak için yeterli zamanı verecek.

America's Next Top Model'i kanalize edeceğim ve Tyra'nın tavsiyesini dinleyeceğim: eğer vahşi görünüyorsan, vahşisin demektir. Gerçek şu ki, yeni patronumun bana bir kez bakıp tamamen sahte olduğumu anlamasından endişeleniyorum.

Manhattan'a kadar tüm yolculuğumu derin nefes almaya odaklanarak geçirdim. Nefes alıp veriyorum, nefes alıp veriyorum. Columbus Circle'da indiğimde neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum. Telefonumu kontrol ettiğimde tam zamanında geldiğimi görüyorum. Evet! Bugün hiçbir şey ters gitmeyecek.

Tek yapmam gereken ayakkabılarımı değiştirmek ve dünyanın en çok aranan sahte kişisel alışverişçisine dönüşmek. Tren uzaklaşıyor, sıcak metro havası beni kavuruyor ve saçlarımı korumak için nafil bir çabayla yukarı uzanıyorum.

İşte o zaman aklıma geldi. Çantamı taşımıyorum. Az önce hareket eden trende. "Noooooooooo ..!" Tek şık topuklu ayakkabımı sonsuza dek kaybettiğimi fark edince mırıldanıyorum. Otelin yanında bir ayakkabı dükkânı olması için dua ederek caddeye çıkan merdivenleri çıkmaya başlıyorum. İnanılmaz derecede hızlı olmalıyım ve seçici olamam ama her şey bu elbiseyle bu aptal spor ayakkabıları giymekten daha iyi olurdu.

Dışarı çıkar çıkmaz, havadaki serinlik beni yırtık pırtık yün paltomu üzerime çekmeye zorluyor, bir yandan da etrafta bir ayakkabı dükkânı arıyorum. Böyle bir caddede bir tane bile ayakkabı dükkânı olmaması nasıl mümkün olabilir? İnanılır gibi değil. Isıran bir rüzgar olmasına rağmen yanaklarım alev alev yanıyor. Tenis ayakkabısıyla gelmenin utancını şimdiden hissediyorum.

Asher Hotel'in merdivenlerini aceleyle çıkıyorum ve bana kapıyı açan görevliye teşekkür ediyorum. Ayakkabılarıma şöyle bir bakıyor, sonra da kendimden daha emin hissetmemi sağlamayan bir yüz ifadesi takınıyor. Vestiyere ulaştığımda, Bay Harrington'ın ben olduğumu anlamasının tek yolunun kırmızı topuklu ayakkabılar olduğunu fark ediyorum. Kendime onu Archie yerine Bay olarak düşünmem gerektiğini hatırlatıp duruyorum. Hata yapıp profesyonellikten uzaklaşmak istemiyorum.

Çantamdan telefonumu çıkarıp, onu bulabilmek için Google'da görsel araması yapıyorum. Bunu daha önce yapmanın aklıma gelmediğine inanamıyorum.

Aman Tanrım!

Ortaya çıkan görüntüler en hafif tabirle çarpıcı. Toni'nin patronunun genç olduğunu biliyordum ama bunun kırklı yaşlarında olduğu anlamına geldiğini sanıyordum. Meğer bundan çok daha gençmiş ve çok da seksi. Kalın siyah saçlar, mavi gözler ve tamamen yırtık pırtık - bunu *In Style'in* onu bir tür dövüş sanatı yaparken fotoğraflaması sayesinde biliyorum. Şimdi her zamankinden daha gerginim.

Müzayedenin yapıldığı küçük balo salonunda dolaşmaya başlıyorum, telefonumdan odadaki çeşitli erkeklere bakıyorum. Sonunda bir eşleşme buluyorum. Hedefime yaklaşıp, "Merhaba, kırmızı ayakkabılı bir kadın mı arıyorsunuz?" diyorum.

Sıkılmış bir ifadeyle bana bakıyor. "Evet?"

Tanrım, sanırım sorum kulağa biraz sapıkça gelmiş olabilir. Ona elimi uzatıp "Holly Snow, hizmetinizdeyim." dedim.

Ayaklarıma bakıyor ve birkaç kez göz kırpmıyor. "Bunlar kırmızı topuklu değil."

"Bunun farkındayım. Tenis ayakkabılarımla daha hızlı hareket edebileceğime karar verdim. Ve alışverişin anahtarının ne olduğunu söyleyebilirim." Ona kaşlarımı öyle bir sallıyorum ki geri adım

atıyor. Sanırım onu korkuttum.

"Hayır, ne diyorlar?" diye soruyor.

"Ne kadar hızlı gidersen, o kadar iyi satın alırsın." Bunları kafamdan uyduruyorum, bu yüzden

tamamen saçmalık gibi geliyor. Öyle.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Bu adam yanmış tost kadar kuru. Çekici olmaya bile çalışmıyor.

"Giriş yaptın mı?" Ona sordum.

Cevap olarak bana numaralı bir raket sallıyor.

"Tamam, deneyebileceğimizi düşündüğüm üç şişe var. Château Latour '98, Château Haut- Brion '86 ve '82 Lafite Rothschild."

"Hepsi sağlam seçimler, ama aslında Yates Amca için şarap konusunda tereddütlerim var."

Dalga mı geçiyor benimle? Bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikirdi. Bütün günümü bu aptal müzayede için güzelleşerek geçirdim ve en sevdiğim ayakkabılarımı kaybettim. Kızgınlığımı gizleyemeyerek ona bakıyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Hiç de değil," diye yalan söylüyorum. "Sadece neden burada olduğumuzu merak ediyorum."

"Bazı meslektaşlarım ve aile üyelerimin daha iddialı olanları için bir düzine şişe alabiliriz" diyor.

Ailesinde ondan daha gösterişli insanlar mı var? Bu memnuniyetle atlayacağım bir buluşma. "Elbette, harika," diyorum gülümseyerek ve bana burada olmam için para ödediğini hatırlatıyorum. "Peki, Bay Harcourt'a ne alacağımıza dair bir fikriniz var mı?"

Bir klik sesi çıkararak başını sallar. "Hayır, ama daha fazla şok değeri olan bir şey umuyordum."

Az önce şok değeri mi dedi? İçimden patlamak üzere olan kahkahayı bastırmak için elimden gelen tek şey bu. Sonra aklıma bir fikir geliyor. Biraz el altından ama aynı zamanda işe yararsa harika olacak bir şey. "Avangart bir resme ne dersiniz? Az önce Gergedan Tığ İş Tencere Tutacağı adlı bir esere rastladım."

"Bu garip bir başlık."

"En iyi sanat eserlerinin hepsinin sıra dışı isimleri vardır," diyorum ona, tam olarak iki tablonun ismini bilmeme rağmen: *Çılgılık* ve *Mona Lisa*. İkisine de sıra dışı denemez.

"Gerçekten mi?" Archie soruyor. "Hangileri?"

Fındık. "Şey, orada ... um ..." İlham almak için etrafıma bakındım, sadece sarkan elmas küpeleri ve kürk etolü olan gösterişli yaşlı bir kadın gördüm. "Martin Fox'tan Dangly Jewel."

"Hiç duymadım," diyor.

"Gerçekten mi?" İlgisiz bir hava takınarak soruyorum. "*The Scream* kadar tanınmış olmayabilir ama büyük bir film." *Şimdi kim kendini beğenmişlik yapıyor? Bu oyunu iki kişi oynayabilir, Bay Süslü Pantolon.*

"Dürüst olmak gerekirse, sanat tarihi dersine hiç o kadar dikkat etmedim," diyor, sanki sanat onun altında bir şeymiş gibi. "Bahsettiğin bu eser - su aygırı örücüsü - tanınmış bir sanatçı tarafından mı yapıldı?"

"Gergedan Tencere Tutacağı Örüyor." Faith'in son çalışmasının resmini çıkarıp ona gösteriyorum. "İnanılmaz bir yeteneği var ama henüz kimse onun varlığından haberdar değil."

Telefonu benden aldı ve bir süre baktı. "Huh. Bunu sevdim. Kendini çok ciddiye alıyor gibi görünmüyor," diyor. "Bakalım şişelerden birini alıp bu tabloyla eşleştirebilecek miyiz? Yates bir sonraki en iyi şeyi keşfetmiş gibi hissetmeyi seviyor. Adı ne demiştiniz?"

Bu ilginç değil mi? Meghan'ın annesi sanat hakkında sandığımdan daha çok şey biliyor. Archie ise çok daha az şey biliyor. "Faith Caldwell."

"Onun medyumunu ne?" diye soruyorum.

"Birkaç tane var ama akrilikte uzmanlaşmış." Dolar dükkanından aldım, çok teşekkür ederim. Resmin eski bir tampon kutusunun iç kılıfına yapıldığını hatırlayarak, "Bu özel parça için konuşuluyor, ama sipariş üzerine yeni bir şey yapıp yapmayacağını görmeme ne dersiniz?" diyorum.

Telefonu bana geri veriyor, parmakları hafifçe benimkilere değişiyor (bilerek yapmadığından eminim ama yine de şaşırtıcı derecede harika). "Daha da iyisi. İşte seni bunun için işe almıştım Holly. İyi iş çıkardın."

Aman Tanrım, eğer ona beş yaşındaki yeğenimin resimlerini gösterdiğimi bilseydi, beni anında kovardı.

İyi ki ona söylemeye niyetim yok.

Bölüm 6

Archie

Holly Snow tanıdığım en tuhaf kadın olabilir. Zebra kemeri ve eski tenis ayakkabıları, hoş bir küçük siyah elbise olabilecek şeyi mahvediyor. Ancak, kıyafetine rağmen, objektif olarak konuşursak, çok çekici. Tam ensesine düşen yumuşak kahverengi dalgalı saçları, kocaman yuvarlak yosun yeşili gözleri ve baştan çıkarıcı pembe bir parlaticıyla hafifçe fırçalanmış dolgun dudakları. Onda tatlı bir kalite var. Eğer biriyle çıkma zahmetine girecek zamanım ve eğilimim olsaydı, kesinlikle ilgilenirdim. Belki de. Kıyafeti beni biraz endişelendiriyor.

Müzayedeci kürsüdeki yerini alıyor ve odadaki herkesin aceleyle yerlerine oturmasına neden oluyor. Holly'ye doğru eğildim ve Dove sabunu olduğunu anladığım ve ferahlatıcı bulduğum bir koku aldım. Tanıdığım kadınların çoğu o yıl para gibi kokan parfümlerden sıkılmışlardır. Etrafta öyle bir duman bulutu içinde dolaşırlar ki, üç metre yanlarına yaklaşan herkes bu kokudan kurtulmak için duş almak zorunda kalır.

"Bunların çoğuna gittin mi?" Holly'ye soruyorum, her ne kadar bana bu fikri ilk açtığında yazdığı mesajlara bakarak gitmediğinden emin olsam da.

"Hayır, ama öyle olduğunu varsayıyorum" diyor, uzun kirpiklerinin altından bana bakarak.

Yakından gerçekten *çok* güzel. "Sadece iki kez. Bir kez istediğim bir araba için, bir kez de Başkan Kennedy'nin golf sopalarından bir set almaya çalışırken. Bu ilk şarap müzayedesini."

"Ciddi misin?"

"Bu çok mu şaşırtıcı?"

"Ben sadece sizin gibi... bariz imkânlarla ve yetiştirilme tarzına sahip birinin geniş bir şarap koleksiyonu olacağını düşünmüştüm."

"Hayır," dedim ona. "Ben daha çok mikro bira adamıyım."

Gözleri sanki doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi şakacı bir şekilde kısıyor. Bu beklediğimden çok daha eğlenceli. Flört etmenin verdiği okul çocuğu hissini unuttum. Artık nadiren yaptığım bir eğlence.

Müzayedeci mikrofona dokunur ve salon sessizliğe bürünür. (Flört zamanı sona erdi.) "Herkes iyi günler ve Yıllık Kış Şarap Müzayedesine hoş geldiniz. Birçok tanıdık isim görüyorum.

Bu yüzden tekliflerin agresif olacağını biliyorum." Sırıtarak ekliyor, "Genç bir cabernet'ten farklı değil."

Bu şaka karşısında bir gülüşme oluyor ve bunun onun standart selamlaması olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Hiç ilgimi çekmeyen bir Fransız Côte du Rhône kutusuyla başlıyor. Dün gece geç saatlerde yaptığım internet aramalarına dayanarak işaretlediğim şarapların bulunduğu kataloğu açıyorum. Yanlışlıkla bir şeye teklif vermekten korkuyormuş gibi ellerinin üzerinde oturan Holly'ye bakıyorum.

Bu kadında biraz hüzünlü bir şeyler var ve birdenbire eğlence pazarını tam olarak köşeye sıkıştırmadığından emin oldum. Sırada ilgilendiğim bir şişe var, bu yüzden küreği ona uzattım ve rahatça "Sen yap" dedim.

Başını şiddetle sallayarak, "Hayır, yapamam," diye fısıldıyor ama bu fikrin onu heyecanlandırıldığını söyleyebilirim. Holly'ye sırtıyorum ve "Hadi" diye ikna ediyorum.

"Ya çok yüksek teklif verirsem ve tüm Noel bütçenizi bir şişe şaraba harcarsam?"

Yüzüme çok ciddi bir ifade vermeye zorlayarak, "O zaman listemdeki herkes aşırı pahalı bir tost paylaşmak zorunda kalacak" diyorum. Küreği ona dokunmamaya dikkat ederek kucağına bırakıyorum, sonra da geri veremesin diye kollarımı kavuşturuyorum.

Önce ona, sonra bana baktı. "Senin adına teklif vermekten gerçekten rahatsızım."

Kulağına eğilerek fısıldıyorum, "İşte tam da bu yüzden bunu yapmalısın. Kutunun dışına çıkarak kendine bir heyecan ver."

Yanakları kızarır ve dikkatini hızla müzayedeciye geri verir. Şarap kutusu teşhir masasından çekiliyor ve yerine '82 Lafite Rothschild geliyor. "Sıra sende," dedim ona.

"Uh-uh." Başını birkaç kez küçük küçük sallıyor. "Hayır. Sen yap."

"Açık artırmayı sekiz yüz dolardan açalım," diye sesleniyor müzayedeci. "Bende sekiz yüz var mı? Evet, öndeki gri kravatlı adam. Sekiz elli alabilir miyim?"

Holly'ye başımı sallayarak, "İçeri gir. Sekiz elli."

Sıkı durarak raketini almayı reddediyor. "Sen yap."

"Hayır, ya sen kazanırsın ya da şarabı kaybederiz," diyorum, sonra başımı sallayıp tıslama sesi çıkarıyorum. "Balıksırtı takım ceketli kadına sekiz elli. Dokuz var mı?"

"O cadı," diye fısıldıyorum Holly'nin kulağına. "Şarabımızı eve götürmesine izin veremeyiz. Onu korkunç bir şekilde ihmal edecek, masum kocasını zehirlemek için kullanacak ya da iyileşmekte olan bir alkolik olan kız kardeşine verecek."

Holly'nin gözleri büyür. "Sen yap," diye fısıldar.

"Yapamam," diyorum. "Kollarımı kaldıramadığım zayıflatıcı bir rahatsızlığım var. Uh oh, dokuz-elli'de, tekrar geri aldı."

"Sizin bir rahatsızlığınız yok," diyor kızgın bir ifadeyle.

Bu çok eğlenceli. Bugün gelmem için beni iğnelemesine sevindim. "Başımın üstündeki gömleği bile kaldıramıyorum.

Benim için rahat pamuklu tişörtler yok. Sadece düğmeli, tatillerde ve hafta sonlarında bile ..."

Holly çok yüksek sesle bir kahkaha atıyor ve önümüzdekiler dönüp ters ters bakıyor. "Özür dilerim," diyorum onlara. "İlk kez bir müzayedeye katılıyorum." Bir parmağımı dudaklarımın üzerine koyuyorum ve sırf bu yüzden onu susturuyorum.

"Bin!"

Yüzü öfkeyle parlıyor ve "Pislik" diyor.

Omuz silkiyorum. "Bazen. Şimdi içeri gir. Anastasia Beaverhausen'ın o şişeyi almasını istemiyorum."

Holly tek kaşını kaldırarak, "Emin misin?" diye soruyor.

"Olumlu."

"Bunu sen istedin." Küreği eline aldı ve "Üç bin!" diye bağırdı.

Yapacağını düşündüğüm şey bu *değildi*. Ona bakıyorum ama yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark edemeyecek kadar müzayedeciye dikkatini vermekle meşgul.

"Arkadaki kadına üç bin!" Sonra da ekliyor: "İyi bir şeyin ne zaman önüne çıkacağını çok iyi bilen biri."

Kalabalıktan, Holly'nin onlar için teklif vermenin keyfini kaçırdığına dair homurtular yükseliyor. Müzayedeci sesleniyor, "Üç bin bir kez gidiyor! Üç bin ikiye gidiyor!"

Elinden raketini alıp havaya kaldırdım ve "Dört!" diye bağırdım.

Müzayedeci tokmağını havaya kaldırarak durur. "Efendim, bu kadının küreğini çalıp ondan daha fazla teklif veremezsiniz."

"Ben çalmadım," diyorum kızgınlıkla. "Biz birlikteyiz."

"Eğer birlikteyseniz, neden ona teklif veriyorsun?"

"Ona sadece biraz eğlenmenin ve bu tür şeyleri çok ciddiye almamanın sorun olmadığını gösteriyorum. Bu sadece para," diyorum.

Müzayedeci başını hafifçe eğerek, "Leydisini ve bir şişe şarabı çok sevdiği belli olan adama dört bin dolar." dedi. Tokmağı yere vurur ve ara verme zamanının geldiğini duyurur.

Salondaki insanlar bize meraklı bakışlar fırlatıyor. Sanırım birkaçı kim olduğumu biliyor ve Holly'nin müzayedecinin önerdiği gibi "leydim" olduğunun doğru olup olmadığını merak ediyor. Açıklanamaz bir nedenden ötürü, her zamanki tipim olmamasına rağmen bu fikri hiç de tatsız bulmuyorum.

"Açık artırmaya sunulan bir sonraki ürün 2004 Domaine de la Romanée-Conti asorti kasasıdır, 95 puan alan Romanée-Conti de dahil. Bu şişeler her koleksiyona hoş bir katkı sağlayacaktır ve listenizdeki şarap uzmanları için ayrı ayrı mükemmel bir tatil hediyesi olabilir."

"Bunları alalım, sonra da buradan gidelim." "Gerçekten mi?" diye sorar.

"Evet. Toplu teklif vererek biraz zaman kazan." Sırtarak küreği ona uzattım ve "Sıra sende" dedim.

"Benden fazla teklif vermeyeceğine söz verir misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve hiçbir garantinin olmadığını açıkça belirtiyorum. "Bu sadece çok eğlenceli."

Holly boştaki eliyle ağzını kapatıyor ve gülüyor; bu ses daha fazlasını istememe neden oluyor. Sonra tam teklif altı bine çıkarken raketini kaldırıyor.

Arkama yaslanıp tekliflerin artmasını ve her turda gözlerinin daha da büyümesini izliyorum. Bana bakmadan, "Biraz daha?" diye soruyor.

"Daha fazla."

"Sekiz bin!"

"Kutsal peynir topları," diye fısıldıyor, ön tarafa yakın bir adam tarafından geride bırakılırken bana bakıyor. "Duralım mı?"

"Hayır."

Elini uzatarak dokuz bin teklif ediyor. Düpedüz sersemlemiş görünüyordu. Açık artırma bittiğinde, listemden çok az tanıdığım/sevdiğim on iki kişiyi çıkarmak için on beş bin ödemiştım. Holly bana döndü ve "Kazandık!" dedi, çok heyecanlanmış görünüyordu.

Biraz kıkırdıyorum. "Rekabetçi alışverişin belli bir heyecanı var, değil mi?" "Evet," diyor bana. "Bundan sonra alışveriş yapmak istediğim tek yol bu."

"O halde buradan gitmeliyiz," diyorum ona.

"Gerçekten mi?"

Başımı sallayarak, "Seni bir bağımlıya dönüştürmek istemiyorum. Bırakalım da bu züppeler yemek artıkları için birbirleriyle kavga etsinler."

"İyi fikir." Başıyla onaylıyor, sonra ikimiz de ayağa kalkıp çıkışa doğru ilerliyoruz. Satın aldıklarımın parasını ödedikten ve çatı katıma teslim edilmelerini ayarladıktan sonra lobiye doğru ilerliyoruz. Neredeyse otelin ön kapısına varmıştık ki, görmek isteyeceğim son kişiyi gördüm. Özellikle de Holly ile birlikteyken.

Bölüm 7

Holly

"Yvette," diye selamlıyor Archie, kendisine bir teknenin dibindeki midye gibi yapışan kadını. Ama bir süper yatın alt tarafındaki elmas kaplı, gerçekten gösterişli bir midye gibi.

"Sevgilim, seni özledim!" Sesi tıpkı annemin bana izlettiği eski *Gilligan's Island* bölümlerindeki Thurston Howell III'ün karısına benziyor. Annem *Gilligan's Island*'ın sosyal adaletin timsali olduğunu düşünürdü; milyonerler ve film yıldızları ıssız bir adada sıradan insanların yanında sıkışıp kalmışlardı...

"Nasılsın, Yvette?" Archie soruyor, cevapla en ufak bir ilgisi yokmuş gibi. "Canım sıkkın. Sumner yine Cape'e taşınmam konusunda başımın etini yiyor." İpeksi sarışın saçlarını sallıyor. saç kütlesi. "Hayal edebiliyor musun? Orada ne yapabilirim ki?"

Archie pek de nazik olmayan bir ses tonuyla, "Belki de kızınızla vakit geçirebilirsiniz," diyor. Yvette'in çocuğunu büyütmek için bir dadıya (ya da muhtemelen birkaç dadıya) güvendiğini tahmin ediyorum.

Aralarındaki ilişkiyi anlamaya çalışarak onlara bakıyorum. Arkadaş mı, eski sevgili mi, ne? Meraklı beyinler bilmek istiyor.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, Yvette kutuplardaki buzulları eritebilecek bir bakışla bana bakıyor.

Yüzüme doğru yavaşça bağıyor. "Hola! Siz Bay Harrington'ın hizmetçisi misiniz?"

Hayır, yapmadı. Zihnimde ona doğru hamle yapıyorum ve çok pahalı uzatma saçlarından bir avuç koparıyorum - çünkü kimsenin doğal olarak o kadar saç yok. Ev/apartman temizliği benim işlerimden biri *olsa* da, şu anda öyle görünmüyorum. Tanrı aşkına, güzel siyah elbisemin içindeyim!

"Bu Holly Snow. Kendisi benim özel alışverişim," diyor Archie ona. "Yates Amca için çok güzel bir şişe şarap aldık."

"Benim hatam," diyor bana, kesinlikle cadı bir şekilde. "Ayakkabılar. Tıpkı hizmetçimin giydiklerine benziyorlar."

Archie kurtarmaya geliyor. "Bugünlerde en iyi alışveriş yapanların hepsi spor ayakkabı giyiyor. Ne kadar hızlı alışveriş yaparsan o kadar iyi fırsatlar yakalarsın derler." Bana dönerek, "Doğru

anlamış mıyım, Holly?" diye sordu.

"Yeterince yakın," diyorum ona gülümseyerek.

"Bu kulağa doğru gelmiyor," diyor Yvette burnunu kıvrarak. "Aslında, kız arkadaşım Donika, ne kadar profesyonel görünürsen, o kadar saygı görürsün ve sonuç o kadar iyi olur diye ısrar ediyor."

Benim kızım mı? Ugh. İğrenç.

"Huh," diyor Archie. "Bu muhtemelen sektöre eski tarz bir bakış açısı, Yvette." "Evet," diyorum yüzüme alaycı bir ifade yerleştirerek. "Yeni trend gerçekten de daha çok atletik, sezgisel alışveriş tarzı. Hızlı gidin, içgüdülerinize güvenin, siyah kartı elinizin altında tutun." Gülüyorum, onun en iyi taklidini yapıyorum - son derece gösterişli.

Archie diyor ki, "Eğlenceli değil mi?"

"Sanırım öyle," diyor Yvette, bu karşılaşmanın etkisinden kurtulamadığı belli.

"Holly gerçek bir as. Tamamen ezber bozan bir düşünce tarzı var. Beni New York'tan çıkacak bir sonraki 'o' sanatçıyla buluşturacak," diyor. "Neyse, gitmemiz gerek, değil mi Holly? Birkaç dakika içinde bir sonraki randevumuz var. Lütfen ailene benden selam söyle."

Onun sözlerini duymazdan gelerek ona yaklaşıyor ve parmaklarını takım elbisesinin yakasından geçirerek yanağına koyuyor. "Biliyorsun, annem ve babam fırsatım varken seni kapmadığım için yıkılmışlardı."

Tanrım, herkesin görebileceği şekilde adamı taciz etmek üzere.

"Sumner'a en iyi dileklerimi ilet" demeden önce ellerini kaldırıyor ve üzerinden çıkarıyor. Sonra bana dönüyor ve "Paltonuzu almak için biletiniz yanınızda mı?" diye soruyor. Benimle konuşurken ses tonu özellikle yumuşuyor. Onu pipona koy, Yvette.

Cüzdanımdan koçanı çıkarıp ona uzatıyorum. Aldı ve sonra bir kez daha buz kraliçesine döndü. "Yvette." Bu kadar. Tek kelime. Yvette kovuldu. Git, Archie! Archie gittiğinde onun da gitmesini bekliyorum ama onun yerine kalıyor, parlak mavi gözleri aniden uğursuzlaşıyor. "Bay Harrington'la nasıl tanıştınız?"

"Bana ortak bir tanıdığımız tarafından yönlendirildi," diyorum ona belli belirsiz. "Sizin için harika bir müşteri olabilir," diye beni temin ediyor.

"Zaten öyle," diye cevap veriyorum sıkı bir gülümsemeyle.

Sürüdeki en iyi erkek için kavga eden iki dişi topi antilop arasında bambaşka bir konuşma geçiyor. Archie'nin en iyi erkek olması gerekmiyor, öyle olsaydı bile ikimizin de onun için kavga etmemizi isteyeceğinden şüpheliyim. Ama o tam bir sürtük, bu gerekli gibi görünüyor.

"Evli misin?" diye soruyor, sol elime bakarak. "Hayır, sen?" Tatlı tatlı soruyorum.

"Sumner'a tabii ki." Vites değiştirerek, "Bana şu taktığın kemerden bahset. Koşu ayakkabılarınla çok ilginç bir seçim."

Kemer. Olamaz! Lanet kemeri çıkarmayı unuttum. "Bu şans için."

Tek kaşını, dolgu maddeleriyle dolu birinin kaldırabileceği kadar kaldırıyor. "Şans için mi?" "En iyi anlaşmalarımı bunu taktığımda yapıyorum."

"Büyüleyici."

Archie yıpranmış eski paltomla dönüyor ve Yvette'in gözleri paltoma takıldığı anda irkiliyorum. Beni fark etti. Bazı yerleri tüylenmiş, bazı yerlerinde ise fark edilir derecede yıpranmış. Zenginler için süper başarılı ve gülünç bir alışverişçi olmadığımı biliyor. Archie'ye tam bir sahtekâr olduğumu söylemeden önce (ki öyleyim) buradan çıkmak için birden çaresiz kaldım.

Paltoyu alırken ona "Gitmem gerek" dedim. "Ofisinizdeki hanımların kesinlikle bayılacağı harika kaşmir eşarplar hakkında bir haber aldım, ama tükenmeden önce hızlı davranmalıyım."

"Sizi geçireyim," diyor, bizi büyük bir dikkatle izleyen Yvette'i tamamen görmezden gelerek. Paltomu böyle bir yerde giymeye çok utanıyorum.

buraya ait, kolumun üzerine katlıyorum ve yoğun lobiden geçiyorum. Dışarı çıkar çıkmaz kış havası beni kibrim için uyarıyor ve durumu çabucak düzeltiyorum. Archie'nin paltomu giymeme yardım etmesi beni şaşırtıyor. Böyle centilmence bir hareket beni çok etkiledi. Blerg. Boynumun arkasındaki dikiş yerindeki deliği fark etmiş olmalı. Bununla başa çıkmanın tek yolu, tenis ayakkabılarımı fark ettiğinde yaptığım gibi davranmak. Blöf yapmalıyım.

"Paltom söz konusu olduğunda biraz duygusalımdır," diyorum ona. "Anneme aitti." Sempati dolu bir bakışla, "Annen vefat mı etti?" diye sordu.

Akıl sağlığının son virajındayım ama bunu söylemiyorum. "Demans hastası ve bir bakımevinde kalıyor." "Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Ciddiymiş gibi konuşuyor.

"Peki ya baban?"

"Ben lisedeyken öldü," diyorum, ellerimi sıcak tutmak için birbirine sürterek. "Peki ya ailen?"

"Babam vefat etti ama annem hâlâ bizimle, sırf bana zorluk çıkarmak için bile olsa."

"Şanslısın," dedim ona. "Onunla geçirebileceğin her anın tadını çıkar."

Yüz hatları öyle bir şekil alıyor ki, ileri düzey bir hesap problemini çözmeye çalışıyor gibi görünüyor. "Şey... evet, elbette."

"Seni bırakmamı istersen şehir merkezine gidiyorum," diye teklif ediyor.

Ona bakıyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu adamın klasik anlamda yakışıklı olduğuna şüphe yok; ve belli ki sert dış görünüşünün size inandırabileceğinden çok daha fazlası var. Toni'nin neden onun ne kadar çekici olduğundan hiç bahsetmediğini merak ediyorum. Kör mü yoksa?

"Diğer tarafa gidiyorum ama teşekkür ederim," diyorum ona.

"Şehir merkezine mi?" diye sordu.

"Queens," dedim.

"Kaşmir eşarp satışı için mi?" Kahretsin, bunu unutmuşum.

"Bu özel bir kermes." Bunun ne olduğundan bile emin değilim ama anaokulundaki annelerden biri böyle bir şey yapmış ve diğer tüm anneleri davet etmiş. Ben katılmadım.

"Sizi götürmeyi teklif edemeyeceğim için üzgünüm. Bu öğleden sonra bir randevum var."

"Oh, evet, hayır..." Ne kadar da açık sözlüsün. "Beni bırakmanı beklemiyordum ama teşekkür ederim." Önceden verilmiş bir sözü olmasaydı beni Queens'e kadar bırakır mıydı gerçekten? Sanmıyorum ama yapacağını söylemesi de hoşuma gitti. Gerçek olmasa bile, bu yorum onu daha önce düşündüğümün ötesinde insanlaştırıyor.

Archie kaldırımında duran uzun siyah bir limuzini işaret ediyor. "En azından sizi durağınıza bırakmamı ister misiniz?"

Gülerek caddenin karşısını işaret ediyorum. "Trene tam buradan bineceğim." Ona bakmaya devam etmek istiyorum ama bu biraz garip olmaya başlıyor. "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim," diyorum ona. "Gelecekte bu kadar muhtaç olmamak için elimden geleni yapacağım." Sonra dönüp uzaklaşıyorum.

59. Caddeyi geçtikten sonra Archie'nin arabasının hâlâ orada olup olmadığını görmek için arkama bakıyorum ama çoktan gitmiş, şehir trafiğinde kaybolmuş. Benim neyim var böyle? Aşk acısı çeken bir ergen gibi davranıyorum. Kendimi sessizce azarlıyorum: *Holly Berry Snow, Archibald Harrington gibi seni aşan birine aşık olma.*

Trene bindiğimde Toni'ye mesaj attım.

Ben: Patronunla bir açık artırmaya gittim. Neden bana onun bu kadar seksi olduğunu

söylemedin?

Toni: Sence yakışıklı mı? Ben:

Sen düşünmüyor musun?

Toni: Beni bilirsin, erkeklerimi biraz daha sert severim.

Söyledikleri doğru. Şu anki erkek arkadaşı Joey Tarkovsky, annemin deyimiyle kötü çocuk yağ maymunu. Yıl boyunca eş kazağı giyiyor ve sahip olduğu her kot pantolonun motor yağıyla lekелendiğinden eminim. Ayrıca gardırobundaki tek pantolonun kot olduğuna da eminim.

Sen ve Joey nasılsınız? Hala bu Noel'de evlenme teklif edeceğini düşünüyor musun?

Eğer yapmazsa, yeni bir kız arkadaş aramaya başlasa iyi olur. O adama hayatımın iki yılını verdim ve artık kaka yapmanın ya da bu işten kurtulmanın zamanı geldi.

Ben: Klas.

Dinle, Bayan Hoity-Toity milyarder patronumun kişisel alışverişçisi-herkes kaka yapar.

Yüksek sesle gülmeye başladım. Toni, Faith'e tuvalet eğitimi verirken aynı isimli bir kitap vermişti.

Evet, öyle. Kaka büyük eşitleyicidir. Lol. Hey, ben de eve gidiyordum. Gelmek ister misin?

Bu gece Joey'nin kuzeniyle çift olduğumuzu unuttun mu? Lütfen bana unutmadığını söyle!

Kahretsin, unutmuşum. Nitro bowlingle aram iyi olsa da, görücü usulü randevulardan kesinlikle nefret ederim. Buna gitmeyi kabul ettim çünkü Toni ona yalnız öleceğimden emin olduğumu söyledikten sonra zayıf bir anımda bana sordu.

Ben: Hayır. Unutmadım.

Güzel. Seni 9'da alırız.

Archie Harrington'ın randevularını nereye götürdüğünü merak etmeden duramıyorum. Sanırım Suds 'N' Bowl'a değil. Muhtemelen onları samimi bir akşam yemeği için Rainbow Room'a götürüyor, ardından içki için Carlyle'a gidiyor, sonra da Empire State Binası'ndaki güvenlik görevlisine tüm çatıyı istediği kadar kullanmasına izin verdiriyor. Ooh! Ya da belki onları Martha's

Vineyard'a

deniz ürünleri ve fırından yeni çıkmış sıcak bisküvilerden oluşan bir piknik için helikopter. İç...
Kes şunu Holly, kendimi azarlıyorum. Bunları düşünmenin bir anlamı yok. Sen Audrey Hepburn değilsin ve bu da *Sabrina değil*. Sen Holly Snow'sun, bekâr teyze-anne, sahtekâr kişisel alışverişçi ve bu gece sıradan bir adamla bowling oynayacak kadın. Sıradan bir kız için sıradan bir adam. Sıradan bir kız için sıradan bir Amerikan prensi değil. Filmler dışında hayat böyle işlemiyor.

Bölüm 8

Archie

Limuzin kalabalık caddelerde yavaşça ilerlerken bulutlu gökyüzüne göz atıyorum. Tatil alışverişi yapanlar ve hafta sonu turistleri dışarıda. Saatime bakarken Hell's Kitchen'daki toplantıma birkaç dakika geç kalacağımı fark ediyorum; sık gittiğim bir semt değil ama bu özel toplantı CIA düzeyinde bir gizlilik gerektiriyor.

Arabam Salty Nuts Tavern'in önünde durduğunda yağmur püskürüyordu. Aceleyle içeri giriyorum ve Dublin'de olabileceğim kadar otantik bir İrlanda barının sıcaklığı ve gürültüsüyle karşılaşıyorum. Aradığım kişiyi buluyorum ve dikkat çekmemeye çalışarak masasına doğru ilerliyorum. Çoktan bir kadeh kırmızı şarabını yudumluyordu.

"Merhaba Kat, benimle buluştuğun için çok teşekkürler," diyorum masanın karşı tarafındaki kabine kayarak. "Nasılsın?"

"Gerginim," diyor etrafına bakarak. Katherine Clarke altmışlı yaşlarının ortalarında ve bu sürenin en az otuz yılında Harrington, Harcourt & Associates yönetim kurulunun güvenlik şefliğini yapmış. Bu nedenle bir şeyler biliyor. Kimi kandırıyorum ki? O her şeyi bilir.

Yates'in ne planladığını bilen biri varsa, o da odur. "Seni buraya kadar takip eden oldu mu?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Kimse beni takip *etmez*, Kat. Endişelenecekleri kişi sensin."

"Ben de kendim için endişeleniyorum. İyi bir güvenliğin anahtarı, hedefinizin onun peşinde olduğunuzu bilmesine asla izin vermemektir. Ayrıca, işin püf noktası hedefinizin hedef olduğunu asla bilmemesidir. Tekrar soruyorum, takip edildiniz mi?"

"Bana yapmamı söylediğin şeyi yaptım. Bugün her zamanki şoförümü kullanmak yerine bir araba servisine bindim. Evden değil de daha önce yaptığım bir işten geldim."

Koyu renkli parlak ahşap masa tablasına kısa tırnaklarıyla hafifçe vuruyor. "Tüm bunlar başlamadan önce emekli olmam gerektiğini biliyordum. Yöneticilerin yarısı bilgi almak için etrafta dolaşıyor, bana rüşvet teklif ediyor..."

Rüşvet mi? Bu düşündüğümünden de kötü. "Balodaki en güzel kız olmanın tadını çıkarabilirsin. Tüm aptal taliplerden faydalanan ve alabildiğini al."

Beyaz saçlı ve siyah önlüklü bir adam yanımıza geliyor. "Salty Nuts'a hoş geldiniz. Ben Joe," diyor kalın bir İrlanda aksanıyla. "Dur tahmin edeyim, sen viski ve soda adamısın."

"Fena değil," diyorum ona. "Ama bugün kahve içmeye devam edeceğim." "Zor bir geceden sonra toparlanıyorsun, değil mi?"

"Uh, hayır..." Böyle bir sorunun rahatsız ediciliğinden biraz rahatsız olmaya başlayarak söylüyorum. "Sadece meşgulüm."

Yani, git buradan.

"Oğlum da aynı şekildeydi," diyor bana. "O bir avukat. Şirketler hukuku yapan havalı bir firmada çalışıyordu ama şimdi caddenin karşısındaki küçük bir ofise yerleşti." Pencereden dışarıyı işaret ediyor. "Artık sıradan insanlarla ilgileniyor."

"Bu harika. Eminim hoşuna gidiyordur." Sesim daha az samimi çıkamazdı.

"İkinize sıcak bir kase kuzu yahnisi getireyim mi? Arkada ocakta fokurduyor." Tam hayır diyecekken midem gurulduyor. Kat'e dönerek, "Aç mısınız?" diye soruyorum.

"Her zaman." Adama bakıyor ve "İki kase güveç" diyor. "Hemen geliyor."

O uzaklaşır uzaklaşmaz Kat ve ben birbirimize doğru eğildik ve Kat sesini tekrar alçalttı. "Bak, Parker'a, T.J.'ye ve Bella'ya söylediğimi sana da söyleyeceğim. Yates'in halefi olarak *kimi seçeceğini* bilmiyorum."

Bir kahkaha attım. "T.J. bir şanslı olduğunu mu düşünüyor? Cidden mi?"

"Bazı insanların kendini kandırma konusunda yetenekleri vardır," diyor hafif bir sırıtişla. "Bu adam zaten Tanrı'nın sağında oturduğunu düşünüyor, Fortune 500 şirketini yönetmek gibi küçük bir şey nedir ki?"

Ona uzlaşmacı bir baş hareketiyle onay veriyorum. "Yani, Yates dışarıdan bakmıyorsa, bu iş Parker ve bana kalmış olmalı."

"Bu doğru bir tahmin."

"Dışarıya mı bakıyor, Kat?" Hayır cevabını duymak için dua ederek soruyorum.

"Diyelim ki rakip olabilecek yabancılarla herhangi bir randevu ayarlamadı."

Geniş bir sırıtişla geçiyorum. Şansım yarı yarıya. İyi haber şu ki, ben de Yates'in yeğeni gibi tam bir dangalak değilim. "Yani, ben ve Parker..." Joe kahvemi getirdiğinde söyledim.

Bir kase krema ve küçük dikdörtgen bir kap şeker paketiyle birlikte yere bırakıyor. Hemen arkasında, elinde güveç kaselerimiz ve bir sepet bisküvi ile kısa boylu, dikenli kızıl saçlı bir kadın belirliyor. "Buyurun," diyor. "Soğuk bir kış gününde ruhunuzu ısıtacak küçük bir şey. Bugün Noel alışverişi yapmaya mı çıktınız?" diye soruyor adamla aynı aksanla. Adamın karısı olmalı.

"İş toplantısı," dedim ona. Bu insanların nesi var? İnsanların buraya sohbet için değil, içki içmek için geldiğini anlamıyorlar mı?

"Biliyor musun, bizim oğlumuz da eskiden işkolikti"

diyor. "Duydum," diyorum ona.

Kocasına bir bakış atıyor. "Yani ona Byrne'den ve onun nasıl değiştiğinden bahsettin?"

"Kesinlikle değiştirdi," diyorum hevesliymiş gibi davranarak.

"Güzel, güzel. Onun yolundan gitsen iyi edersin," diyor omzumu sıvazlayarak. "Şu anda çok mutlu. Hayatının aşkıyla evleniyor. O bir sanatçı. Kirli çiçekler boyuyor."

"Üzerlerinde çamur varmış gibi kirli değil," diyor Joe. "Askerlerin cepheye götürdükleri bir deste oyun kâğıdı gibi kirli." Büyük bir göz kırpması.

"Tamam, peki bu ... tebrikler," diye devam ediyorum. *Lütfen git buradan.*

"O zaman sizi yalnız bırakalım," diyor kadın. "Meşgul görünüyorsunuz."

İçimden gelmese de onlara teşekkür ediyorum. Onlar gittikten sonra Kat'e dönüp "Ee? Ben mi Parker mı?" diye soruyorum.

Göz teması kurmaktan kaçınıyor, onun yerine bir parça tereyağı eklediği bisküviye odaklanıyor. Bu iyiye işaret olamaz, değil mi?

"Hadi ama Kat. Sana karşı her zaman iyi olduğumu biliyorsun. Bana söyleyeceğin *her şey* aramızda kalacak ve sonunda benimle ya da Parker *için* çalışman arasındaki fark olabilir."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Tamam, peki. Bundan hoşlanmayacaksın ve bu bilgiyle yararlı bir şey yapmayacağından yüzde doksan altı eminim ama işte burada -ates şirketi sürekli bir bekara teslim etmek istemiyor."

Sözleri bana bir meteor gibi çarptı, hızlı ve sert. Parker hukuk fakültesini bitirdiğinden beri evli. O ve eski kız öğrenci birliği başkanı eşi Jillian'ın iki çocuğu var ve bir diğeri de yolda. "Yerleşik düzen" in timsali.

"Hayatımı bu şirkete adadığım onca yıldan ve bu arada dul kalmak istemeyen harika kadınları kaybettikten sonra, kaderimde olan işi tam bir morona kaptırmak üzereyim. Sırf o evli ve ben değilim diye mi?"

Kat başını sallayarak, "Rüzgar böyle esiyor," diyor. Şarabından güçlendirici bir yudum daha alıyor. "Aramızda kalsın, Yates son zamanlarda farklı. Sağlığı mı kötü yoksa emekliliği yaklaştıkça biraz duygusallaşmaya mı başladı bilmiyorum ama son altı ayda, onu tanıdığım tüm yılların toplamından daha fazla aileden bahsetti."

"Aynı Yates Harcourt'tan mı bahsediyoruz?" Gözeneklerimden sızan bıkkınlıkla soruyorum. "Seksen yaşındaki annesini, okumaya devam edebilmesi için üç aylık raporların 'büyük baskı' versiyonunun hazırlanmasını istediği için yönetim kurulundan kovan kişi mi?" Ona sordum. "Yıllık derin deniz balıkçılığı turnuvasına denk geldiği için çocuklarının mezuniyetlerine -lise ya da üniversite- katılmayan Yates mi?"

Başını sallıyor. "Evet, aynı adam... ama aynı zamanda çok farklı."

Derin bir nefes almadan önce gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sonra Sensei Bo'nun bana ne söylediğini hatırlayarak bırakıyorum - zorluklarla karşılaştığımızda, onu taş benliğimizle karşılamamalıyız. Onu su gibi karşılamalıyız. Anahtar esnekliktir.

"Tamam, teşekkür ederim," diyorum ona. "Bu konuda ne yapabileceğimden emin değilim, ama sana söz veriyorum, arkama yaslanıp o trogloditin işimi çalmasına izin vermeyeceğim."

Güveç kaseme bakıyorum ve artık onu yiyecek havamda olmadığını fark ediyorum. Nefis kokmasına, havuç ve patateslerin mükemmel pişmiş gibi görünmesine rağmen, bir ısırık daha alırsam kusacağım korkuyorum.

Ben sessizce oturup içinde bulunduğum karmaşaya bir çözüm bulmaya çalışırken Kat havuçlardan dikkatle kaçınarak birkaç kaşık alıyor.

"Kendini aç bırakmak hiçbir şeyi düzeltmez," diyor, kasesini çoktan yarılamişken. Hayatım darmadağın olurken onun yemek yeme becerisine isteksizce hayranlık duyuyorum.

Kuzu etinden küçük bir parça koparıp ağzıma atıyorum. Oh, bu çok güzel. Çok yumuşak ve lezzet dolu.

"Ya yuva kurmaya hazırmış gibi görünmeye çalışsaydın?" diye soruyor.

"Bir steysin vagon alıp pazen gömlekler giymeye başlamamı ister misin? Belki bir ilkokulun beyzbol koçu arayıp aramadığına bakabilirim." Alaycılık, kırılma noktasına kadar stresli olduğumda başvurduğum bir yöntemdir. Ki şu anda öyleyim.

Gözlerini deviriyor. "Birileri, senin bir şey yapmadığın izlenimini vermene yardımcı olabilir.

yerleşmek üzeresin. İşi aldıktan sonra yalnız hayatına geri dönebilirsin."

Güveçten bir ısırık daha alıyorum, bu sefer büyük bir tane. Çiğnerken onun fikrini düşünüyorum. "Peki ya sen? Cedric'i daha genç bir adam için terk edebilirsin..."

Kat kıkırdarak, "İçimden bir ses otuz yıllık bir evliliği bitirmenin Yates'in yeni ahlak kurallarına uymayacağını söylüyor."

"Kahretsin," diye cevap veriyorum. "Benim için mükemmel olurdun. Saçmalık yok, muhtaç değilsin, kırbaç gibi akıllısın ..." "Annen olacak kadar yaşlı, selülit kaplı ve ilgilenmiyor."

"İlgilenmiyor musun?" Şok olmuş gibi yaparak soruyorum.

"Yeni bir modele alışmak için çok yaşlıyım. Ayrıca, bahse girerim değerinden daha fazla iş çıkarırsın," diyor, bir yudum şarap daha içerek. *Ahh*. "Ama ciddi, senin gibi bir adam kadın bulmakta zorlanmamalı."

Şaka yaptığımı anlaması için gülümseyerek, "Sırf bir yerlere gelebilmek için zavallı bir insanı tüm bunlara aşık edecek değilim," diyorum. Sonra da "Böyle birini nereden bulabilirim?" diye soruyorum.

"Kiralık Nişanlı diye bir şey olmaması çok yazık." Güvecinden bir ısırık daha aldıktan sonra, "Bilgin olsun, eminim vardır," diye ekliyor.

"Havuçla aranda ne var?" Aşk kiralamam yönündeki önerisini görmezden geliyorum. "Onları gerçekten yemelisin. Luteinle doludurlar. Gözlerin için iyidir."

"Sen kimsin, annem mi?" diye sorar. "Ben sebze sevmem."

"Patatesleri yedin."

"Patates kızartması ya da cips haline getirilebildikleri için pas geçiliyorlar. Ya da mücver."

"Sağlam mantık, Kat." Bu bayanı gerçekten seviyorum. Onu hayatımın büyük bir bölümünde tanıdım ve bir kez bile bana olduğumdan başka bir şeymişim gibi davranmadı - biraz hayat tecrübesine ihtiyacı olan sümüklü bir çocuk. Bunlar onun sözleri, benim değil.

Babam her ne kadar sert bir işkolik olsa da güneşin Kat'in fikirlerine göre doğup battığını düşünürdü. Bu nedenle, bana karşı her zaman yumuşak bir noktası oldu ve her zaman arkamı kolladı.

"Biz bir plan düşünürken çeneni kapa ve yemeğini ye," diyor. "Parker için çalışmaktansa lahana ve pişmanlıktan başka bir şey yemeden yaşamayı tercih ederim."

Bölüm 9

Holly

Joey'nin kuzeni beklediğim gibi bir barbar değil. Aslında, Joey'e o kadar benzemiyor ki, sadece evlatlık olduğunu varsayabilirim.

En azından beşinci randevuya kadar hiçbir erkeğin nerede yaşadığını bilmemesi gibi katı ve kesin bir kuralım var, bu yüzden onlarla Suds 'N' Bowl'da buluşuyorum. Faith'i korumanın yollarından biri de onu o noktaya kadar görüştüğüm hiç kimseyle tanıştırmamak. Beşinci randevuya gelmek için (bir ila dört randevuya yaydığım) titiz bir dizi soruyu yanıtlamak gerekiyor. Ayrıca, çok fazla Google araştırması yapıyorum ve sosyal medya hesaplarına derinlemesine bakıyorum. Bu kural yüzünden Faith sadece bir erkekle tanıştı.

Biliyorum, erkeklerin yatıya kalmasına izin vermeyen ve küçük yeğenini büyüten maddi açıdan zor durumdaki bir kadının flört sahnesinde sıcak bir meta olmadığına inanmak zor. Ama uzun lafın kısası bu gibi görünüyor.

Sekizinci şeride yaklaştığımda içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. Uzaktan bakıldığında Joey'nin kuzeni iyi birine benziyor. Ben geldiğimde ilk ayağa kalkan o oluyor, bir çift haki pantolon ve kırıksıklıkları o kadar keskin ki sprey kolayı kutuyla satın alıyor olmalı, düğmeli bir gömlek sergiliyor. "Merhaba, ben Keith." Orta boylu, orta yapılı, düzenli giyinen biri. Şimdiye kadar harika değil ama kötü de değil.

"Merhaba Keith, ben Holly." Elini sıktım.

Bu gece daha da dağınık görünen Joey karnını kaşıyor. "Holly, bebeğim, onları nasıl seçeceğimi biliyor muyum?" demeden önce bana göz kırpmıyor.

Evet, senin gibi bir adamla çıkmaktansa doğum günü kıyafetimle sıcak lavların üzerinde sürünmeyi tercih edeceğimi fark ettiğin için tebrikler. Toni bile ondan biraz utanmış görünüyor ve onu seviyor.

Ben onu çöpçatanlık becerilerinden dolayı tebrik edemedim Toni, "Otur ve kendini kaşımayı bırak Joey. Halkın içindeyiz." Oldukça tedirgin görünüyor.

İsteksizce neredeyse yatar pozisyonundan kalkıyor ve homurdanıyor, "Tamam, Majesteleri, çok özür dilerim. Sizi kırmak istememiştim."

"Gidip ayakkabılarımı alacağım," diyorum ve geri döndüğümde Toni ile Joey arasındaki tartışmanın sona ermiş olmasını umuyorum.

"Çoktan aldım bile," diyor Joey. "Sekiz numara ve içine fazladan oda spreyi sıktırdım, sadece

nasıl istersen." *İşte, arkadaşımın zırlı şövalyesi.*

"Teşekkür ederim," diyorum ona, bir yandan da "*Kahretsin, eğlence başlamadan önce kendime ayıracak bir anım oldu,*" diye düşünüyorum.

Keith'in yanındaki banka oturuyorum ve "Ee Keith, ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum. "Muhasebeciyim," diyor. "Düşündüğün kadar sıkıcı bir iş değil."

Evet, eminim. Rakamlarla aram iyi değildir, bu yüzden ortak bir noktamız olmadığı açık. Muhtemelen bakmaya zaman ayırdığım tek rakamlar çek hesabımdaki gülünç derecede düşük rakamlar olduğu içindir. Aklıma başka bir şey gelmediği için ona "Bana sağlam bir iş gibi geliyor," diyorum.

"Toni bana senin kişisel alışverişçi olduğunu söyledi" diyor.

Sanırım artık kendimi bu şekilde satabilirim, en azından Bay Harrington için çalışırken. *Archie*. Midem sanki içinde kelekler uçuşuyormuş gibi istemsizce kıpırdıyor. "Şu anki mesleğim bu, evet." Bunun, iç çamaşırımı değiştirdiğim kadar sık iş değiştiriyormuşum gibi görünmeme neden olduğunu çok geç fark ediyorum.

Fark etmemiş gibi görünüyor. "Tüm ulaşım masraflarınızı silebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

"Bunu unutmamalıyım," diyorum acı bir gülümsemeyle. O kadar az kazanıyorum ki, her zaman hızlı formu dolduruyorum ve asla mahsuplarla uğraşmıyorum. Ben standart kesinti yapan bir kıyım.

"Ayrıca, kiranızın bir kısmını ofis masrafı olarak yazabilirsiniz." Yanağına hafifçe vuruyor ve gözlerini yukarı doğru yuvarlayarak su lekeli tavan döşemelerini ilginç bir Rorschach lekesiymiş gibi inceliyor. "Ve bilgisayarınız, cep telefonunuz ve tüm kamu hizmetlerinin bir yüzdesi."

Aman Tanrım, Keith'in seksi flört şakası anlayışı bu mu? Kendime en azından temiz görüldüğünü ve bana yardım etmeye çalıştığını hatırlatıyorum, bu da onun düşünceli bir adam olduğunu gösteriyor. Son buluşmamızda yemek boyunca bana kendimle ilgili tek bir soru bile sormamıştı. Oradan ayrıldığımızda, oraya vardığımızda bildiği şeyin aynısını biliyordu: adımı.

"Ayrıca, müşteri alışverişleri için kendi kredi kartınızı kullanırsanız, yıllık ücretleri ve tabii ki bir şekilde faturalarınızı zamanında ödemezlerse faizleri silebilirsiniz."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum ona, esnememi bastırarak. "Peki, eğlenmek için ne yaparsın?" "Sudoku."

Gülüyorum, sonra ciddi olduğunu fark ediyorum. "Evet, o bulmacaların zihni zinde tutmak için harika bir yol olması gerekiyor."

"Kesinlikle öyle," diyor, gözleri parlıyor. "Sen çalışıyor musun?"

Hayır, bir esneme daha geliyor. Bunu tutabileceğimi sanmıyorum. İşte burada çocuk yetiştirmek şaşırtıcı bir şekilde işe yarıyor. Geceyi kısa kesebilir ve Faith'le bir dizi izlemek için eve zamanında dönebilir ve şunları söyleyebilirim... "Pek sayılmaz. Beş yaşındaki yeğenimi büyütmekten o kadar zamanım yok."

"Toni bana bundan bahsetti." Gülümsemesi samimi görünüyor. "Sana gerçekten hayranım. Çoğu insanın partilere gittiği bir yaşta böyle büyük bir sorumluluğu üstlenmek. Ailesinin başına gelenlerden sonra sana sahip olduğu için çok şanslı. Tanrı ruhlarını şad etsin."

Keith az önce sevilebilirlik faktöründe elli puan atladı. Hâlâ onunla çıkmayı hayal edemesem de, iyi bir arkadaş olabilir. "Hiç çocuğun var mı?" Ona sordum. Benim yaşlarımda olduğunu tahmin ediyorum, yani geçmişte bir ya da iki çocuk doğurmuş olabilecek bir ilişki yaşamış olacak kadar yaşlı.

"Henüz değil, ama bir gün olmasını dört gözle bekliyorum." Yirmi puanlık bir sıçrama daha.

Hararetli ama çok sessiz bir tartışma yürüten Joey ve Toni'ye bakıyorum. Bu akşam daha garip

olabilir miydi?

"Sen ve Joey birbirinize hiç benzemiyorsunuz," diyorum ona. Ciddiyim. Hiç benzemiyorsunuz.

Keith, "O evlatlıktı," diyor. Gülmeye başlayana kadar şaka yapıp yapmadığını anlamıyorum. "Şaka yapıyorum. Babalarımız tamamen farklı, sanırım bu da kişiliklerimizdeki farklılığı açıklıyor."

"Queens'te mi yaşıyorsun?" Havadan sudan konuşmaktan nefret ederim ama mümkün olduğunca çok konuşmak iyidir.

"Flushing," diye onaylıyor. "Citi Field-Go, Mets'in evi!"

Tamam, doğru yaşta, çalışıyor ve Queens'ten bir hayat arkadaşı. Bu adamın üzerine atlamalıyım. Kendime açık fikirli olmamı ve potansiyelini göz ardı etmememi tembihledim.

Joey ayağa kalkar, eşinin kazağını çeker ve geçirir. "Hadi çocuklar. Şu işi bitirelim." Toni bana dehşet dolu bir bakış fırlatıyor ve açıklıyor, "Joey bugün zor bir gün geçirdi. Oldukça bitkin."

Adam kızın yorumuna alınmış gibi görünüyor çünkü şöyle diyor: "Evet, Prenses. Kovulmaya zor bir gün geçirmek derdim. Tanrım, sanki şarküterideki hatun bana sucuk yerine salam vermiş gibi konuşuyorsun."

"İma etmeye çalıştığım şey hiç de bu değildi," diyor Toni.

Onu görmezden gelerek raftan bir top alır ve nereye gideceğine pek aldırış etmeden kulvardan aşağı gönderir. Bu da topun kulvardan fırlayıp başka birinin pinlerine çarpmasını daha az şaşırtıcı kılıyor. "Özür dilerim!" Joey bağılıyor. Kıkırdaması, özrünün samimiyetini etkili bir şekilde baltalıyor.

"Joey! Cidden, bizi buradan attıracaksın," diyor Toni yüzünde acil bir ifadeyle.

"Hey, Joey," diyor Keith yatıştırıcı bir ses tonuyla, "bugün işini kaybettiğini fark etmemiştim. Belki de bu gece bunun için en iyi gece değildir?"

Omuz silkiyor. "Eğer şimdi çekilirim, Majesteleri'nden bunun sonunu asla duyamayacağım."

Toni'den mi bahsediyor? Çünkü a) nu-uh, ve b) sanmıyorum, dostum, ve c) biri bana patlamış mısır getirsin çünkü Toni onu öldürecek ve benim ön sırada yerim var.

Toni ayağa kalkar ve çantasını alır. "Güzel, Joey. Her konuda bu kadar destekleyici olduktan sonra *gerçekten güzel*."

"Sadece şaka yapıyordum," diyor Joey. "Nasıl şaka yapılacağını öğren bebeğim." "Nasıl şaka yapılacağını öğren," der Joey.

"Para çantaları için çalışmaya başladığından beri nasıl eğleneceğini unuttun. Sanki Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünen şu Yukarı Doğu Yakası kadınlarından birine dönüşüyorsun," diyor Joey. "Sakinleşsen iyi olur yoksa herkesin dalga geçtiği orta yaşlı kadınlardan biri olacaksın." Keith ve bana dönerek, "Onlara ne diyorlardı? Kaitlinler mi? Katherine'ler mi?"

Karen'ı kastediyor ama ben ona yardım etmeyeceğim. Keith ayağa kalktı ve "Bak Joey, burada Toni'ye gerçekten saygısızlık ediyorsun ve eminim ki yarın keşke olayları farklı şekilde ele alsaydım diyeceksin" dedi.

"Neden? Menajerimle konuşmak mı isteyecek?" Joey ona sorar, sonra da kahkahayı patlatır.

"Hayır, bunu o yapacak!" Toni, Joey'nin birasının tortusunu kapıldığı gibi ona fırlatıyor. "Benimle bir daha asla böyle konuşma."

Masadan kâğıt peçeteleri alıp dağınıklığın bir kısmını toplarken şöyle diyor: "Bugünlerde piliçler küçük bir sataşmayı kaldıramıyor. Üzücü, gerçekten."

Ceketini ve çantasını alırken ona "Ben gidiyorum" dedi. Bize dönerek, "Bu akşamın nasıl sonuçlandığı konusunda gerçekten üzgünüm" diyor.

"Sorun değil," diyorum ona, ayağa kalkarak. "Ben de seninle geleceğim."

Eşyalarımı topladım ve Keith'e gülümsedim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de öyle. Bir ara seni arasam ve kendi gezimizi planlasak sorun olur mu?"

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ona ve bunu gerçekten söylüyorum. Keith mideme ters taklalar attırmıyor olabilir ama benimle gerçekten ilgilenen iyi bir adam.

O kadar da kötü olamaz, değil mi?

Dışarı çıkar çıkmaz Toni burnunu çekti. "Bunun için üzgünüm. Sırf aptalca bir kavga edişimizi izlemek için süslenip püslendin ve bir bakıcı tuttun."

Joey ile aramıza biraz mesafe koyarken kolumu omzuna dolayarak, "Sorun değil," diyorum. "Bu senin hatan değildi."

"Teknik olarak, erkek seçme konusunda daha iyi olsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı," diyor, parmak uçlarıyla yanaklarının üst kısımlarına dokunarak.

"Bu, aralarından seçim yapabileceğin iyi erkeklerin kaldığını varsayarsak geçerli," diyorum ve onu hafifçe yandan sıkıyorum. "Neden benim evime gelmiyorsun? Donut yeriz ve *Grease* izleriz."

"Çikolatalı olanlardan var mı?" "Açıkçası, ben bir hayvan değilim," diye şaka yapıyorum.

İşe yarıyor. Gülmeye başlıyor ve sonra başını sallıyor. "Teşekkürler, dostum." "Ne zaman istersen. Sen ve ben dünyaya karşı."

"Evet, öyle."

Bölüm 10

Archie

Saçmalık. Nişanlı Kiralama diye bir hizmet yok. Bir eküri kiralayabilir (acıması), platonik olarak size sarılacak birini kiralayabilir (iğrenç, berbat), hatta bir nedime bile kiralayabilirsiniz (neden? Her yerde genç kadınlar bu pozisyon için *bedavaya* yarışırken), ancak bir nişanlı kiralayamazsınız (ki bu, kişinin kariyerini ilerletmek için yapılması tamamen makul bir şey olurdu). Daha fazla zamanım olsaydı, insanlığa bir iyilik olarak bu hizmeti kendim başlatırdım.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve profesyonel arayışımdan vazgeçtim. Kendimi evlenilecek biriymişim gibi göstermenin başka bir yolunu bulmam gerekecek.

Koltuktan kalkıp şarap dolabına doğru yürüdüm. Bir şişe bira çıkarıp kapağını kapatırken bir yandan da olası çözümleri düşünüyorum. Yates'i yalnız yakalayabilirsem, gözyaşlarına boğulup ona ne kadar yalnız olduğumu ve bir aile kurmayı çok istediğimi ama her şeyimi şirkete verdiğim için bunu yapamadığımı anlatabilirim.

Hayır, bu işe yaramaz. Öncelikle, gözyaşlarına boğulmak mı? Asla olmaz. İkincisi, Yates hayatının sonlarına doğru bir kriz yaşıyor olabilir, ama tam bir aptal değil. Tek kelimesine bile inanmayacaktır. Sağlam bir kanıtı ihtiyacım var.

Bu tür bir iyilik isteyebileceğim eski bir arkadaş bulmayı umarak rehberimde geziniyorum. Son derece sağduyulu, varlıklı, ikna edici ve yalan söylemeye istekli olması gerekiyordu. Ayrıca bunun Sandra Bullock ve Kanadalı Ryan bilmem ne filmdeki gibi gerçek hayattaki çiftlere dönüşen o berbat sahte ilişkilerden biri olmasını da beklemeyin. Bu kesinlikle tek seferlik bir senaryo. Tek bir tatil gibi.

Oh! Gennie Von Sterling. Mükemmel olurdu. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz ve onun beyninin duygusal bağlar kurmaya ya da empati yapmaya izin veren kısmına sahip olmadığından nispeten eminim. Biz sekiz yaşındayken, bir keresinde canlı bir gerbili tuvalete atıp sifonu çekmişti, sırf gerbilde akıntıdan kurtulma içgüdüsü var mı diye görmek için. Zavallı Toady savaştan öldü.

Gennie bu iş için biçilmiş kaftan.

Hızlı bir Google araması yaptım ve görünüşe göre bir kalbi olduğunu keşfettim çünkü o

Şimdi Kenya'da bir yetimhane işletiyor. Bu ona o kadar benzemiyor ki, tamamen farklı bir insan olarak geri dönmeden önce bir yıl süren koma ile sonuçlanan korkunç bir kaza geçirip geçirmediğini merak etmeye başladım. Taşaklar.

Listemin tamamını bitirdiğimde biramı bitirmiş, eski anıları (bazıları harika, bazıları acıklı) yeniden yaşamış oluyorum, ancak Dupe Yates Operasyonu'nda daha fazla ilerleyemiyorum.

Bu gece için pes etmeye karar veriyorum, sonra bir şişe daha açıyorum ve Islanders'ın golünü görmek için tam zamanında oturma odasına geri dönüyorum. "Evet!" Bağırıyorum, binamın en üst katının tamamının bana ait olmasından memnunum. Komşularımı rahatsız etsem umurumda olmazdı ama misilleme yapmayı sevmiyorum.

Telefonum çalıyor ve kim olduğunu görmek için sehpanın üzerinden kaydırıyorum. Tuhaf ama sevimli profesyonel alışverişçi Holly Tennis Shoes'dan (bu onun mafya adı olmalı) bir mesaj. Otomatik olarak birlikte geçirdiğimiz zamanı hızlıca zihnimden geçiriyorum ve kendimi gülümserken buluyorum, ki bu garip. Bu hiç olmaz.

Genel olarak konuşursak, insanları sevmem. Ama ondan hoşlanıyorum. Onunla dalga geçmenin ne kadar eğlenceli olduğunu ve ondan daha fazla teklif verdiğimde gözlerinin nasıl şokla parladığını düşünüyorum. Garip, ama zeki ve yırtık pırtık yün paltosuna bakılırsa belli ki fakir. Annesiyle ilgili hikayesine inansam da, bugün o paltoyu giymesinin nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. Yeni bir palto alacak parası olmadığı için giydiğine bahse girerim.

Merhaba Bay Harrington, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sizin için internetten alışveriş yapıyordum ve yeğeninizin kaç yaşında olduğunu bilmediğimi fark ettim. Bu bilgi mükemmel hediye seçmeme yardımcı olacak.

Ben: Altı ay.

Alışverişçi: Ne kadar eğlenceli bir yaş! Ben ilgileniyorum. Şimdi, normal programınıza geri dönün.

Huh. Altı aylık bir bebeğin nasıl olduğunu biliyor mu? Bu tüm kadınların doğuştan bildiği bir şey mi, yoksa onun da çocuğu var mı? Birden aklıma onun hakkında Queens'te yaşıyor olabileceği - çünkü orada defilelere çıkıyor- ve Toni'nin onu tavsiye ettiği gerçeği dışında hiçbir şey bilmediğim geldi.

Yaşına bakarak çocuksuz olduğunu düşündüm. Ayakkabılarına bakarak da bekar. Tenis ayakkabısı giymediğini düşünüyorum çünkü bir müzayedede ayaklarının üzerinde süper hızlı olması gerekiyordu. Düşündüm de, güzel sanatlar hakkında benim makyaj markalarından anladığım kadar çok şey biliyor. Yani, tencere tutacağı ören hipopotam gerçek olamaz.

Yine de yüzüme bakıp öyleymiş gibi davranmakta bir sakınca görmedi.

Hah. Sanırım tüm sorunlarımın cevabı bana mesaj attı.

"Toni, vaktin olduğunda ofisime gelebilir misin?" Dahili telefona söyledim.

"Elbette, Bay Harrington. Hazır elim değmişken size bir kahve daha getirmemi ister misiniz?"

diye sorar.

"Hayır, teşekkürler."

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve o içeri girdi, biraz daha kötü görünüyordu. Ben de ona

sırıtarak "Zor bir hafta sonu muydu?" der.

"Hiçbir fikrin yok," diyor bana. Tavrında, bunun dışarıda eğlendiği için olmadığını düşündüren bir şeyler var. Daha fazlasını sormuyorum çünkü çalışanlarımın özel hayatlarına karışmıyorum, onlar da benimkine karışmıyor. Bu, sahip olduğum tüm iş ilişkileri için birinci kuraldır.

Asistanım masamın karşısındaki sandalyeye yerleşiyor ve talimatlarımı bekliyor. Bir şeyler düşünmek için çabalıyorum çünkü Holly hakkında soru sormak bu konuşmanın ana nedeni değil, sonradan akla gelen bir şey gibi görünmeli. "Prospektüs hakkında hukuk departmanından haber aldınız mı?"

"Bir saatten daha kısa bir süre önce gönderdiğimden mi bahsediyorsun?" diye soruyor, yüzü şaşkınlıkla karışıyor.

Garip bir şekilde kıkırdıyorum. "Bu sadece bir saat önce miydi? O kadar meşguldüm ki şimdiden geçen hafta oldu sandım."

Gözlerini kısarak, "Evet, hayır. Bugündü."

"Doğru, doğru..." Çenemi ovuşturarak söylüyorum. "Orada ne üzerinde çalışıyorsun?" "Mektuplarını açıyorum."

"Mükemmel. Nasıl gidiyor?"

"Sen beni buraya çağırana kadar her şey çok iyi gidiyordu," diyor ve bana kızgın bir bakış atıyor.

"Bu mantıklı, evet. O zaman işimize dönelim," diyorum rahat bir gülümsemeyle, her ne kadar kendimi

Tam bir moron.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlemeye başladı ve ben de neredeyse kapı koluna ulaşana kadar bekledim ve "Ah, Toni, sana önerdiğin alışveriş elemanını soracaktım" dedim.

Alışveriş yapan kişi. Güzel, Archie, çok rahat.

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle arkasını dönüyor, sanki eğleniyormuş gibi. Umarım bu ifadenin nedeni beni fark etmiş olması değildir. "Holly?"

"Evet, Holly." Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Dün ona siyah kartımı verdiğimi ve onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmediğimi fark ettim."

"Dikkatlice incelendi, efendim. Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Bağlandığından ve her şeyden emin oldum."

"Güzel, gereken özeni göstereceğini düşünmüştüm, sadece iki kez kontrol etmek istedim." Tamam, kaybediyorum. Çık ve sor. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Toni'nin kaşları çatılır. "Biz birlikte büyüdük." "Oh, mükemmel."

"Holly en iyisidir. Harika bir insan ve sadık bir arkadaş. Dürüst de, bu yüzden kara kartınızın onda olması konusunda endişelenmenize gerek yok."

Dürüst ol, kıçım. "Durumu nedir?"

Bir an bana bakan Toni, "Şahsen mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, bazı son dakika işlerine ihtiyacım olacak ve o sıralarda boş olup olmayacağını ya da ailesiyle meşgul olup olmayacağını bilmem gerekiyor."

"Ne zaman?"

"Bilirsin, son dakikada." Şu anda A sınıfı bir ezik gibi konuşuyorum.

Toni birkaç kez göz kırpmıyor, belli ki ne demek istediğimi anlamaya çalışıyor. "Son dakika hediyelerine ihtiyacınız olacağını zaten biliyorsanız, neden onları şimdi listeye eklemiyorsunuz?"

"Çünkü insanın her zaman unuttuğu bir şey vardır ve Noel arifesinde onu almak için koşturmak zorunda kalırsınız."

"Var mı?"

"Her zaman," diye yanıtlıyorum. "Peki... Noel arifesinde meşgul olur mu? Ya da ertesi gün?" "Noel günü mü?"

"Evet, işte o."

"Bekar olup olmadığını mı soruyorsun?" Toni bilmek istiyor.

"Benim yanımda çalıştığı için yasal olarak bunu sormaya yetkim yok."

"Ama sorduğun şey *bu*," diyor Toni, hafif bir gülümsemeyle. Normalde asistanımı severim çünkü benden korkmaz. Ama şu anda öyle değil. Beni tanıyan başka biri olsa aradığım bilgiyi hemen verirdi. Toni sanki fidyeye bekliyormuş gibi elinde tutuyor.

"Ama *onunla çıkmak* istediğim için değil," diye cevap veriyorum, sanki bu fikir saçmaymış gibi. "Bu sadece bir lojistik meselesi."

"Doğru, lojistik," diyor Toni. "Bu durumda, beş yaşındaki yeğenini büyütüyor, yani tatil sırasında ona ihtiyacınız olursa, muhtemelen onu da getirmesi gerekecek."

"İlginç. Bu nasıl ortaya çıktı?" diye sordum.

"Holly'nin kız kardeşi ve kocası üç yıl önce bir araba kazasında öldüler." "Oh, bu... korkunç."

Ve yine de mükemmel sayılır. Trajik bir durum, aile değerlerine sahip olduğu belli olan genç bir kadın ama benim aşırı yargılayıcı ilişkilerimin etrafında genç, bekar anne damgasını taşımak zorunda kalmayacak. İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Kötüye dönüşüyorum, değil mi?

Hayır, diyorum kendi kendime, bu bir kazan-kazan durumu. Holly bana yardım etmeyi kabul ederse, ona cömertçe ödeme yapacağım ve o da sadece yeni bir palto ve ayakkabı almakla kalmayacak, aynı zamanda yeğenini birinci sınıf bir tatile götürebilecek.

"Verdiğin bilgiler için teşekkür ederim, Toni. Konuyu ona açacağım." "Tamam," dedi. "Bunu sen yap."

O ayrılıyor ve ben masamda oturup ayağımı pelüş halıya huzursuzca vurarak bunun dahice bir plan mı yoksa tam bir felaket mi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Görebildiğim tek olumsuzluk, yeğenin kazara bizim maskaralığımızın yalan olduğunu ortaya çıkararak her şeyi mahvetmesi. Bu Parker'ın dümene geçeceğini garanti eder.

Dizüstü bilgisayarına dönerek Google'da "ortalama beş yaşındaki bir çocuk yalan söyleyebilir mi?" diye arattım.

Hah. Arama sonuçlarının ilk sayfasına göre, bu onların en sevdikleri eğlence.

Ama öyle bile olsa, genç bayanın bu ilişkinin gerçek olduğunu düşünmesi en iyisi olabilir. Tüm geleceğimi böyle genç ellere teslim etme riskini göze alamam.

Ben: Holly, seninle hizmetlerin hakkında konuşmak istiyorum. Bu öğleden sonra benimle buluşmak için vaktin var mı?

Bölüm 11

Holly

"Aralık ayında doğduğun için mi Noel'i bu kadar çok seviyorsun?" Faith, Toni'nin ona verdiği yeni Noel Baba boyama kitabını boyarken bana soruyor.

"Bunun ne önemi var ki?" Kanepenin arkasındaki yorganı çekip üzerimize sarıyorum. Ev sahibimiz dinozor ısıtıcımızı değiştirmek için acele etmiyor gibi görüldüğünden, dairemiz ya boğucu derecede sıcak ya da dondurucu derecede soğuk. Bugün hava soğuk.

"Çünkü sen küçükken fazladan hediyeler alırdın."

"Ah," diyorum, sonunda onun beş yaşındaki mantığını kavrayarak. "Hediyeler güzeldi ama bu kadar sevmemin nedeni bu değil. Ben küçükken," diyorum, "deden mezarlık vardiyasında çalışırdı, yani geceleri çalışırdı. Gündüzleri uyurdu. Sonuç olarak, ailece çok fazla vakit geçiremezdik. Noel, büyükbabanın işten bir hafta izin aldığı yılın tek zamanıydı ve annenle ben, anne ve babamızın aynı anda bir arada olmasının keyfini çıkardık."

Faith'in gözleri buğulanana kadar hatamı fark etmedim. "Tüm kalbimle annenle babanın hayatta olmasını isterdim, tatlım. O zaman Noel'i hep birlikte geçirebilirdik."

"Öyle değil," diyor. "Artık onları gerçekten hatırlamıyorum." *Ah, kalbim.* "Yani yüzlerini resimlerden tanıyorum ama onlarla ilgili hiçbir anım yok." Şimdi gözlerim yaşlarla doluyor. Hayat bazen çok adaletsiz oluyor.

"O zaman neden üzgünsün?" Ona soruyorum.

"Keşke bir kocan olsaydı. Böylece gerçek bir aile olabilirdik ve hatta küçük bir kız kardeşim bile olabilirdi." Gözleri aniden kurudu. "Küçük bir kız kardeşim olmasını çok isterdim."

Kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı. "Bunu ben de çok isterim tatlım. Benden henüz vazgeçme, daha yirmi sekiz yaşındayım."

"Evet, ama ben zaten beş yaşındayım ve abla olmaya hazırım. Meghan abla oldu ve annesi yine hamile."

Meghan'ın annesi evde oturan ve masaya nasıl yemek koyacağı konusunda endişelenmek zorunda olmayan bir anne. Yine de bunu söylemiyorum. Onun yerine, "Geçen gece Toni Teyze ile dışarı çıktığımda çok hoş bir adamla tanıştım. Yakında bir randevuya daha çıkacağız." Kendimi o

kadar da heyecanlı hissetmiyorum.

Ama en azından gitmeye karar verdim. "Ne zaman?"

Faith soruyor.

"Planlamak için beni arar aramaz," diye onu temin ediyorum.

Bir haftadır nefesini tutuyormuş gibi iç geçiriyor. "Tamam, Holly Teyze. Umarım iyi geçer."

"Baskı yok, evlat..." Nefesimin altında fısıldıyorum. Neyse ki beni duymuyor gibi görünüyor.

Bir çay fincanı ve tabağına neden iki yüz altmış dolar harcandığını merak ederek internetten yaptığım alışverişe geri dönüyorum. Kim bu insanlar?

Daha fazla düşünmeden telefonum çalıyor.

Holly, seninle hizmetlerin hakkında konuşmak istiyorum. Bu öğleden sonra benimle buluşmak için vaktin var mı?

Uh, oh, beni kovacak mı? Neyi yanlış yaptım?

Ben: Bebek bakıcım yok. Bunu yarın yapma şansımız var mı? Scrooge: Çocuklara

bayılırım. Neden sana gelmiyorum?

Benim daireme mi?

Scrooge: Eğer oradaysan.

Etrafıma bakındım ve bu düşünce beni panikletti. Archie binama yanaşır yanaşmaz başarılı bir kişisel alışverişçi olmadığımı anlayacaktı. Sonra, köhne kanepeme ve üçüncü el sehpa baktığında, beni anında kovardı.

Ben: Hayır, hayır, Faith ve ben sana geleceğiz. Görüşmemizden sonra onu vitrinleri görmeye götüreceğim ve belki de sıcak çikolata içmek için Rockefeller Center'a bile gidebiliriz.

Scrooge: Neden seninle buz pateni pistinde

buluşmuyoruz? Benimle: Gerçekten mi? Tamam,

saat kaçta?

Scrooge: Saat üç sana yeterli zamanı sağlar mı?

Tabii. Sonra görüşürüz.

Vay canına, Archie'yi bir daha göreceğimi sanmıyordum. Ve şimdi göreceğim için hem heyecanlıyım hem de

Korkuyorum. Heyecanlıyım çünkü onunla geçirdiğim zamandan gerçekten keyif aldım ve korkuyorum çünkü ya beni kovarsa?

Ama bunu yapacaksa, telefonla yapsa olmaz mıydı? Beni *yeğenimle birlikte* Manhattan'a sürükleyip sonra da baltayı bana vurmak çok zalimce olurdu. Sonra telefonuma tekrar baktım ve onun iletişim adını Scrooge olarak programladığımı gördüm. Ebenezer Scrooge kesinlikle şöyle bir şey yapardı

Bu.

Bir umut işareti olarak onu tekrar Bay Harrington'a programlıyorum. Sonra Faith'i ayağımla dürtüyorum ve "Bugün benimle Manhattan'a gelmek ister misin?" diye soruyorum.

"Gerçekten mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Evet. Patronumla hızlı bir toplantı yapmam gerekiyor ama sonra biraz vitrin alışverişi yapabiliriz diye düşündüm. Ne dersin?"

"Sanırım, evet!" Heyecanla koltuktan atlıyor. "Atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım mı?"

Başımı sallayarak ona "Bu iyi bir fikir olabilir. Kuru üzüm ve patlıcan karışımına ne dersin?"

Çoktan mutfığa girmiş, içinde atıştırmalık poşetleri olan çekmeceyi açıyor. "Termosuma su dolduracağım. Sen de ister misin?"

"Elbette," diye karşılık veriyorum, bir gezintiye çıkacağı için bu kadar heyecanlı olmasına seviniyorum.

Her yıl Noel'in ertesi günü Faith'i büyük ağacı görmesi için şehre götürüyorum. Bir yıl içinde iki kez görmek onun için eğlenceli olacak. Umarım benim için de eğlenceli olur ve daha yeni işten çıkarıldığım için iç karartıcı olmaz.

Midtown'a vardığımızda saat üçü beş geçiyordu. Umarım Archie zamanında orada olmadığımız için kızmamıştır. Ama buz pateni pistine vardığımızda onu hiçbir yerde bulamadık. Atkımı boynuma daha sıkı sararak Faith'e, "Sıcak çikolata alalım mı?" diye soruyorum.

"Gerçekten, satın mı alacağız?" *Hadi ama evlat, beni öldürüyorsun.* Bir sokak satıcısından sıcak çikolata almak bu kadar büyük bir ikram olarak görülmemeli.

İçkilerimizi alabileceğimiz bir yer bulmak için arkamızı dönmek üzereyken şoför üniformalı bir adam yanımıza yaklaşıyor. Şapkasını çıkarıp "Bayan Snow siz misiniz?" diye sordu.

"Um... evet." Kim bu adam?

"Lütfen beni takip eder misiniz?"

"Olabilir, ama kim olduğunu bilmiyorum." Sonra Faith'e baktım ve "Sana her zaman ne öğrettiğimi hatırlıyor musun?" dedim.

Ciddiyetle başını sallıyor. "Asla yabancılarla gitme."

"Ben Gregory, hanımefendi. Bay Harrington'ın şoförüyüm," diyor adam. "Bay Harrington hemen şurada sizi bekliyor." Bir ısı lambasının altında duran bir masayı işaret ediyor.

Oh, iyi görünüyor. Kot pantolon ve kayak ceket giymiş. Ama hala o dokunulmaz, ortalama bir ayı için fazla iyiyim bakışına sahip.

Archie biz yaklaşırken ayağa kalkıyor ve "Bu kadar kısa sürede benimle buluştuğunuz için çok teşekkür ederim" diyor. Sonra Faith'e dönüyor ve ona elini uzatıyor. "Ben Archie. Sen Holly'nin yeğeni olmalısın."

Faith bana bakıyor ve ona dönüp "Ben Faith Caldwell'im" demeden önce ıslıl ıslıl gülümsüyor.

Archie bana bakıp gülmeye başladı ve "Şu ünlü ressam Faith Caldwell değil mi?" dedi.

Kahretsin, bunu tamamen unutmuşum. Tam kendimi açıklayacaktım ki Faith, "Noel'de amcam için bir resim yapman için seni kiralamak istiyorum. Bu kadar kısa sürede böyle bir görevi üstlenebilir misin?"

"Bu kelimelerin bazılarının ne anlama geldiğinden emin değilim, ama bir resim istiyorsanız, size bir resim çizeceğim.

Bu sadece bir fiyat meselesi."

Archie şaşkın bir kahkaha attı, sonra bana baktı. "Şimdiden küçük bir iş kadını oldu."

"Onu iyi eğittim," diyorum ve sonra Faith'e dönüyorum. "Bay Harrington benim patronum, bu yüzden bir resim için ondan para alamayız."

"Neden? O *benim* patronum değil ki." Faith sesini alçaltarak ekler, "Ayrıca, ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Benim yaşımdaki bir çocuk için para kazanmak? Gerçekten zor. Ve yılın bu zamanında bir sürü masrafım var."

Lanet olsun. Telefonda Toni'yle konuşurken beni duymuş olmalı. Özür dilemek için Archie'ye bakıyorum ama o sessizce gülüyor. Faith'e, "Sen akıllı bir genç bayansın. Yüz dolara ne dersin?"

Yeğenim heyecandan patlamak üzereymiş gibi görünüyor ama her zamanki soğukkanlılığıyla, "Tabii, bunu yapabilirim. Ne hakkında olmasını istiyorsun?"

Faith'in sorusunu düşünürken bir an için buz pateni pistine bakar. "Mutlu bir aile resmi olmasını isterim."

Faith ona sert bir şekilde başını sallar. "Genelde biraz daha heyecan verici şeyler yaparım ama yüz dolar karşılığında bir aile yapabilirim."

"Hippopotamus'un tığ işi tutacakları gibi mi?"

"O bir gergedan, su aygırı değil, ama sen bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor heyecanla.

Archie bana gülümsüyor ve şöyle diyor: "Teyzen bana gösterdi. Seni sanat dünyasında bir sonraki büyük şey olarak tanıtıyor."

Faith sonunda Archie'nin yanına oturur ve ona "Holly Teyze'nin çıkma teklif etmek için beklediği adam sen misin?" diye sorar.

Bir garson geliyor ve üç sıcak çikolatanın yanı sıra çeşitli kurabiye ve ikramlardan oluşan küçük bir kule getiriyor. Archie bana üzerinde yaramazlık listesi yazılı bir gülümseme veriyor. "Bilmiyorum Holly. Beklediğin adam ben miyim?"

Bölüm 12

Archie

Holly'nin yüzü kıpkırmızı olur ve cevap veremedi Faith mırıldanır, "Emin olabilirsiniz ki öylesin."

Holly'nin nefesi kesilirken ben yine kahkahayı patlattım. "İnanç! Bu ifade hakkında konuşmuştuk. Hiç uygun değil."

"Ama Bayan Firestone bunu her zaman söyler."

"O bir yetişkin ve... ve bu doğru değil mi?" Holly ona bıkkın bir bakış attı. Sonra bana dönerek, "Faith masadaki bu tatlı çöreklerden bahsediyordu, senin tatlı çöreklerinden değil" dedi. Bunu söyler söylemez gözleri büyüdü. "Olamaz, bu kulağa daha da kötü geldi, değil mi?"

Ona gülümsedim. "Sorun değil. Ciddiyim. Derin bir nefes al. Her şey yolunda."

"Bu ikram tabağı hakkında konuşabilir miyiz?" Faith Archie'ye sorar. "Bunların hepsi senin için mi?"

Ben kıkırdarken Holly gözlerini kapatıp başını sallıyor. Faith'e dönerek, "Bunları paylaşmak için aldım ama biraz alıp alamayacağın teyzene bağlı. Şekerin genç bir zihne ne yaptığını hiç bilmiyorum."

"Eğer gece geç saatlerdeyse," diyor Faith, "hayır demek zor çünkü şeker beni uyutmuyor ve uyumamı imkânsız hale getiriyor. Ama gece değil ve bugün süper özel bir gün." Demek istediğini anlatmak için otoriter bir şekilde başını sallıyor.

"Bu kadar özel olan ne?" Ona sordum.

"Holly Teyze ve ben neredeyse hiç dışarı çıkmıyoruz ve çıktığımızda da her zaman kendi yemeğimizi getiriyoruz." Sırt çantasını kucağına koyuyor ve bir poşet patlıcan karışımı ile bir Wonder Woman termosu çıkarıyor. "Holly Teyze'nin parası yok."

Alışveriş yapan müşteriye bakıyorum ve masanın altına girmek ister gibi görünüyor. "İnanç'a paranın değerini öğretmenin önemli olduğunu düşünüyorum" diyor.

Hâlâ eski yün paltosunu giydiğine göre, Holly'nin çok fazla parası olmadığı için elinden geldiğince para biriktirdiğine her zamankinden daha fazla ikna oldum.

"Holly Teyze, bana bir şey ikram edebilir misin?"

"Bir şey seç," der Holly ona. "Bir tane. Çok büyükler ve Bay Harrington da sana ateşli bir

çikolata. Bu çok fazla şeker, genç bayan."

"Pekâlâ," diyor Faith, dizlerinin üzerine oturup yayılmayı daha iyi görebilmek için.

Holly, "Bu biraz zaman alacak, benimle tam olarak ne konuşmak istiyorsun?" diyene kadar kararına iyice inanmış bir şekilde izliyorum.

Ona bakıp başımı sallıyorum, sonra tekrar Faith'e bakıyorum, o da iki elinin parmaklarıyla bir kare oluşturup her bir parçayı dikkatle incelerken eğerek ikramların boyutunu ölçen bir tür yöntem kullanıyor gibi görünüyor. "Sana bir tartı getireyim mi?" Ona sordum. "Ağırlığa göre karar verebilirsin."

Faith bana çok ciddi bir bakış attı. "Üzerinde tartı var mı?" "Hayır," diyorum başımı sallayarak.

"Sorun değil, ben hallederim," diyor bana. "Yaşıma göre şaşırtıcı derecede yetenekliyim." "Buna inanıyorum." Holly'ye dönüyorum ve başımı sallıyorum. "Çok zeki, değil mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Faith biraz kendini beğenmiş bir gülümsemeye. "Onu Dartmouth Akademisi'ne bu şekilde soktum." Faith sonunda açık mavi kremaya bulanmış, kar tanesi şeklinde beyaz kordonu olan kalın bir kurabiye seçiyor. "Bu."

"Mükemmel seçim," diyorum ona.

"Artık büyük karar verildiğine göre," diyor Holly, "benimle tam olarak ne konuşmak istiyordunuz? Umarım yaptığım iş sizi tatmin etmiştir."

"Ne?" Neden burada olduğumuzu tamamen unutarak soruyorum. Doğru ya, şu sahte ilişki meselesi. "Evet, çalışmandan oldukça memnunum. Alışılmışın çok dışında işler, tam da istediğim gibi. Aslında benim için başka bir projeyi üstlenip üstlenemeyeceğini görmek istiyordum - çok daha yüksek maaşlı, oldukça hassas bir proje."

Holly bir an donup kalıyor ve kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Bunun bir tür ahlaksız teklif olacağını düşünüyor, değil mi?

Sonunda boğazını temizler. "Duruma göre değişir Bay Harrington. Fiyatı ne olursa olsun bazı şeyler satılık değildir." Yanakları kıpkırmızı ve bunun soğukla bir ilgisi olmadığını tahmin ediyorum.

"Senden istemediğin bir şeyi satmanı asla istemem. Söz veriyorum." Faith'in önünde her şeyi anlatamayacağımı fark ederek, "Biliyor musun? Sadece ikramlarımızın tadını çıkaralım. İş sonra konuşuruz." Beş yaşındaki çocuğa bakıyorum, sonra Holly'ye "bunu çocuğun önünde konuşamayız" bakışını atıyorum.

Her zamankinden daha gergin görünen Holly, "Tabii, tamam." diyor.

Faith'e dönüyorum. "Şimdi, genç dostum, hangisini almalıyım?" "Sen bir yetişkinsin. İstedğin kadar alabilirsin."

Başımı ciddiyetle sallıyorum. "Hayır, yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Kimse sana hayır demeyecek," diyor Faith.

"Yetişkin olmak böyle bir şey işte. Kendine hayır demen gerekiyor, ki bu bazen çok zor oluyor," diyorum ona, tabaktan bir zencefilli kurabiye alarak.

Holly hala bana bir tür bilim deneyiymişim gibi bakıyor. Şimdi gergin olan benim.

Bir saat sonra, bir roketi aya götürecek kadar şeker almıştık, Faith dekoratörlerin yaptığı hataları işaret ederken (çok yüksek bir sesle, eklemeliyim) büyük ağacın etrafında yürüdük ve Holly ve ben

şimdi Faith'in arkasından, kaldırım taşlarındaki çatlakların üzerinden atlarken takip ediyoruz.

Kanal Bahçeleri. Minik, tüylü bir köpeği gezdiren yaşlı bir çift gördüğünde ciyaklıyor ve Faith'e dönüyor. "Onu sevebilir miyim?"

Faith çifte bakar ve onlar da gülümser. "Çocukları seviyor."

"Yavaş ve nazik ol, Faith," diyor Holly ona. "Önce seni koklamasına izin ver."

Faith talimatlara uymak için elinden geleni yapıyor ama bir köpek yavrusuna aşık olan beş yaşındaki bir çocuktan istenecek çok şey olduğu açık. Onun çömelişini izlerken sırtıyorum. Köpek onun yüzünü yalıyor ve o da Yates Amca'nın kalbini eritecek bir kıkırdamaya başlıyor (artık büyüdüğüne göre).

Birden aklıma bu durumun ne kadar karmaşık olabileceği geldi. Belki de sormamalıydım. İki yetişkinin bu tür bir saçmalığa girişmesi bir şeydir, ama küçük bir çocuğu buna dahil etmek tamamen farklı bir konudur. Bu çok yanlış olur.

Bazen yetişkin olmaktan ve kendime hayır demek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

"Faith'in kafası meşgul," diyor Holly. "Ne hakkında konuşmak istiyordun? Hızlı konuş, çünkü yaklaşık otuz saniye içinde buraya geri dönecek."

"Ah, şu," diyorum ona. "Bu işin yürümeyeceğini anladım."

"Gerçekten mi? Yani, Manhattan'a kadar onca yolu benimle acilen konuşman gerektiği için geldik ve şimdi konuşmayacak mısınız?"

"Şey, evet. Ama zamanınızı telafi edeceğim."

Kızgın, incinmiş, kafası karışmış görünüyor, ne dersiniz deyin. "Hiç gerek yok. Bize sıcak çikolata ve ikramlar aldınız, bu da Faith'i çok mutlu etti. Bunun için teşekkür ederim."

"Özür dilerim. Sizinle irtibata geçmeden önce bunu enine boyuna düşünmedim. Gerçek şu ki, biraz sıkışmış durumdayım - ki bu alışık olduğum bir durum değil - ve sanırım bu beni biraz düşüncesiz yaptı."

Holly gözlerine bile yaklaşmayan bir gülümsemeyle bana "Sorun değil," diyor. "Önemli değil."

"Emin misin?"

"Tabii ki. Eğer bu iş için doğru kişi ben değilsem, sorun değil." Sonra şaka yapmaya çalışarak ekliyor: "Sadece... benim yaşındaki biri için para kazanmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Gerçekten zor. Ve yılın bu zamanında bir sürü masrafım var."

Holly gülüyor ama ben gülmüyorum. Sadece ona bakıyorum. "Ne? Sadece şaka yapıyorum. Hatırladın mı? Faith bunu sana daha önce söylemişti..."

"Hatırlıyorum," diyorum ona. "Ama yılın bu zamanı çok masrafın oluyor mu?"

"Kimin yok ki?" diye soruyor omuz silkerek ve gözlerini sürekli yeğeninden ayırmıyor.

Yüzündeki endişeli ifadeye, eski kıyafetlerine ve yeğenine duyduğu bariz sevgiye bakıyorum. Bu hanımlara kötü bir el dağıtılmış ve bu benim sorunum olmasa da ve çalışanlarla *asla* kişisel olarak ilgilenmesem de, onun stresini biraz olsun hafifletmenin bir yolunu bulmaya karar veriyorum.

Ondan sahte bir şey yapmasını isteyemeyeceğime çoktan karar vermiş olsam da, mali durumunu iyileştirmek için yapabileceğim bir şeyler bulacağıma eminim.

Bölüm 13

Holly

"Sizi eve bırakabilir miyim?" Archie sorar.

Tam reddetmek üzereydim ki Faith, "Evet! En son ne zaman gerçek bir arabaya bindiğimi hatırlamıyorum." Elinde sırt çantasıyla hemen ayağa kalktı.

Archie'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi bana şu açıklamayı yaptırdı: "O bir şehir çocuğu. Metrolar ve otobüsler onun neredeyse tek ulaşım aracı."

Cevap vermeyince Faith'e baktım ve "Vitrin alışverişi yapmak istediğini sanıyordum. Macy's'e hızlı bir metro yolculuğu ile gidebilirsin ve vitrinlerine bayılacaksın."

Zavallı Faith yıkılmış görünüyor. "Bir fikrim var," diyor Archie. "Trafik genellikle o kadar kötü olur ki 34. Cadde'den aşağı salyangoz hızında gidebiliriz. Böylece tüm pencereleri görebilir ve yine de gerçek bir arabaya binebilirsiniz. Ayrıca sıcak da kalırsın."

Faith onun teklifini ciddiyle değerlendiriyor gibi görünüyor, sonra da "Holly Teyze için de uygunsa bu harika olur" diyor. Bana yalvaran gözlerle bakıyor.

"Sanırım." Yani gerçekten, başka ne diyebilirim ki? Arabaya binmek başına gelen en iyi şeymiş gibi geliyor. Archie'den bizi evimizin bir blok aşağısına bırakmasını istemek zorundayım. Profesyonel nedenlerden dolayı imajımı korumak zorundayım. Ne kadar fakir olduğumu görürse, alışveriş için bana asla güvenmez.

"Yaşasın!" Faith masaya özlemle bakmadan önce bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Bütün o ikramları atmayacaklar, değil mi?"

Archie bir peçete açar ve kurabiyeleri üzerine yerleştirir. Sonra katlar ve Faith'e uzatır. "Artık yemeyecekler. Parasını biz ödedik, bu yüzden *bizim* ikramımız."

"Teşekkürler Bay Harrington," diyor muzip yüzünde kulaktan kulağa yayılan bir sırıtışla. "Bana Archie de," diyor ona. Sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Bu ikiniz için de geçerli."

"Holly Teyze bir çocuğun bir yetişkine gerçek ismiyle hitap etmesinin kabalık olduğunu söylüyor."

Archie omuzlarını silkiyor. "Bana demeni istemediğim bir şeyi demen daha kaba olmaz mıydı?" diye sorar.

"Peki, ikimiz de sana Archie diyeceğiz." Faith'e "Ama bu tüm yetişkinler için geçerli değil. Sen

Anladın mı?"

Küçük başını sallıyor. "Evet. Archie özeldir." Tanrım, istediğim çıkarım bu değildi. Aksine bir şey söylemek istiyorum ama aklıma gelen her şey işleri daha da kötüleştirecek. Beynim hemen onun bana beklediğim adam olup olmadığını sormasına geri dönüyor. Kendime not: Bir daha asla bir iş toplantısına beş yaşında geveze bir çocuk getirme.

Archie bizi arabasına götürüyor, aslında araba değil, şarap müzayedesindekinden çok daha büyük bir limuzin. Vay anasını. Şoförü Gregory arka kapıyı açmak için şoför mahallinden atlıyor. İkimiz de Faith'in arkamızdan gelen sesini duyana kadar hareket etmeyi bıraktığını fark etmiyoruz.

"Bu senin araban mı?"

Onu almak için geri koştum. Elini tutup, "Buna limuzin deniyor." dedim.

Faith o kadar hızlı koşmaya başlıyor ki beni de sürüklüyor. "Meghan için bunun bir resmini çekmeliyim!" diye karar verdi.

Normalde Faith'i övünmeye teşvik etmesem de, Meghan'ın eve gidip annesine Faith'in limuzinde çekilmiş bir fotoğrafını gördüğünü söylemesi fikri bir parçamın hoşuna gidiyor. Çantamdan telefonumu çıkarıp Archie'ye uzatıyorum. "Bir fotoğrafımızı çeker misin?"

Almak için uzandı ama Faith araya girdi, "Hayır. Archie'yle bir fotoğrafımızı istiyorum." Şaşkınlığımı görünce, "Alınma Holly Teyze ama seninle zaten bir sürü fotoğrafım var," diyor.

"Sanırım..." Faith'in Archie'nin asla patronumdan başka bir şey olmayacağını bilmesini sağlamalıyım. Ona bağlanmasına izin veremem, özellikle de bir kız kardeşi olması için benim evlenmeme nasıl hazır olduğunu anlattıktan sonra. Archie o adam değil.

Keith'in bir görüntüsü aklıma geliyor ve onu da o adam olarak düşünmekte zorlanıyorum. Artık bunu düşünmeme gerek yok.

Archie Faith'in elini tutar ve "Yan yana mı duralım, yoksa seni ben mi kaldırayım?" diye sorar.

"Bence kesinlikle beni kaldırmalısın. Bu şekilde Meghan süper sıkı olduğumuzu göreceksin ve muhtemelen yine senin arabana bineceğim."

Archie tam da bunu yapmak için eğiliyor. O yerine oturduğunda, ikisi de yüzlerinde kalbimi durduran gülümsemelerle bana dönüyorlar. Bu tam da Faith'in hayatında eksik olan türden bir aile anı. Ama Archie bizim ailemiz değil. Fotoğrafı çekmek için acele ediyorum ve sonra yeğenimi onun kollarından almak için hareket ediyorum.

Arabaya bindiğimizde Faith bir kasırgaya dönüşüyor. "Vay canına! Burası oturma odası gibi!" derken gözleri fincan tabağı kadar büyüktü. Uzanıp buzdolabını açtı.

"Faith, bu bizim arabamız değil. Lütfen sormadan bir şeyleri açma," diyorum ona.

O bunu yapamadan Archie, "Devam et. İstediklerin her şeyi aç." O da öyle yaptı. "Holly Teyze, telefonuna yine ihtiyacım olacak." Telefonu ona uzattım ve o da bir sürü şey çekmeye başladı. Hafızamı kullanacağından oldukça emin olduğum resimler. Yine de onu durdurmuyorum. Kopyalarını çıkarıp ona Noel hediyesi olarak küçük bir fotoğraf albümü yapacağım. Çok pahalıya mal olmayacak ve hayatının geri kalanında geriye bakıp anılarının tadını çıkaracak. Hatta kendime bile bir tane yapabilirim.

Araba trafiğe çıkarken Archie'ye, "Umarım seni diğer planlarından alıkoymuyoruzdur," diyorum.

"İnan bana," diyor, "olmayı tercih edeceğim bir yer olsaydı, orada olurum." Bu ifadeye eşlik eden bakış, ateşimin endişe verici seviyelere yükselmesine yetiyor. Hatta saç çizgimde boncuk boncuk terler belirliyor.

Sonunda 34. Cadde'den Queens'e varmamız iki saatimizi aldı. Archie'nin hiç acelesi yok gibi görünüyor ve Faith hayatının en güzel anlarını yaşıyor.

Sonunda bizim sokağa vardığımızda, "Şuraya çekebilirsiniz, yolun geri kalanını yürüyeceğiz.

yol." Yo Mama's adında bir İtalyan restoranını gösterdim.

"Gerçek bir restoranda da mı yemek yiyeceğiz?" Faith heyecanla bankın üzerinde zıplıyor. Kahretsin, buna ne diyebilirim ki? Dışarıda yemek için param yok ama ona neden dışarıda yemek istemediğimi söyleyemem.

Archie bizi evimize bırakacaktı. "Menüye bir göz atarız diye düşünmüştüm. Belki yeni yıldan sonraki bir zaman için rezervasyon yaptırabiliriz." *Bilirsin, paramı aldıktan sonra.*

"Oh." Gözle görülür bir şekilde sönüyor.

Archie saatine bakar ve "Saat altıyı geçti. Neden ben de size katılmıyorum? Böylece daha sonra kendimi nasıl besleyeceğimi düşünmek zorunda kalmam."

Faith ve ben birbirimize rahatsız edici bir bakış atıyoruz. "Ben ısmarlıyorum," diyor Archie. "Yapabilir miyiz Faith Teyze? Lütfen?"

Bunu düşünürken nefes almayı unutuyorum ve biraz başım dönmeye başlıyor. Ona cevap veremeden Archie'nin "Gregory, kenara çek lütfen" dediğini duyuyorum.

Faith alkışlıyor. Dışarıda yemek yeme kararı benim elimden alınmış gibi görünüyor. "İçeri girebileceğimizden emin değilim," diyorum ona. "Bu restoran çok popüler bir yer."

"Gregory?" Archie sesleniyor.

Şoför telefonunu çıkarır ve bir arama yapar. "Merhaba, ön tarafta Bay Archibald Harrington ve misafirleri var. Üç kişilik en iyi masanızı istiyor." Telefonla konuşan bir kadının camdan dışarı baktığını görüyoruz. Sonra Gregory, "Hemen gelecekler, teşekkürler." der.

Archie'ye "Bu oldukça etkileyiciydi," diyorum.

"Arkadaşım olmanın getirdiği birkaç avantaj var." Bana göz kırpmıyor. "Ya da çalışan." Ona ilişkimizin gerçek doğasını hatırlatma ihtiyacı hissediyorum.

Arabadan indiğimizde gece havası yüzümüze dondurucu bir tokat gibi çarpıyor. Bizi sıcacık sarımsak kokulu bir kucaklamayla karşılayan restorana aceleyle giriyoruz. Burası cennet.

İçeride loş bir ışıklandırma vardır ve tüm masaların üzerinde mumlar vardır. Faith alçak sesle ısıklık çalıyor. Belli ki etkilenmiş. Hostesle görüştüğten sonra, kalabalık bir yemek odasından geçerek pencerenin yanındaki kırmızı bir kabine yönlendiriliyoruz.

Angie, isim etiketine bakılırsa, Archie'yi sanki yiyebildiğin kadar ye büfesindeymiş gibi bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Garsonunuz birazdan gelecek. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin." Büyük bir göz kırpma.

Kız uzaklaştıktan sonra ona "Bir arkadaş edinmiş gibisin," diyorum.

"Bu oldukça kabaydı, sence de öyle değil mi? Bildiği tek şey, ailemle birlikte olduğum."

Sadece zevk olarak tanımlayabileceğim bir şey sinir sistemime saldırmaya başlıyor. Ben yorum yapamadan Faith soruyor, "Ne yiyelim? Pizza mı? Spagetti mi? Hangisi kulağa hoş geliyor?"

Sanki adam ondan Çince fiil çekimi yapmasını istemiş gibi nefes veriyor. "Pizza, spagetti, lazanya ve ravioliyi aynı şekilde seviyorum. Ne alacağımı bilmiyorum!" Sesi paniklemiş gibi geliyor.

"Neden sipariş verme işini bana bırakmıyorsun?" diye önerir. Faith rahatlar ve "İyi fikir" diye cevap verir.

Garsonumuz geldiğinde, Archie en az yedi meze ve üç aperatif sipariş ediyor. Aile tarzında servis edilmemizi istedi. Sonra bana ne tür şarap sevdiğimi sordu.

"Kırmızıyı tercih ederim ama her şey olur," diyorum ona.

"Ya siz, Bayan Faith, sizin zehiriniz nedir? Shirley Temple, belki, ya da Roy Roger?"

"O insanların kim olduğunu bilmiyorum," diyor, ona egzotik çocuk sırlarının koruyucusuymuş gibi bakarak.

"Shirley Temple," dedim ona. "İçinde kafein yok." Sonra yeğenime vişneli 7-Up gibi olduğunu söyledim.

"Güzel."

Şekerini kısıtlamadan ona bugünü hediye etmeye karar verdim. Eğer uyumazsa, öyle olsun. Onun mutluluğundan çok keyif alıyorum.

Faith heyecanlı bir saksagan gibi gevezelik ederken ben de telefonumu elime alıp Archie'ye mesaj atıyorum.

Bugün için teşekkür ederim. Tüm bunların Faith için ne kadar özel olduğunu bilemezsin. Aylarca bundan bahsedecek. Yardıma ihtiyacınız olan durum ne olursa olsun, yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana bildirin. Nezaketinizin karşılığını ödemek isterim. Bana ödeme yapmak zorunda değilsiniz. Yardım etmek isterim.

O mesajımı okurken, Faith'e "Hadi, gidip ellerini yıkayalım" diyorum. Restoranın diğer tarafına geçtiğimizde telefonumun gelen bir mesajla titrediğini hissediyorum.

Bay Harrington: Dürüst olmak gerekirse, bu biraz utanç verici ve büyük bir istek, bu yüzden çok cömert bir tazminatla gelmek zorunda kalacak. Noel için bir randevuya ihtiyacım var (tamamen iş nedenleriyle - fiziksel zorunluluk yok) ama neler olup bittiğini yanlış anlayacak biriyle olamam. Bu iş için seni tutabileceğimi düşündüm.

Fiziksel bir yönü yok. Buna sevinmem gerektiğini biliyorum ama yine de... Kadınlar tuvaletinin kapısını açıyorum ve cevap vermeden önce yeğenimi içeri sokuyorum.

Toni'den bir akşamlığına ona bakmasını isteyebilirim. Faith ona bayılıyor. Bay

Harrington: Aslında bana Newport'a kadar eşlik etmenize ihtiyacım var. Ailemle Noel tatili. Faith de gelebilir tabii ki. Noel'de onu bir bakıcıya bırakmanı asla beklemezdim. Günlüğü üç bin artı masrafları ödemeye hazırım.

Üç bin dolar mı? Bir günde mi?! Bu kadar parayla Faith'in yılın geri kalanındaki okul masraflarını karşılayabilir, onu bale derslerine yazdırabilir ve hatta çalmayı öğrenebilmesi için bir keman alabilirdim. Şimdiden geçen yıl müzik derslerine başlayan diğer çocukların gerisinde kaldı.

Hatta tatile çıkmaya bile paramız yeter. Faith bunlardan birine hiç gitmedi ve Meghan'ın bir yere gittiği her seferinde bana anlatıyor. Ayrıntılı olarak.

Bunu söyledikten sonra, ne tür garip bir aile Noel'e katılmak için kendilerinden birinin bir artı bire sahip olmasını ister? Faith'i sağlıklı bir duruma sokma riskini göze alamam. Hayır demek zorundayım, değil mi?

Ben: Düşünecek çok şey var. Bu fikirle biraz zaman geçirebilir miyim?

Bay Harrington: Kesinlikle.

Masaya dönüp hayatımızın en güzel yemeğini yemeden önce ellerimi yıkamak için acele ediyorum.
Zihnim
Faith'le birlikte bu sıcacık yerde olmanın sıcaklığını içime çekerken dönüyorum ve kabul edelim ki

inanılmaz bir adam.

Archie ona karşı o kadar tatlı ki, onun için tabağını hazırladığını, eriştesini kestiğini ve üzerine titrediğini görmek neredeyse acı veriyor. Gerçekten eğleniyor gibi görünüyor. Ona bir sürü soru soruyor ve sanki onun için gerçekten önemliymiş gibi cevaplarını dikkatle dinliyor. Bu nasıl olabilir ki? Toni'ye göre, adam sadece iş yapıyor, zevk almıyor ve arada hiçbir şey yok.

Patlıcan parmesan tabağının neredeyse tamamını ve yumuşak, sıcak sarımsaklı ekmekten üç kalın dilimi kendim yedim. Yine de kendimi bir buçuk kadeh şarapla durdurmayı başardım. Archie ikimiz için yemek sonrası espresso sipariş ediyor ve biz onları beklerken Faith'in göz kapaklarının ağırlaştığını görebiliyorum.

Ona gülümsüyorum, sonra Archie'ye, "Sanırım biri tüm bu heyecandan yorulmuş," diyorum.

Faith esniyor ve onun koluna yaslanıyor. "Kim? Sen mi, Holly Teyze? Çünkü ben partiye hazırım." Telefonumu çıkarıyor ve restoranın etrafında birkaç fotoğraf çekiyor. Zavallı Meghan kıskançlıktan yeşile dönecek, ya da biz öyle umuyoruz.

Archie mutlu görünüyor, "istemedikleri köpekleri olan babalar" memlerinden biri gibi. Üzerinde köpeğinin resmi olan bir tişört giyerken köpeğini tutan adam gibi. Birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz ve sonunda Archie'den Faith'e baktığımda onu derin bir uykuda buluyorum, küçük ağzı ardına kadar açık ve boynu bükülmüş, başı koluna dayanmış.

Garson yanımıza geliyor ve bardaklarımızı yere koymadan önce sessiz bir "çok şirin değil mi?" iniltisi çıkarıyor. "Tıpkı annesine benziyor ama tam bir baba kızı olduğu her halinden belli."

Ben onu düzeltmeden uzaklaşıyor ve Archie ile beni garip bir durumda bırakıyor. "Bunun tipik bir iş toplantısı olmadığına eminim," diyorum ve kendime bunun bir randevu olmadığını hatırlatıyorum. Ben bu adama aşık olmayacağım, o da bana aşık olmayacak. Beni hayatımdan kurtarmayacak, zaten kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kadın da değilim.

Yine de, ebeveynlik sorumluluklarının bazılarını paylaşmanın ne kadar güzel olacağını fark etmek için kendime bir süre izin veriyorum. Tüm işlerimi nasıl yapacağım ve yine de Faith'e nasıl zaman ayıracağım konusunda endişelenmek zorunda olmamak mutluluk olurdu. Başka birinin onu benim sevdiğim gibi sevmesi tam bir cennet olurdu.

Archie düşüncelerimi böldü, "İnanç inanılmaz. Çocuklarla hiç deneyimim yok, ama eğer hepsi bu kadar harikaysa, kesinlikle onlarla daha sık birlikte olmayı düşünmeliyim."

"Ne? Çocuk parklarında falan mı takılmaya başlayacaksın?" Ona şakacı bir şekilde sırtıyorum.

Kıkırdıyor, boştaki koluyla espresso bardağını alıyor (kaslı elinde o kadar küçük görünüyor ki neredeyse komik). "Bekâr erkeklerin parklarda takılıp çocuklarla sohbet etmeye çalışmasının pek tavsiye edilir bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Evet, muhtemelen bunu yapmazsın," diyorum ona, sonra da ekliyorum, "Ayrıca, korkarım büyük hayal kırıklığına uğrarsın. Faith gerçekten de olağanüstü harika bir çocuk."

"Demek en iyisini aldın, öyle mi?" Yüzü düştü ve aceleyle "Özür dilerim, umarım duyarsızca gelmemiştir" dedi.

"Hayır, sorun değil," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse en iyisini ben aldım. O çok zeki ve bazen dehşet verici derecede anlayışlı."

"Onun kaderinin sizin ellerinizde olduğunu bilmek omuzlarınızda büyük bir yük olmalı."

Gözlerimi alaycı bir kızgınlıkla kısıyorum. "Sen bunu söyleyene kadar değildi. Şimdi korkuyorum."

İkimiz de sessizce gülüyoruz. "Onunla harika bir iş çıkarıyorsun. Bunu söylememin bir sakıncası yoksa." "İzin veririm," diyorum kibirli bir ton takınarak.

Hesap ödendikten sonra Archie Faith'i kucağına alıyor ve ben paltosunu ona sararken onu

kucaklıyor. Dışarıda akşamın geç saatlerine doğru yürüyoruz ve ona dönüyorum. "Onu buradan ben alırım."

Bana garip bir bakış attı. "Bu saatte uyuyan bir bebekle eve yalnız gitmene izin vermeyeceğim.

çocuk kollarında."

"Sorun değil. Sadece bir blok ötede. Bunu her zaman yapıyorum." Yapmıyorum ama evimizi göreceği düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

"Evine bakarak seni yargılayacağımı mı sanıyorsun?"

Evet. "Hayır, öyle değil, sadece... çok fazla zamanınızı aldık ve biliyorum ki meşgul, önemli bir adamsınız."

Yüz ifadesinden beni anladığını anlayabiliyorum. "Centilmenlik yapamayacak kadar meşgul değilim," diyor. "Ve ikinizi de sağ salim eve götürmek yapılacak en doğru şey."

"Sanırım buna itiraz edemem." Binama doğru yürümeye başladım.

Soğuk hava ellerimi ceketimin ceplerine sokmama neden oluyor. Bir yandan Faith'i dairemize çıkan dört kat merdivenden yukarı taşımak zorunda kalmayacağımı bilmek beni rahatlatıyor ama diğer yandan Archie çocuğumun dolapta uyumasına izin verdiğimi öğrenmek üzere.

Yürürken Gregory'nin arkamızdan yavaşça geldiğini fark ediyorum. Dönüp ona küçük bir el sallıyorum. Bütün gün bizi beklemek zorunda kaldığına inanamıyorum. Archie'ye, "Eminim Gregory açlıktan ölüyordur." diyorum.

"Bundan şüpheliyim. Onun için dört kişiye yetecek kadar yemek gönderdim." "Çok düşüncelisin," dedim ona.

"Benimle ilgilenenlerle ben de ilgilenirim." Bunu söyleme şekli, havayla ilgili olmayan bir ürpertinin içimden geçmesine neden oluyor. Binaya vardığımızda kapının kilidini açıp içeri giriyorum. "Buradan sonrası iyi," diyorum ona. "Ve tekrar, bu harika gün için teşekkür ederim. Faith bunu asla unutmayacak."

Archie yeğenimi vermek için hiç çaba sarf etmeden, "Kaçınıcı kattasın?" diye sordu. "Dördüncü ama..."

"Ama bir şey yok. Onu yukarı taşıyacağım."

Oh, sadece devam et, Holly. Hayatında bir kez olsun, birinin seninle ilgilenmesine izin ver. "Ben... şey... teşekkür ederim."

Yukarıya kadar eşlik ediyorum ve daireme geldiğimizde anahtarları bulmak için çantamı karıştırıyorum. Anahtarları alıp kapıyı açtıktan sonra Archie'ye bakıyorum ve "İşte geldik. Chez Faith ve Holly."

İçeri girdiğimizde, Faith'in köşede duran küçük, sahte ağacın ışıklarını söndürmeyi unuttuğuna seviniyorum. Yılın büyük bölümünde olmayan hoş bir sıcaklık veriyor. Archie'nin burayı onun için iyi bir yuva olarak göreceğini umuyorum - mütevazı ama sevgi dolu. Göz temasından kaçınarak yatak odasına doğru ilerliyorum, yatağımın yanındaki lambayı yakıyorum, sonra da dolaptaki küçük yatağını işaret ediyorum.

Archie onu başını yastığa koyarak yatırıyor, sonra geri kalanını yapabilmem için küçük alandan geri çekiliyor. Ayakkabılarını hızla çıkarıp üzerini örtüyorum, sonra en sevdiği ayıcığını yanına koyup onu da yatırıyorum. Alnına hızlı bir öpücük kondurup, "Seni seviyorum tatlım," diye fısıldadıktan sonra kalkıp arkamı döndüğümde Archie'nin neredeyse üzgün bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum.

Birlikte kapıya doğru yürüyoruz ve ben onun için açıyorum. "Teşekkür ederim. Kollarımı kurtardın."

"Rica ederim," diyor. "Böyle harika bir gün için teşekkür ederim. Ne zaman bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum."

Bu Noel'i (ve belki de bundan sonraki her Noel'i) onunla geçirebilmeyi dileyerek onun muhteşem mavi gözlerine bakıyorum. "Sanırım Noel'i Faith'in çok fazla şey beklemeyeceği şekilde geçirmenin bir yolu olabilir."

Gözleri parlayan Archie, "Gerçekten mi?" diye sorar.

"Sanırım bunu ona açıklamanın bir yolunu bulabilirim, böylece bizim sadece senin misafirlerin olduğumuzu ve daha fazlası olmadığımızı anlayacaktır," diyorum ona, alt dudağımı ısırarak.

"Hayatımı kurtarmış olacaksın, ciddi. Ama söz veriyorum, eğer gerçekleşemezse anlayışla karşılarım, fikrini değiştirirsen endişelenme" diyor. Bir an dudaklarıma bakıyor, sonra hemen gözlerime dönüyor, biraz şaşırılmış görünüyor. "Her neyse, ben seni rahat bırakayım. Yakında senden haber almayı dört gözle bekleyeceğim."

"Her şey için tekrar teşekkürler," diyorum ona, koridorda yürürken kapıda oyalanarak.

"Her zaman," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Umarım bunu kastetmiştir.

Eyvah. Bu tür bir düşünce tehlikeli çünkü benim gibi bir kadının onun gibi bir adamla birlikte olma ihtimali neredeyse sıfır ve ben böyle bir kalp ağrısını göze alamam. Dağılma lüksüm yok.

Bölüm 14

Archie

"Yine kardeşin arıyor," diyor Toni dahili telefondan.

"Şu anda konuşamam."

"Dört yaşındayken seni o donmuş gölden çıkardığı, seni kurtarmak için kendi hayatını riske attığı, ancak sonunda bir kulağının duyma yetisini kaybettiği zamanı hatırlatmamı söyledi."

"Onu bağlayın, ama açık olmak gerekirse, sadece birkaç günlüğüne kaybetti. Şimdi sapasağlam." Bunu söylerken bile, bu sözün ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Toni bizi bağlar bağlamaz, "*It's a Wonderful Life*'ın konusunu çalmayı bırakmalısın. Şu anda gayet iyisin."

"Hey, ben olmasaydım çok daha uzun süre üşüyecektin. Muhtemelen seni zatürre olmaktan kurtardım." Ben ona hak veremedim Nate, "Benim için çok meşgul ve önemli olduğumu biliyorum ama bu telefona cevap verdiğine memnun olacaksın, söz veriyorum" diyor.

"Öyle mi?" Şimdiden ona karşı tamamen sabırsız hissederek soruyorum. Tüm ekiple birlikte bir strateji oturumunda olmam gerekene kadar on dört dakikam var.

Muhtemelen bana yakın kişisel bağlantıları kalp sağlığıyla ilişkilendiren yeni bir çalışmadan bahsedecek. Kendisi bir psikoloji profesörü, bu yüzden beni her zaman hayatta yanlış şeylere odaklandığıma ikna etmeye çalışıyor - para, güç, aile işini aile içinde tutmak. Kardeşim daha az seyahat edilen yolu seçti, bu da onu sanat terapisi öğreten bohem bir eşle daha mütevazı bir yaşam tarzına götürdü. Düşünüyorum da. Seks terapisti olabilir mi? Bir çeşit terapi zaten. Ya da belki bir sanat öğretmenidir. Tek bildiğim uzun, dökümlü etekler giymeyi sevdiği ve koltuk altlarını tıraş etmediği.

"Paisley'den geçen hafta haber aldım," diyor. Paisley, Yates'in en büyük kızı. O ve Nate aynı yaşta ve biz çocukken birbirlerine neredeyse göbekten bağlıydılar. "Bana Yates'in sonunda fişi çekip emekli olmayı planladığını söyledi."

"Biliyorum, Nate."

"Öyle mi?" diye sorar, sesi hayal kırıklığına uğramış gibidir.

"Evet, kaynaklarım var," diyorum. "Ama bana yardım etmeye çalışmanı takdir ediyorum,

özellikle de ne kadar şirket karşıtı olduğunu düşünürsek."

"Aslında mutluluğun sırrı bu değil, biliyorsun," diyor, bunu açıkça söylemeye ihtiyacı var. "Eski bir Cree atasözü şöyle der: 'Ancak son ağaç kesildiğinde, son balık yakalandığında ve son dere zehirlendiğinde para yiyemeyeceğimizi anlayacağız. Bunu bir düşünün.'"

Ben de şöyle karşılık veriyorum: "Filozoflar böyle şeyler söyler çünkü fakir oldukları gerçeğiyle ilgili kendilerini daha iyi hissetmeye çalışırlar. Bir G5 ile seyahat etmeyi denemeliler. Bahse girerim fikirleri değişecektir."

Holly ve Faith aklıma geliyor (onları evlerine bıraktığımdan beri her birkaç dakikada bir olduğu gibi). Zavallı çocuğun, yemeğin masaya başkası tarafından getirildiği bir restoranda hiç yemek yemediği izlenimine kapıldım. Bu nasıl iyi bir hayat?

"Senden vazgeçmiyorum küçük kardeşim," diyor Nate. "Yates bir ömür boyu taş kalpli bir piç olduktan sonra ışığı görebiliyorsa, sen de görebilirsin."

Dur bir dakika, Nate benim bilmediğim bir şey biliyor *olabilir*. Yates'in ani dönüşü hakkında bilgi sahibi olabilir. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Paisley bir korku yaşadığını ve çocuklarıyla kaybettiği zamanı telafi etmeye çalıştığını söyledi."

"Ne gibi? Geceleri üç hayalet onu ziyaret edip insanları önemsemesi için korkutmuş mu?" Şaka yapıyorum.

"Kanser korkusu yaşadı. İyi huylu olduğu ortaya çıktı ama sanırım birkaç haftasını bunun onun sonu olduğuna inanarak geçirdi."

"Vay canına," diyorum Scrooge'a yaptığım gönderme yüzünden kendimi kötü hissederek. "Hiçbir fikrim yoktu." "Kimsenin haberi yok. Paisley'e ancak olay olduktan sonra söyledi."

"Ve sana söyledi mi?" Ben sordum.

"Tabii ki, bana her şeyi anlatıyor."

"Willow'un senin ve Paisley'nin bu kadar yakın olmanızı nasıl sorun etmediğini hâlâ anlayamıyorum."

"O ve benim çok olgun bir ilişkimiz var ve aramızdaki bağ güvensizliğe yer bırakmayacak kadar derin. Bu çok güzel bir şey, Archie. Umarım sen de bir gün bunu bulursun."

"Böyle bir aşkı bulan tanıdığım tek kişi sensin, o yüzden bunun senin anlattığın kadar sıradan bir şey olduğuna inanmıyorsam kusura bakma," diyorum ona, bir yandan da kendi ebeveynlerimizi ve onların felaket evliliklerini düşünüyorum. "Babamızdan bu kadar farklı olmayı nasıl başardın bilmiyorum ama ben de tıpkı onun gibiyim. Berbat bir koca ve daha da kötü bir ebeveyn olurdum. Beni olmadığım bir şey olmaya ikna etmeye çalışmak yerine öz farkındalığım için beni tebrik etmelisin."

"Öncelikleri belirlemek bir seçimdir, Archie," diyor ve onu dirsek yamalı bir kazak giymiş üniversite öğrencilerinden oluşan bir sınıfın önünde hayal edebiliyorum. "Ben her gün iyi bir eş ve baba olmayı seçiyorum, tıpkı senin her gün uyanıp etkili bir CFO olmayı seçtiğin gibi."

"Bu bir seçim değil. İş dünyasına hiç uygun değildin Nate, bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden akademiye derin bir dalış yaptın."

"Doğru değil," diyor bana. "Ben sadece hayatımı insanlara yardım etmek için kullanmak istedim, onları kazıklamak için değil." "Peki, üstün ahlakınız için tebrikler."

"Sizde savunmacı bir tepki uyandırmaya çalışmıyorum," diyor. "Sadece neyi kaçırdığınızı düşünmenizi istiyorum. İnsani bağ, bu hayatta gerçekten önemli olan tek şey. Bizler sosyal hayvanlarız, Archie. Sen bile. Ölen babamızın anısının seni ondan daha iyi olamayacağına ikna etmesine izin verme. Çünkü olabilirsin. Aslında, zaten öylesin. Onlara zarar vermemek için bir ailen olmamasını seçiyorsun. Sadece bu seçim bile babamdan çok daha fazla şefkat ve empati sahibi

olduğunu gösteriyor."

"Bir aile istemediğim gerçeğini, bir ailem olması gerektiğinin kanıtı olarak mı kullanıyorsun?"
Alay ettim. "Telefonda konuştuğumuza göre, az önce gözlerimi devirdiğimi söylemeliyim. Sertçe.
Sanki o anda

bir şey."

Nate, "Kendinizle ilgili bu bilgilere açık olmayacağınızı biliyordum," diyor. "Ama umudum tohumu ekmek ve zaman içinde büyümesini sağlamak."

Saate bakıyorum ve toplantıya hazırlanmak için sadece altı dakikam olduğunu görüyorum. "Ücretsiz terapi için ne kadar minnettar olsam da, gitmem gerekiyor. Birkaç dakika içinde otuz personelim yönetim kurulu odasında beni bekliyor olacak."

"Peki, ama önce şunu sormama izin ver: Bunca yıl şirketi tek odak noktan haline getirdikten sonra, sonunda şirketin kontrolünü çocuklarını önemseyen bir adama kaptırman ironik olmaz mı?"

Sözleri karşısında içim daralıyor. "Çok ironik. Sen ve Willow, chai çayı ve makrobiyotik bisküviler eşliğinde buna gülebilirsiniz."

"Senin acına asla gülmem," diyor Nate.

"Devam et, duygularımı incitmez," diyorum ona. "Nedenini bilmek ister misin?" "Belli ki bana söylemek istiyorsun," diyor.

"Çünkü kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, senin bile."

Bu bir yalan, ama dürüst olmak gerekirse, Nate'in geri adım atmasını sağlamanın tek yolu, benim de babamız kadar kalpsiz bir piç olduğumu düşünmesine izin vermek. İsteddiği kadar asıl önemli olanın aile olduğu konusunda zırvalayabilir ama ben aksini biliyorum.

Bırakın bir çocuğu, bir eş için bile yeterli olmayı başaramayacak kadar babama benziyorum. Beyzbol koçluğu yapacak, yatmadan önce masal okuyacak, çılgın hayalleri teşvik edecek türden bir adam değilim.

Ve asla olmayacağım.

Bölüm 15

Holly

Faith gece boyunca ölü gibi uyur ama bugün bir saat erken uyanır. Heyecan dolu ve hayatının en süper, en şaşırtıcı, en muhteşem günü hakkında konuşmaya hazır. *Cidden*.

Rüyalarım Archie, ben ve Archie, Faith, ben ve Archie ile ilgili düşüncelerle dolu olduğu için pek iyi uyuyamadım. Evet, bilinçaltım bana gezegendeki en ulaşılmaz adamı ayarlamak için fazla mesai yapıyordu. En azından benim için.

Faith'in karnını doyurup tüm enerjisini yönlendirdikten sonra Archie'ye satmak üzere resimler üzerinde çalışmaya başlıyor

-Çevrimiçi tıbbi faturalama işimde bir saat çalıştım ve sonra Toni'ye mesaj attım.

Ben: Nasılsın? Joey ile konuştun mu? EN İYİ

ARKADAŞIM: Hayır. Bildiğim kadarıyla, ilişkimiz bitti.

Onun ruh eşi olduğunu düşündüğümünden ya da öldüğü için üzüldüğümünden değil ama Şeytanın avukatlığını yapma ihtiyacı hissediyorum.

Ben: İşini kaybetti. Eminim bu davranışlarının çoğunu açıklıyordur.

EN İYİ ARKADAŞIM: Bu adam için bahane üretmekten bıktım. Son birkaç aydır giderek daha aptalca davranıyor ve bu saçmalığa ihtiyacım yok.

Ben: Kesinlikle yok.

Ben: Hey, Archie dün başka bir iş hakkında konuşmak için onunla şehirde buluşmamı istedi.

BFF: ?????!!!!

Telefonum çalıyor ve bakmadan Toni olduğunu anlıyorum. "Selam."

"Ne işi?" diye soruyor.

"Sakin ol, senin yerine falan geçmiyor." Kahve fincanımı yeniden doldurmak için kalkıyorum ve Faith'in omzunun üzerinden resminin nasıl gittiğini görmek için bakıyorum.

"Sepet Dokuyan Aslanlar..." diye fısıldıyor. Tamam.

Ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum ve Bay Kahve'ye doğru devam ediyorum.

Yeğenimin duyamayacağı bir yere geldiğimde Toni'ye "Newport'ta ailesiyle Noel için bir randevuya ihtiyacı var" diyorum.

"Affedersiniz?" Toni'nin sesi şaşırmaktan çok kızgın gibi.

"Öyle bir şey yok," diye onu temin ettim. "Bunun bir iş meselesi olduğunu ve sadece bir artı bire ihtiyacı olduğunu söyledi.

Gerçi birkaç günlüğüne gideceğimiz için Faith'i de getirebileceğimi söyledi."

"Bunu yapmayacaksın, değil mi?"

"Sanırım yapmak zorundayım. Bana yüklü bir ödeme yapıyor." Sesimi alçaltarak fısıldıyorum.

"Ayrıca, Noel zamanı Faith-Newport için tamamen büyülü olacak. Bir düşünsenize."

"Kafanızın üstüne mi düştünüz? Bu evet diyebileceğin bir şey değil. Archibald Harrington gibi bir adamla olmaz. O sert oynar. Her zaman. Hayat bu adam için bir oyun değil. Daha çok *Dövüş Kulübü* gibidir. Kafese girer ve ne olursa olsun çıkar. Güvenin bana."

"Bu benim için nasıl kötü bir şey olabilir ki? Krallar gibi yemek yiyeceğiz ve bir pansiyonda falan dinleneceğiz ve benim tek yapmam gereken ondan hoşlanıyormuş gibi davranmak." (Ki bu hiç de zor olmayacak, Toni'ye bunu söyleyecek değilim).

"Hayır. Asla olmaz. Bunu yapamazsınız. Bunu yasaklıyorum," diyor Toni. "O büyük bir bela, ORAYA GİTMEYİN. O bizim insanımız değil, Holly."

"Bizimkiler faturalarımı ödememe pek yardımcı olmuyorlar, değil mi Toni?"

"Noel zamanı fahişelik yapmaya hazır mısın? Çünkü milyarder patronum lüks bir tatile çıkmak için sana fahiş miktarda para ödemeyecek ve senden keyifli varlığından başka bir şey beklemeyecek." Sesi kızgın geliyor.

"İşin hiçbir fiziksel yönü olmayacağı konusunda bana şimdiden güvence verdi."

"Bu durumda ciddi bir sorun var. Randevular için para ödemesine gerek yok. Bunu yapman gerçekten sorumsuzluk olur Holly, özellikle de Faith'le."

"Sorumsuz mu?" Sesimi yükselterek soruyorum. Faith'in dikkatini çekmemek için hemen öfkeli bir fısıltıya indiriyorum. "Son üç yılın her dakikasında yüzde yüz sorumlu davrandım ve bunu sen de biliyorsun. Faith'i asla tehlikeye atmam. Asla." Nefes alıyorum ve Toni itiraz edemeden devam ediyorum. "Bir hafta boyunca günde üç bin dolar aslında benim altı ayda kazandığım para. Bu vazgeçemeyeceğim kadar çok para. Kabul etmemek benim için sorumsuzluk olur." İşte böyle.

Tost makinesini dolaptan çıkardım. Tarçınlı tost hayatımdaki stresin büyük bir kısmıyla başa çıkma yöntemim. Karbonhidrat benim dinim.

"Günde üç bin mi? Aman Tanrım, Holly. Bu kadar para için ruhunu satmayacağına inanıyor olamazsın. Seni oraya götürmek için kesinlikle başka bir nedeni var."

Otoriter ses tonundan rahatsız oldum ve daha iyi düşünmeden, "Zengin bir adamın benim için fazla iyi olduğunu ve Joey gibi birini bulmamın daha iyi olacağını söylüyorsun gibi geliyor" dedim. Belden aşağı vurduğumun farkındayım ama ona bunun bir iş anlaşması olduğunu defalarca söyledim. Bana inanmaması benim suçum değil.

Sessizliği çok Şey anlatıyor. Sonunda, "Seni iyi ve sorumluluk sahibi bir adamla tanıştırdım.

Joey'e hiç benzemeyen biri. O yüzden yargılayıcı üslubunu umursayan birine saklayabilirsin."

"Seninle kavga etmek istemiyorum, Toni. Sadece kararımı desteklemenı ve tamamen aptal olmadığımı bilmeni istiyorum."

"Yapmaya karar verdin o zaman?" "Sanırım verdim," diyorum ona.

"Bu durumda," diyor, "Archie kalbini kırdığında parçaları toplamana yardım etmeyeceğim. Benim uğraşmam gereken kendi kırık kalbim var." Ben cevap veremedi telefonla kapatıyor. Ona bir mesaj göndermek için acele ediyorum.

Ben: Bu çok

kabaydı. EN İYİ

ARKADAŞIM: ...

KANKA: ...

Hiç cevap vermiyor.

Vay be, bu işin böyle olacağını hiç düşünmemiştim. İlk başta bu fikre karşı çıktıktan sonra Toni'nin bu fikre atlayacağını ve beni cesaretlendireceğini düşünmüştüm. Hatta içten içe, gerçek bir ilişkinin gelişebileceğini düşünmek gibi daha tehlikeli hayallerimi besleyeceğini bile ummuş olabilirim. Bunun dışında, en azından bir adım atmamı sağlayacak kadar büyük bir para biriktirdiğim için heyecanlanacağını düşünmüştüm.

Faith oturma odasından sesleniyor, "İsmi Beyzbol Oynayan Atlar olarak değiştiriyorum."

Kalbim acıyarak mutfaktan çıktım. "Hey, ufaklık, seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Ne oldu? Dün hakkında tekrar konuşmak ister misin? Çünkü ben istiyorum. Ayrıca, hala bir çanta dolusu ikramım var. Bence bugün üçer tane almalıyız. Çok fazla olduğunu biliyorum ama bayatlamalarına izin vermemeliyiz ..."

"Faith," diye heyecanını bölüyorum. "Archie Noel'de onunla bir tatile çıkmak isteyip istemediğimizi soruyor."

Gözleri parlıyor ve nefesi kesiliyor, yumuşak küçük kız ellerini ağzının üzerine kapatıyor. "Onunla evlenecek misin?" Ayağa fırlıyor, boya fırçasını fırlatıyor, böylece mavi boyalar uçuşuyor.

"Hayır, nonononononono. Öyle bir şey yok."

"Aman Tanrım, Meghan'a söylemek için sabırsızlanıyorum! Çok kıskanacak!" Bana yumruk atmaya başladı. "Zengin olacağım! Bir kız kardeşim olacak!"

"Tatlım, dur. Bu bir iş gezisi. Düşündüğün gibi bir şey değil."

"Ama daha fazlasına dönüşebilir, değil mi?" Zavallı kız da tıpkı benim gibi düşünüyor. Ama benim hayallerim var diye onu cesaretlendirmem gerekmiyor. Bu işi kabul etmeye karar vermiş olsam da Faith'in kalbini kırma riskini göze alamam. Genç hayatında yeterince zorluk yaşadı.

"Daha fazlasına dönüşemezdi," diyorum ona. "Neden olmasın? Ondan hoşlanmıyor musun?"

Ondan fazlasıyla hoşlanıyorum. "Seviyorum, çok iyi bir adam ama..." Onu tatmin edecek bir

cevap bulmak için beynimi zorluyorum. Tam olarak düşünmeden önce, "Toni Teyze'nin kız kardeşinin kızları erkeklerden daha çok sevdiğini biliyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Çünkü o bir lezbiyen." "Aynen öyle. Archie erkekleri kızlardan daha çok seviyor."

Faith'in yüzündeki şok ifadesi neredeyse komikti. "Yani o da mı lezbiyen?"

"Hayır, tatlım," diyorum ona. "Erkekler lezbiyen olamaz. Erkekler kızlardan çok erkeklerden hoşlanıyorsa, onlara gey denir."

Başını ileri geri sallamaya başladı. "Ama bizden *çok* hoşlanıyor. Nasıl olur da erkekleri bizden daha çok sever?"

Burada aşmak istemediğim ince bir çizgi var. Faith beş yaşında, bu yüzden eşcinsel ya da heteroseksüel olmanın ne anlama geldiğine dair tüm cinsel doğaya girmemin bir yolu yok. "Arkadaş olarak kızlardan hoşlanıyor ama hepsi bu."

Archie bu konuşmayı duysa ne düşünürdü merak ediyorum.

Faith yüzünde üzgün bir ifadeyle, "Yani o benim babam olmayacak mı?" diye sorar.

"Hayır, tatlım. Ama iyi bir arkadaş olabilir. Ve bu senin burun kıvracağın bir şey değil." "Yine de onun arabasını kullanabilirim, değil mi? Ve beni hala yemeğe götürebilir?"

Gözlerindeki umut bakışı o kadar çığ ki, tüm hayallerini yıkamıyorum. "Archie her şeyden önce benim patronum, ama evet, bazen, belki. Onunla neden arkadaş olamayacağımızı anlamıyorum."

"Tamam, onun arkadaşısı olabilirim."

"Noel'de gerçekten iyi arkadaşmışız gibi davranacağız."

"Toni teyzenin seni tanıştırdığı adamla hâlâ çıkacak mısın? Çünkü ben hâlâ küçük bir kız kardeş istiyorum."

"Eğer ararsa Keith'le çıkacağıma söz veriyorum." Bunu yapmaya hiç niyetim olmamasına rağmen, özellikle de dün Archie ile geçirdiğim harika zamandan sonra.

Faith'i resmiyle baş başa bırakıp kanepede oturmaya devam ediyorum. Toni'ye tekrar mesaj atmak istiyorum ama arkadaşımı tanıyorum ve kızgın olduğunda zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Eğer onunla şimdi iletişime geçersen, arkadaşlığımıza gerçekten zarar verebilecek şeyler söyleyebiliriz.

Hâlâ telefonumu elime alıyorum ama bu sefer Archie'ye mesaj atmak için.

Hey, iş teklifini düşündüm ve Faith'le konuştum. Noel'i Newport'ta seninle geçirmekten mutlu oluruz.

Hemen cevap vermiyor ve aklıma hemen annemin Noel'de yalnız olduğu bir görüntü geliyor. Çalışanlarla konuşup Noel birkaç gün erken gelmiş gibi davranmama yardım edip etmeyeceklerini öğrenmem gerekecek. Her iki durumda da gerçekten bilecek gibi değil.

Tanrım, hayat bazen çok zor. Faith'e iyi bir yaşam sağlamak umuduyla çok çalışıyorum ama çok çalışmak her zaman yeterli olmuyor. Bazen sadece bir molaya ihtiyacınız oluyor. Telefonum çalıyor ve ekrana bakıyorum.

Harika! Seni hazırlamamız gerekecek. Cumartesi için programını boşaltabilir misin?

Beni hazırlayacak mısın? Hazırlanmak için ne yapmam gerekiyor?

Ben: Sanırım. Aklında ne var?

Seni ve Faith'i saat 1'de alırım. O zaman açıklarım.

Endişelenmeye başlıyorum. D n bir Şeydi, ama Faith Archie ile daha fazla zaman geçirirse, onun eşcinsel olmasının babası olma hayalini bırakması için yeterli olacağından emin değilim.

Tanrım, kendimi neyin içine soktum?

Bölüm 16

Archie

"Parker, senin için ne yapabilirim?" Toni'nin onu buraya neden aldığını öğrenmek için aklıma bir not düşerek soruyorum. Parker Harcourt (Yates'in açıklanamaz bir şekilde Satış Başkan Yardımcılığına terfi eden işe yaramaz yeğeni) benim "girilmezler" listemde yer alıyor - tabii elimden bir şey gelirse. Görünüşe göre, sekreterime bunu hatırlatmam gerekecek.

"Tad Johnson beni görmeye geldi." Parker elleri cebinde, tüm dünyaya vasatın altında bir işadamı gibi görünerek ayaklarını sürüyerek içeri girdi. "Dentec'teki üst düzey yöneticiler devralma konusunda çok kızgın."

"Elbette kızgınlar," diye cevap veriyorum, gözlerimi kontrol ettiğim hesap tablosundan ayırmadan. "Buna boşuna *düşmanca* bir devralma denmiyor. Şimdi başka bir şey var mı? Çünkü burada çalışmakla biraz meşgulüm." Kaba olmaya çalışmıyorum; Parker'la ben böyle konuşuruz.

Birbirimizi yatılı okuldan beri tanıyoruz. Babamın bir iyiliği olarak, kronik burun karıştırması yüzünden onu diğer çocuklardan korudum. Her zaman bunun sinirsel bir alışkanlık olduğunu iddia ederdi, ama dostum, liseye gitmeden önce bu saçmalığı bırakmalısın yoksa kendini hedef tahtası haline getirirsin.

Hemen Toni'ye anlık mesajlaşma üzerinden bir SOS gönderiyorum. Bu, toplantımı uydurma bir acil telefon görüşmesi ya da başka bir şeyle bölmesi gerektiğine dair sinyalizim. Yaklaşık on saniye içinde burada olacak ve ben de bu aptalca konuşmayı sonlandırmaktan başka çaresi olmayan, hayal kırıklığına uğramış olmasa da şok olmuş bir yönetici olarak mükemmel bir performans sergileyeceğim.

"Bu Noel'de büyük evde olacak mısınız?" Parker bilmek istiyor. ("Ailesi" Newport'taki Belmont Malikanesi'ne böyle diyor; Yates'in doksanlı yıllarda, şirket ilk milyarını kazandıktan sonra satın aldığı elli odalı, dört katlı şato tarzı bir bina).

Demek gerçekten bu yüzden buradaymış. Neden içeri girdiği anda bunu fark etmedim? Küçük boncuk gözlerinden ürkecek kadar uzun bir süre dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum. "Bunu kaçırmazdım. Ya sen?"

"Tabii ki. Jillian, çocuklar ve ben hep gideriz. Aslında ayın yirmi üçünde oraya gitmeyi

düşünüyoruz. Bilirsiniz, gerçekten bir tatil yapmak, kaliteli aile zamanı geçirmek."

Bu ifadeyle iki şey yapıyor: 1) Bana kendisinin bir Harcourt olduğunu hatırlatıyor, oysa ben şirkette en tepeye çıkmak için mücadele eden tek Harrington'ım ve 2)

Yates'in emekli olacağına dair söylentiler.

Açıkçası, bu durumda kendine saygısı olan her CFO'nun yapacağı şeyi yapacağım - aptalı oynayacağım.

IM'den Toni'ye: Cidden, neredesin?

"Aferin sana," diyorum rahat bir gülümsemeyle. "Eminim işine yarayacaktır." "Hangi gün gitmeyi planlıyorsun?"

"Henüz emin değilim," diyorum. "Her şey şu andan itibaren ne kadar kesintiye uğrayacağıma bağlı."

İpucu, ipucu, ofisimden defol git.

Bana attığı gülümseme ona ne söylediğimi çok iyi bildiğini gösteriyor. Ama tabii ki, bunu görmezden gelecek.

"Bir ara oraya gittiğinden emin ol. Dört Temmuz'da yaptığınız gibi tüm eğlenceyi kaçırmamanızı istemem. Büyüleyici olmaktan başka bir şey değildi. Çocuklar için inanılmaz bir anı." Bir de benim onun gibi bir ailem olmaması var.

"Eminim öyleydi, ama orada olsaydım, Şubat ayına kadar hisselerimizin on puan artmasına neden olacak Dentec devralmasını başlatmak için burada olmazdım..." Al bakalım, burun karıştırıcı.

IM'den Toni'ye: Orada ölmüş olsan iyi edersin.

Parker bana gülümseyerek, "Ailemiz sana sahip olduğu için çok şanslı," diyor. "Sen gerçekten yetenekli bir CFO'sun." Kendisi her şeyin başına geçtiğinde beni bu pozisyonda tutmak istediğini kastediyor. Ha!

Mümkün değil.

"Yapacak çok işi olan yetenekli bir CFO..." Cevap veriyorum. Acı dolu bir yüz ifadesiyle noktalanmış sivri bir bakış. *İpucunu al artık.*

"Tamam," diyor, ayağa kalkarak. "Ben sizi yalnız bırakayım. Zaten Yates Amca için biraz alışveriş yapmam gerekiyor. Bu yıl ona gerçekten özel bir şey alacağım."

"Ne güzel." "Sonunda dudaklarını onun arkasına mı diktiriyorsun?" diye soruyorum. Parker gözlerini kısarak, "Komik şeyler. Çok unutulmaz."

Kapıyı açtığında, Toni'nin sırtını görebiliyorum. Masasında ayaklarını uzatmış oturuyordu. *Ne oluyor be?*

Toni'ye vızıldamadan önce Parker'ın dış mabedimden çıkmasını bekliyorum. "Hemen buraya gel." Genelde daha kibar bir yaklaşım sergilerim ama beni öylece ortada bıraktığı kör bir adam için bile çok açık. Kimse SOS çağrımı görmezden gelemes. Bir kişi bile.

"Şu anda değil," diyor.

"Pardon?"

"Kahve molasındayım."

Masamdan kalkıp kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. "Saat daha dokuz bile değil. Nasıl olur da şimdiden molaya çıkarsın?"

Gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Molalarımın ne zaman olacağına senin karar verdiğini bilmiyordum."

"Tamam, sana neler oluyor?" Yani, bu hormonların, ayrılığın ya da yaşadığı diğer dramların

ötesinde bir şey.

"Bana bir şey olduğu yok." Ben orada yokmuşum gibi dergisinin sayfalarını çeviriyor. Şimdi yakaladım seni, Toni. *The Economist* okuyor olmana imkan yok.

"Seni kıracak bir şey mi yaptım? Eğer yaptıysam, bana söylesen iyi olur, böylece bunu düzeltebilirim. Eğer yapmadıysam, Parker'ın ofisime girmesine neden izin verdiğini ve yardım çağırımı neden görmezden geldiğini açıklasan iyi edersin."

Sonunda ayaklarını yere koyuyor ve dergisini kapatıyor. Sonra da "Ben banyodayken içeri girmiş olmalı." dedi. *Ne yalancı ama.*

"İyi. Banyodan çıktığına ve kahve molanı bitirdiğine göre, Yates'in ofisini arayıp asistanına Noel için resmi olarak cevap verdiğimi söylemeni istiyorum. Ona ayın yirmi üçünden itibaren iki odaya ihtiyacım olduğunu söyle. Biri benim için, diğeri de çocuğu olan bir arkadaşım için. Daha önce konuşulmadıysa misafir evinde kalmayı tercih ederiz." Ana ev, Yates'in tüm yalaka ailesiyle birlikte Dante'nin Cehennem'inin üçüncü halkası gibi olacak.

Arkamı dönüp ofisime geri dönüyorum ve onun ayak seslerini duyduğumda kendi kendime gülümsüyorum

Be

n. "Holly ve Faith'i mi kastediyorsun?" diye tersledi.

Otururken başımı salladım. "Evet, aslına bakarsan biliyorum."

"Ben aramıyorum." Toni kollarını önünde kavuşturur, sanki içindeki öfkeyi dışa vurmaya hazırlanıyordur.

sihirli cin ve beni yok et.

Yine de kızgın değilim. Aslında bana karşı durduğu için ona büyük bir kredi veriyorum. "Arkadaşını incitmeyeceğim, Toni, eğer düşündüğün buysa," diyorum ona. "Ve dürüst olmak gerekirse, böyle bir düşünceye kapılmana biraz kırıldım."

Toni parmağını bir silahmış gibi bana doğrultuyor. Jab, jab, jab diye devam ediyor. "Bak, Holly'yi hayatım boyunca tanıdım. Onu kardeşim gibi severim. Onun için ölürüm," diyor Toni, beni gergin bir şekilde yerimden kıpırdatacak bir ifadeyle öne çıkarak. "Onun için *ölürüm*. O dünyadaki en iyi insan ve hayatı kalp ağrısından başka bir şey olmadı. İhtiyacı olan son şey zengin bir playboyun onu kullanıp sonra da bir kenara atması."

Başımı geriye attım. "Onu kullanmayacağım. Ona yardım etmek istiyorum."

"Evet, bunu nasıl yaptığını düşündüğünü açıklamana ihtiyacım olacak." Elleri şimdi kalçalarında ve başı yana eğik. Toni hep böyle alıngan mıydı?

"Tamam..." Açıklamaya başlıyorum, "Geçen hafta onunla ve Faith'le bir gün geçirdim - bu arada harika çocuklar. Hayatlarında küçük bir ışıltının eksik olduğunu söyleyebilirim. Yates Amca'yı kıcımdan uzak tutmak için bir artı bire ihtiyacım olduğundan, bir taşla iki kuş vurabileceğimi düşündüm."

Sanki gözbebekleri beni ikiye bölecek lazerlermiş gibi bana dik dik bakıyor. Aceleyle ekliyorum, "Newport'ta birkaç günlük lüks bir tatil için tüm masrafları karşılanmış muhteşem bir tatil alacaklar -ki bunun için ona iyi para ödüyorum- sonra o ve Faith yeni yıla biraz parayla başlamak için eve dönüyorlar."

"Bunu neden yapasın ki?" Toni masamın önündeki sandalyeye çöktü.

Duraksıyorum, ona ne kadarını söyleyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Toni uzun zamandır benimle birlikte olmasına ve ona güvenmeme rağmen, nöbet değişimi olduğunda işler çığırından çıkıyor ve ittifaklar kolayca değişebiliyor.

"Eee? Duyalım bakalım! Ve iyi olsa iyi olur." Avucunu masama vurdu, bu da beni zıplattı.

"*Benim* için çalıştığının farkında *mısın*?" diye

soruyorum. "Bu tamamen senin cevabına

bağlı," diyor Toni. "Bu bir tehdit mi?"

"Zengin kıçına bahse girebilirsin ki öyle."

Blöf yapmadığını anlayabiliyorum ve şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistan olduğu için ona tam ve dürüst bir şekilde cevap vereceğim. "Bu aramızda kalacak. Kimse duymayacak. Kuaförün bile." Ayağa kalkıyorum ve sandalyeme tekrar oturmadan önce kapıyı kapatıyorum.

"Neden kuaförüne söyleyeyim ki?" diye soruyor, gözlerini bana dikerek. "Bilmem ki. Kadınlar kuaförlerine her şeyi anlatmaz mı?"

"Bu sadece filmlerde olur. Seni temin ederim ki Sicilya senin hayatını daha az önemseyemez." "Tamam, ama ne demek istediğimi anladın. Sana söylemek üzere olduğum şeyi kimse duyamaz." "Evet, şimdi konuşmaya başla," diye emrediyor.

Neler olduğuna dair oldukça iyi olduğunu düşündüğüm bir açıklama yapıyorum. Holly'ye neden orada ihtiyacım olduğunu açıklıyorum ve Faith'in bunlardan zarar görmeyeceğinden emin olacağıma söz veriyorum. İyi bir ev sahibi olacağıma ve her zaman onların yanında olacağıma söz veriyorum, böylece ailemden ya da Harcourt'lardan gelecek herhangi bir saçmalığa katlanmak zorunda kalmayacaklar.

İşim bittiğinde, Toni'nin gülümsemesini ve bunun şimdiye kadar duyduğu en iyi plan olduğunu ve tamamen desteklediğini söylemesini bekliyorum. En iyi arkadaşına karşı bu kadar cömert olduğu için küçük bir teşekkür hiç fena olmazdı.

Ama bakmıyor. Sadece bana bakıyor. Uzun, çok uzun bir süre. Sonunda dedi ki, "Bunun tamamen aptalca bir plan olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Aptalca mı? Ouch. "Neden, tam olarak?"

"Çünkü amcanın yapacağı ilk şey Holly'yi incelemek olacak."

"Peki ne keşfedecek?" İlk kez endişelendiğimi hissederek soruyorum.

"Berbat kredi notu ve üniversiteye gitmemiş olması var - bu arada onun suçu değil; babası öldü ve annesi erken bunamaya yakalandı. Holly, annesinin tıbbi bakım masraflarını karşılayabilmek için liseyi bitirir bitirmez çalışmaya başlamak zorunda kalmış. Ancak, mali ve eğitim geçmişinin yanı sıra, ikinizin bir çift olduğuna dair hiçbir kanıt olmadığını da öğrenecek." Toni bana memnun bir gülümseme veriyor. "Sen Noel'de onunla ve yeğeniyle ortaya çıkana kadar kimse onun adını bile duymamış olacak. Her şey bir tuzak kokuyor. Bay Harcourt akıllıdır. Buna asla inanmayacaktır."

Hay aksi. Haklı ve yüzümdeki ifade ona katıldığımı gösteriyor olmalı, çünkü bana başıyla onay veriyor. "İşte bu kadar. Korkunç bir plan, işe yaramayacak ve iptal etmen gerekiyor ama yine de Holly'ye parayı vereceksin çünkü o gerçekten iyi bir insan ve buna ihtiyacı var."

Ben de şöyle karşılık veriyorum: "Plan kusurlu olabilir ama düzeltilemeyecek bir şey değil. Sadece birkaç küçük düzenlemeye ihtiyacı var. Bu şekilde parayı almaya devam eder ama hayır kurumu olduğu için değil, *hak ettiği için*. Sanırım bu da hoşuna gitmeyecektir."

"Ayarlamalarla ne demek istiyorsunuz?"

"Sadece şu andan itibaren birkaç kez toplum içinde birlikte görülmemiz gerekiyor. Vızıltı başlasın."

Toni omuzlarını düşürerek homurdanır: "Bu her şeyi daha da kötüleştirecek. Lütfen, onu rahat bırakamaz mısın? Bu hiç adil değil. Sen aynı ligde değilsin-"

"Katılmıyorum, çok çekici biri," diye cevap veriyorum, sonra kendime av dediğimi fark ediyorum.

"Görünüşü yüzünden demedim, seni aptal. Holly gerçek insanlardan geliyor. Kendilerine değer vermenin ne demek olduğunu bilen sevgi dolu bir aileden geliyor. Dürüst ve sadıktır ve değer verdiği insanlar için her şeyi yapar."

"Ne demek istiyorsun?"

"O *senin* için fazla iyi. Ama korkarım bunun farkında olmayabilir. O savunmasız ve sen de kuzu postuna bürünmüş Büyük Kötü Kurt'sun."

"Mecazları karıştırıyorsun." Sesimin sinirli çıkmasına engel olamıyorum. Toni'nin beni bu kadar

az düşündüğünü hiç fark etmemiştim. Bu bir çeşit darbe.

Yorumumu görmezden geliyor ve devam ediyor. "Caziben ve zenginliğiyle ortaya çıkıp, onu ve küçük kızını fantastik bir Noel'e götürebileceğini düşünemezsin.

sen."

"Holly bana Faith'in yanlış bir fikre kapılmayacağından emin olduğunu söyledi." "Tam olarak nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Holly'yi o kadar iyi tanımıyorum ama anladığım kadarıyla hayatında tek bir odak noktası var, o da yeğeni."

"Doğru."

"Peki, neden ikisine de yardım etmeme yardım etmiyorsun? Tam bir kazan/kazan durumu."

Toni başını kuvvetle sallar. "İşlerin karışmayacağını düşünüyorsan kendini kandırıyorsun ve ben bunun bir parçası olamam. Hele ki en iyi arkadaşımın hayatıyla oynuyorsan."

"Onunla oynamıyorum Toni," diyorum, hayal kırıklığı göğsümde kabarıyor. "Bunu asla yapmam. Ayrıca benim hayatım hakkında konuşuyoruz. Burada benim de tehlikede olduğum çok şey var, biliyorsun. Gençliğimden beri uğruna çalıştığım her şey bu ana bağlı."

"Bunların hiçbirinin bir parçası olmayacağım. Senin adına amcanın sekreterini aramayacağım, kıyafetlerinin temizleyiciden alınmasını sağlamayacağım, hatta... hatta... başka ne yapmayacağımı henüz bilmiyorum, ama bir şey olacak!" Burun deliklerini bana doğru açtı. "Beni bu işe karıştıрма, yoksa."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa istifa ederim."

Lanet olsun. Beni yakaladı. Sadece işinde harika olmakla kalmıyor, aynı zamanda istifa ederse, neyin peşinde olduğumu birilerine anlatacak kadar sinirlenebilir. "Tamam, sorun değil. Her şeyi halledeceğim ve Holly'ye zarar vermeyeceğimi sana kanıtlayacağım."

Ayağa kalkıyor ve başını sallıyor. "Bunu söylediğim için özür dilerim Archie, ama tamamen safça davranıyorsun, Holly de öyle. Ama onun durumunu anlayabiliyorum çünkü o beş parasız, oysa senin dipsiz bir açgözlülükten başka bir mazeretin yok."

Vay be. Bu beni çok etkiledi. Ben daha karşılık vermeyi düşünmeden, beni ağzım bir aptal gibi açık bırakarak gitti. Toni'nin bu kadar asabi olabileceğini kim bilebilirdi?

Bir dakika pencereden dışarı bakıp ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Sonunda Toni'ye mesaj attım:

Holly ve Faith'e iyi davranacağım, söz veriyorum. Ama beni tehdit ettiğin için değil. Çünkü onlar bunu hak ediyor.

Bölüm 17

Holly

Toni'nin bana mesaj atmadığı her saat için ruh halim bir kademe daha düşüyor. Dört gün oldu ve ben kabız bir kirpi kadar keyifliyim.

Zil bugün üçüncü kez çalıyor, başka bir teslimatı işaret ediyor. Şimdiye kadar Fedex ve UPS geldi, bu da postane olmalı. Ne kadar çok hediye sipariş edeceğimi bilseydim, hepsinin evime gönderilmesini asla kabul etmezdim. Faith ve ben gerçekten yer sıkıntısı çekmeye başladık.

Teslimatlar birinci katta posta kutularının yanına bırakılıyor, bu yüzden bugün dört kat merdiveni en az altı kez inip çıktım. Kendimi koltuktan kaldırıp Faith'e, "Daha fazla paket alacağım," diyorum.

"Yardım etmemi ister misin?" Bunu istemesi çok hoş, ama ihtiyacım olan son şey hediyelerden birinin düşüp kırılması. Hiçbir şeyi yenilemek zorunda kalmak istemiyorum, özellikle de Archie'nin ailesi için aldığım hediyeleri ödemem yirmi yılını alacağı için.

"Hayır, teşekkürler tatlım. Sen kapının yanında dur, ben seninle aşağı inip yukarı çıkana kadar konuşurum." Aşırı korumacı davranıyor olabilirim ama beş yaşındaki bir çocuğu evde yalnız bırakmak, alt katta olsam bile, yapılacak en sorumlu şey gibi görünmüyor.

Faith ön kapımızın önünde yere oturuyor ve "Keith'le bu akşamki randevun için heyecanlanıyor musun?" diye soruyor.

Gah, hayır. İlk kattan aşağı inmeye başladığımda, "Emin olabilirsin! Beni bowlinge götürüyor çünkü son gidişimizde gecemiz kısa kesilmişti."

"Benim de gelmemi ister misin?" diye sorar. "Ben oldukça iyi bir bowling oyuncusuyum. Özellikle de rampayı kullanmama izin verdikleri için top hep düz kalıyor."

"Sen orada olsaydın nasıl bir randevu olurdu?" İkinci kattan sesleniyorum.

"En azından onunla tanışmama izin ver. Sizi Bayan Firestone'un dairesinden alabilir mi, böylece merhaba diyebilirim?"

Vay anasını. Yukarı taşımam gereken altı kutu olmalı. Daha fazla olmasa da en az üç sefer yapmam gerekecek. İyi tarafından bakarsak, Noel gelene kadar popom ciddi biçimde şekillenmiş olacak. "İşler böyle yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun," diye sesleniyorum merdivenlerden

yukarı. "Sen sadece

Eğer onu beş kez görecektense kadar seviyorsam."

"Hadi Holly Teyze. Hemen Archie'yle tanışmama izin ver."

"Çünkü Archie benim patronum, erkek arkadaşım değil." Yüce Tanrım, bu kutuda ne var? Bu en küçüğü ve bir ton ağırlığında.

"Archie yarın bizi nereye götürecektense Sence bizi arabasıyla mı alacak? Sence dışarıda mı yiyeceğiz? Sence ne giymeliyim?"

Faith'in akıllı Archie'yle geçirdiğimiz öğleden sonradan beri hep ondaydı. "Sorularının hiçbirinin cevabını bilmiyorum," diyorum ona, nefes nefese bizim kata çıkarken. "Bugün düşünecek çok şeyim var."

"Şey, bunu çok düşündüm. Ve ikimizin de gerçekten güzel bir şeyler giymesi gerektiğine karar verdim çünkü eğer çok uğraşırsak, belki Archie'nin kızları erkeklerden daha çok sevmesini sağlayabiliriz. Bilirsin, belki artık lezbiyen olmayabilir."

Faith'le konuşmamı dinlediği belli olan yaşlı komşum Chuck'ın yanından geçiyorum. "Archie adında bir lezbiyenle mi çıkıyorsun?" diye soruyor gülererek.

Başımı salladım. "Eşcinsel patron. Faith ondan gerçekten hoşlanıyor ve keşke heteroseksüel olsaydı da onunla evlenseydim diyor."

"Evet, kendini bu dramaya bulaştırma. Oğlumun ikinci karısı onu başka bir kadın için terk etti. Sen neysen osun. Olmadığın biri gibi davranmaya çalışmanın bir anlamı yok."

"Sağlam tavsiye, Chuck. Şimdi kenara çekilirsense, birkaç seyahatim daha var."

Topallaya topallaya kapısına gidiyor ve "Kalçam sağlam olsaydı yardım ederdim ama işler eskisi gibi yürümüyor" diyor.

"Endişelenme, Chuck. İyi düşüncelerin için minnettarım."

Tüm kutuları topladığımda, o kadar yorgun oluyorum ki kestirmek istiyorum. Ama paketlemeye devam etmezsem asla zamanında bitiremeyeceğim. Archie'nin ofisi için tüm hediyeleri bir hafta içinde hazır etmem gerekiyor, böylece onları ofisteki Noel partisinde dağıtabilir.

Ekibindeki erkeklere iki kristal bardakla birlikte on sekiz yıllık pahalı viski şişeleri aldım. Kadınlara da bir şişe şampanya ve kristal kadehler aldım. Toni hariç tabii, o da Target kartı alacak. Düşündüm de, belki herkese Target hediye kartı veririm. Noel Baba Archie bu yıl ekstra cömert olabilir.

Önümde o kadar çok iş var ki, her şeyi hazır hale getirmek için muhtemelen en az bir gece çalışmam gerekecek.

Oturma odasının ortasına yerleşir yerleşmez telefonum çalıyor. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden Faith'e sesleniyorum, "Telefonumu bulabilir misin?"

Etrafta koşuşturmaya başladı. Bulduğu anda anladım çünkü "Bu Meghan'ın annesi!!!" diye bağırdı.

"Bırak telesekretere düşsün" diyorum, aynı anda Faith'in "Merhaba Bayan Brinkman, ben Faith. Teyzemle konuşmak için mi aradınız?"

Tam da günümün daha da kötüleşemeyeceğini düşünürken, şimdi Michelle Brinkman ile konuşmak zorundayım. Kadın mümkün olduğunca sık beni aşağılamak konusunda uzman. Ayrıca her fırsatta bana Faith'in burslu olduğunu hatırlatıyor. *Bunun gerçekten aklımdan çıktığını mı sanıyorsun, Michelle?*

Faith'ten telefonu alıp, "Merhaba Michelle. Senin için ne yapabilirim?"

"Holly, *nasılsın?*" Sesi korkunç bir araba kazası geçirmişim gibi geliyor. "Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Gittikçe büyüyorum. Çok yakında zar zor yürüyebileceğim. Nasıl olduğunu bilirsin."

Nasıl olduğunu bilmiyorum, çünkü Faith benim kızım değil ve Michelle de bunu gayet iyi biliyor ama ben onu görmezden gelmeyi seçiyorum. Archie'nin ofis hediyeleri için aldığım kahverengi dallar üzerinde oturan kardinallerin olduğu ambalaj kâğıdını açıyorum ve cam eşyalar için ihtiyacım olan boyutu ölçüyorum. Örnek kutumu sardıktan sonra, geri kalanını yapmadan önce tüm yaprakları keseceğim. Bu daha çabuk bitmesini sağlar. "Evet, hamileliğiniz için tebrikler. Faith, Meghan'ın yeniden abla olacağı için oldukça heyecanlıydı."

Onun adına sevinmiş gibi görünmüyorum çünkü gerçek şu ki Michelle'den gerçekten hoşlanmıyorum ve bu duygunun karşılıklı olduğundan da oldukça eminim. Yoksa neden bu kadın beni dışlanmış hissettirmek için elinden geleni yapsın ki?

"Holly," diyor dramatik bir iç çekişle. "Okulda Noel gösterimiz için yiyecek içecek sağlayan komiteye başkanlık ediyorum. Acaba bir şeyler bağışlayabilir misiniz diye merak ediyordum."

"Elbette, kurabiye ya da başka bir şey getirmemi ister misin?" Lanet olsun, ilk kutuyu bütün kardinaller baş aşağı sarkacak şekilde sardım. Tekrar sarmak için bandı yavaşça çektim.

"Size mali yük getirmek istemiyorum," diyor. *Sürtük*. "Belki pirinç patlağı getirebilirsin diye düşündüm. Böylece jenerik malzemeler alabilir ve çok fazla harcama yapmak zorunda kalmazsın."

"Bu iyi olur, Michelle." Ona bütçemden bahsetme zevkini tattırmıyorum. "Kaç tane getirmemi istersiniz?"

"Bence iki düzine fazlasıyla yeterli olur. Eğer yapabilirsen, belki onları şenlikli gösterecek bir şeyler yapabilirsin?" Bu kadın daha fazla ukalalık yapamazdı ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Bana sıradan bir insanmışım gibi davransa burnundan kıl aldırır mıydı? Neden kendimi bir yılanın karnından daha aşağı hissetmem için bu kadar ileri gitmek zorunda?

"Kulağa hoş geliyor. Yine de gerçekten gitmem gerekiyor..."

"Doğru ya, sen *çalışan* bir annesin. Bunu nasıl yapıyorsun anlamıyorum. Cidden, sana şapka çıkarıyorum."

Şapkasını alıp kışına öyle bir sokmak isterdim ki öksürerek çıkarırdı. "Tamam o zaman, hoşça kal." O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum.

Birkaç saatimi hediye paketlemekle geçirdim ve yapmam gerekenleri zar zor tamamladım. Kapı zili çaldığında Faith cevap vermek için atlıyor. Yanlışlıkla kutulardan birine tekme atıyor ve ben de ona bağıryorum, "Dikkatli ol! Bunlar bir servet değerinde."

"Üzgünüm, Holly Teyze." Pişman görünüyor ve ben de hemen terslediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ön kapıda duruyor ve sesleniyor, "Kim o?"

"Ben Bayan Firestone, canım. Gitmeye hazır mısın?"

Faith bağıırır, "Öyleyim. Sadece Bay Wiggles'ı almama izin ver." Faith pelüş tavşanını aramak için küçük oturma odamızda çok yavaş yürüyor.

Yanıma gelmesini işaret ettim. "Seni seviyorum ve bağırdığım için özür dilerim. Son zamanlarda biraz stresliyim."

Başını sallıyor. "Bu gece randevuna iyi davran. Senin huysuz olduğunu bilmesini istemeyiz."

"Yakaladım," diyorum ona. Sonra onu kucağıma çekiyorum ve bir öpücük veriyorum. "Bu gece iyi eğlenceler. Döndüğümde uyuyorsan, gece kalmama izin vermemi ya da seni yatağa taşımamı ister misin?"

"Beni yatağıma kadar taşı çünkü Archie yarın geliyor ve hazırlanmak için yapmam gereken bir sürü şey var."

Hayal bile edemiyorum. "Git bakalım ufaklık ve Bayan Firestone'a bugünkü ikramını aldığımı söylemeyi unutma."

"Byeeeeeeee," diye sesleniyor kapıyı açarken ve son kısmı duymamış gibi davranıyor. Faith'in ne kadar komik bir çocuk olduğuna sesli gülüyorum. Onu tüm kalbimle seviyorum. Umarım bugün yine gizlice bir şeyler atıştırır. Bana katlanmak zorunda kaldığı için bunu hak ediyor.

Faith komşumuzla ayrıldıktan sonra, duş almak ve randevuma hazırlanmak için acele ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, kendimi pek vermedim. Sadece bir kot pantolon ve bir kazak giyiyorum. Sonra kirpiklerime biraz rimel sürüyorum ve yanaklarımı renklendirmek için çimdikliyorum. Yani sonuçta bowling oynuyoruz, şık bir akşam yemeği değil.

Suds 'N' Bowl'a gittiğimde Keith çoktan oradaydı. Buraya en son geldiğimizde bulunduğumuz yerde bekliyor. "Merhaba," diye selamlıyorum onu yürürken.

"Holly, çok güzel görünüyorsun!" Sesi beni gördüğüne benim onu gördüğüme sevindiğimden çok daha heyecanlı geliyor. "Ayakkabılarını aldım. Sekiz numara, ekstra oda spreyi." Göz kırıyor.

Keith gerçekten iyi bir adam. "Teşekkür ederim. Joey'den haber var mı?"

Cevap vermeden önce hafifçe ürperiyor, "Dün onunla konuştum. Sesi iyi gelmiyordu. Toni ile tekrar bir araya gelmedikleri izlenimini edindim."

Bilmediğim için cevap olarak omuz silkiyorum. "Belki de sadece biraz ayrı kalmaya ihtiyaçları vardır."

"İşlerin nasıl gidiyor?" diye soruyor ben ayakkabılarımı değiştirirken. "Eminim yılın bu zamanı çok yoğunundur."

"Biraz bunaltıcı oldu. Alışveriş yaptığım adamın Noel Baba'dan bile daha fazla hediyesi var."

Keith masadaki bira sürahisini gösteriyor, ben de başımı sallıyorum. Şu anda bir içkiye ihtiyacım var. Bana bir bira doldururken, "Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok parası olan biri olmaktansa sıradan biri olmayı tercih ederim," diyor.

"Tüm paramla ne yapacağımı düşünmek zorunda kalmak umurumda olmazdı," diyorum gülerek. "Güzel bir değişiklik olurdu."

"Bilemiyorum. Bu zengin tipler ağızımda hep kötü bir tat bırakıyor. Sanki bizden tamamen farklı bir gezegende yaşadıklarını düşünüyorlar."

Michelle'i düşündüm ve aynı fikirdeyim. Sonra Archie'yi düşünüyorum ve aynı kuralın onun için de geçerli olup olmadığını merak ediyorum. Öyle olmalı. Bir milyarderin (milyarderler tarafından yetiştirilmiş) benimle anlamlı bir ortak noktası olmasına imkan yok. Hayır, Keith haklı. O benimle aynı gezegende yaşamıyor. Oysa iyi, sıkıcı, kibar Keith var. Ve ona gerçekten bir şans vermeliyim, çünkü o açıkça gerçek beni tanımakla ilgileniyor ve beni asla olamayacağım biri gibi davranmam için işe almıyor.

Evet, Keith. Kadehimi ona kaldırıp "Sıradan insanların şerefine" diyorum.

Gülümsüyor ve kadehini benimkine tokuşturuyor. "Ve mutluluğu bulan biz sıradan insanlara..."

Bölüm 18

Archie

"Kraliçeler mi? Ciddi misin?" Kat, son derece popüler bir şarküteri gibi görünen iki kişilik masada karşıma otururken "Cidden mi?" diyor.

Holly ve Faith'i almak için bu tarafa geldiğimden benimle burada buluşmasını istedim. (Ayrıca, bizi burada aramak kimin aklına gelir ki? Hiç kimsenin. Kimsenin.) Onunla o kadar kişisel bir şey hakkında konuşmam gerekiyor ki, bu konuşmayı yaptığımızı bilmek bile istemiyorum.

Yün şapkasını çekiştirerek çıkarıyor ve atkısını çözmeye başlıyor. "Neden bir dahaki sefere Maine'de buluşmuyoruz?"

"Connecticut'la yetinmek zorunda kalabiliriz. Yılın bu zamanlarında kuzeydeki yollar buzlu olabiliyor," diyorum küçük bir göz kırpmayla. "Buraya biraz erken geldim, o yüzden sana bir kahve ve simit söyledim."

Ona bakıyor. "Kuru tarçınlı mı?" diye soruyor, etkilenmiş görünerek. "Onları sevdiğini hatırlıyor gibiyim."

"Güzel bir anı. Teşekkürler," diyor Kat, tabağı kendine doğru yaklaştırarak.

"Gündemimizin ilk sırasında, bir aile babası olabileceğimi kanıtlayacak mükemmel kadını bulmak var," dedim ve üzerinde Holly'nin adının yazılı olduğu bir kâğıt parçası çıkardım. Kat'ın önündeki masaya koyuyorum. "Bekâr ve beş yaşındaki sevimli yeğenini büyütüyor. Ayrıca çok zeki ve beş parasız, bu yüzden bana yardım etmeyi kabul etti."

"Bana inceletmeden mi sordun?" Gözlüklerinin kenarından bana bakıyor. "Ben sordum. Aileden kimseyle bağlantısı yok ve onunla zaten biraz zaman geçirdim, bu yüzden iyi olacağından yüzde yüz eminim." Bana attığı bakış koltuğumda büzülmeme neden oluyor.

"Evet, madem bu kadar eminsin, neden şimdi benden onu aramamı istiyorsun?" Kat soruyor.

"Çünkü aklıma Yates'in listede onun adını gördüğü anda seni onu soruşturmaya çağıracağı geldi ve başıma gelecekleri önceden bilmemin en iyisi olacağını düşündüm," diyorum.

Omuz silkiyor. "Peki." Sonra simitten bir ısırık alıyor. "Kahretsın, bu çok güzel. Buranın tıklım tıklım olmasına şaşmamalı."

Bir an için Kat'e bakıyorum ve buraya gerçekten cevap almak için geldiğim soruyu ona sorup sormamam gerektiğine karar vermeye çalışıyorum. Güvensizlik kokuyor, bu yüzden bu konuda kararsızım. Ama gerçek şu ki

Toni'nin söyledikleri tamamen kafama girdi. Dün gece onun hakkımdaki kötü düşüncelerini düşünmekten zar zor uyuyabildim. Siktir et. Soruyorum. "Kat, beni hayatım boyunca tanıdın."

"Evet," diye cevap veriyor, tamamen simidine dalmış bir halde.

"Babam gibi olduğumu söyleyebilir misiniz? Bilirsin, dipsiz bir açgözlülük çukuruna sahip soğuk bir herif?" Lokmanın ortasında duraklıyor. "Pardon, ne dedin?"

Gözlerimi kısarak, "Sanırım beni duydun. Sadece soruya cevap vermek istemiyorsun." "Hemen hemen," diyor, utangaç görünme zahmetine bile girmeden.

"İşte cevabımı aldım," diyorum küçük bir baş sallamasıyla.

Kat iç çekerek şöyle der: "Bazen işimden nefret ediyorum. Bak, baban inanılmaz bir iş adamıydı ve merhumun arkasından kötü konuşmak istemem ama aynı zamanda acımasızdı. Bunu zaman zaman sende de görüyorum - öldürmek için harekete geçtiğinde gözlerinde belli bir bakış var, ama aynı zamanda tarçınlı kuru üzümlü simitleri sevdiğimi hatırlayan adamsın, yani ..."

"Peki, bu ne anlama geliyor?"

"Baban için çalıştığım onca yıl boyunca bana bir kez bile simit almadı. En sevdiğim lezzetin ne olduğunu kesinlikle not almazdı."

Biraz daha iyi hissederek başımı sallıyorum. Hayır, kendime karşı çok yumuşak davranıyorum. Unlu mamuller satın almak beni paçayı kurtarmak için yeterli olmamalı. Ya iki masum insana onarılamaz zararlar vermek üzere olan şeytani bir beyinsem?

"Bu da ne demek oluyor?" Kat soruyor.

Omuzlarımın düşmesine izin vererek ona şöyle diyorum: "Son birkaç gün içinde birkaç tuhaf konuşma yaptım. Biri Toni'yle, o dipsiz açgözlülüktan bahsetti, bir de Nate aradı, o da 'para için yaşamak zorunda değilsin' vaazını verdi."

"Nate aradı mı? Bebek nasıl?" diye soruyor, yüzü birden hiç görmediğim kadar anaç bir ifadeye bürünüyor.

Vay canına, asıl noktayı kaçırmışsın. "Görünüşe göre iyi. Bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım," diye cevap veriyorum. Derin bir iç çektim. "Aman Tanrım, ben bir pisliğim."

Kat başını sallıyor ve dişleriyle bir tıkırtı sesi çıkarıyor. "Evet, dürüst olmak gerekirse bu pek de iyi bir işaret değil." Bu bilgiyi sindirirken burun kemiğimi ovuşturuyorum.

"Ama," diyor Kat, "babam asla biriyle yaptığı bir konuşmanın onun karakteri hakkında ikinci bir tahminde bulunmasına izin vermezdi. Ayrıca kendisinin bir pislik olduğu sonucuna da asla varmazdı." Elini ağzının kenarına götürerek, "Gerçekten öyleydi, ruhu şad olsun" diye fısıldıyor.

"Belki de Holly ile olan tüm bu ilişkiyi bitirmeliyim," diyorum. "Yapmak isteyeceğim son şey onun gibi birini incitmek olur. O bizim gibi değil."

"Hey, kendi adına konuş," diyor Kat.

Ona, işi adına bazı karanlık işler yaptığını bildiğimi ima eden bir bakış atıyorum.

"Tamam, evet, ara sıra ellerimi kirletiyorum. Bunun için para alıyorum."

"Yargılamıyorum," diyorum ona. "Ama cidden, Holly farklı biri. O gerçekten iyi bir insan, biliyor musun? Demans hastası annesine bakmak için üniversiteden vazgeçecek türden bir insan. Her şeyden vazgeçmek anlamına gelse bile yeğenini yanına alıp onu büyütecek bir insan."

"Ne yani, o yaşayan bir aziz mi?" Kat soruyor ve onun şüpheciliğinde beni olması gerekenden daha fazla rahatsız eden bir şey var.

"Sayılır," diye cevap veriyorum. "Ama gerçekten eğlenceli bir tane."

"Uh-oh," diyor Kat, gözleri parlayarak. "Ondan hoşlanıyorsun."

Başımı sallayarak, "Çok hoş bir insan ama bana göre değil," diyorum.

"Yüzündeki o aptal ifade aksini söylüyor."

"Yüzümde aptal bir ifade *yok*." Ağzımın köşelerini düzleşmeye zorluyorum, böylece ortaya aynı hizaya geliyorlar. Bunu yapmak gerçekten zor çünkü Holly'yi düşündüğümde tek yapmak istediğim gülümsemek oluyor.

"Ha! Bu daha da kötü çünkü ciddi görünmeye çalışıyorsun ve fevkalade başarısız oluyorsun." Bir kahkaha patlattı. "Bu paha biçilemez! Bir fotoğrafınızı çekebilir miyim?"

"Hayır, yapamazsın." Saatile bakarak ona "Gitmem gerek" dedim.

"Peki hâlâ bu yaşayan azizi kontrol etmemi istiyor musun?"

Duraksadım, ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Holly'yi şimdi iptal edemem, değil mi? O ve Faith yolculuk ve her şey hakkında heyecanlandıktan sonra olmaz. Ama onu engerek inine getirmek birden aklıma gelen en kötü fikir gibi göründü. Başımı salladım. "Evet, lütfen. Ve ne bulduğunu bana bildir, özellikle de ona zarar verebilecek bir şey varsa."

Kat ve ben ayağa kalkıp ceketlerimizi giyiyoruz. Ben bahşiş olarak masaya bir yirmilik bırakırken o da eşarbı boynuna tekrar sarmaya başladı. Paraya bakarak, "Baban bir şarküteri garsonuna asla bahşiş bırakmazdı. Milyon yıl geçse bile."

Halemi tam olarak parlatabileceğim ama en azından bir yabanın geleceğimde olmayacağını biliyorum.

Bölüm 19

Holly

"Vay canına, bak ne kadar güzelsin!" En güzel elbisesini giyerek oturma odasına giren Faith'e "Vay canına, ne kadar güzelsin!" diyorum.

"Tek sorun şu ki, Mary Janelerimi çıkardım, bu yüzden tenis ayakkabılarıyla giymek zorundayım. Sence Archie fark eder mi?"

"Fark edeceği tek şey senin ne kadar harika bir kız olduğun olacak," diyorum ona, bir yandan da ayakkabılarına bakıyorum. Elbisesiyle gerçekten de kötü görünüyorlar ama bunu Faith'e asla söylemeyeceğim.

"Giydiğin şey bu mu?" Etrafımda bir daire çizerek yavaşça kıyafetimi inceliyor. "Siyah pantolon ve pembe kazağın iyi olacağını düşündüm."

"Evet, ama..." Belli ki teftişi geçemiyorum.

"Ama ne?" Bu gerçekten sahip olduğum en güzel gündelik kıyafet.

"Meghan'ın annesi iyi yünün parlamadığını söyler. Ve senin pantolonun biraz parlak görünüyor." Michelle Brinkman şu anda yakınımdaydı, gözüne bir yumruk atardım.

"Çünkü bu pantolon yün değil. Polyester."

Hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturuyor. "Hiç yün pantolonunuz var mı?"

Saçının arkasını karıştırdım ve "Hayır, bunlar iyi, güven bana. Erkekler kadınların ne giydiğini umursamaz."

"Sen öyle diyorsan." Bana öyle bir bakıyor ki iptal etmeyi düşünüyorum. "Muhtemelen günün büyük bir kısmında ceketim üzerimde olacak, bu yüzden utanmana gerek yok."

"Bu konuda," diyor yeğenim. "Gerçekten yeni bir paltoya ihtiyacın var."

"Yeni yıldan sonra bir tane alacağım, söz veriyorum." Beklediğimden bahsetmiyorum çünkü montlar o zaman indirimde girecek. Bir aydan kısa bir süre içinde yarı fiyatına alabilecekken neden şimdi alayım ki?

Zil çalar ve Archie'nin geldiğini haber verir. Faith heyecanla bir çığlık atar ve kapıya doğru koşar. Kapıyı açar ve bağırır, "Hemen geliyoruz, Archie! Dayan!"

Bedensiz sesinin "Gelip seni almamı istemiyor musun?" diye bağırdığını duyuyorum.

Etrafı saran Noel kaosunu görmesini istemiyorum, bu yüzden elimi boğazımda gezdirerek evrensel hayır işaretini veriyorum. Faith cevap veriyor, "Hayır! Yola çıkıyoruz!"

Çantamı ve ceketimi aldım, sonra durup ön kapının yanındaki aynaya baktım. İyi görünüyorum. Harika değil, ama asla Archie'nin tipi olamayacağımı biliyorum, o halde neden doğal halimden daha iyi görünmeye çalışarak kendimi öldüreyim?

Tam kapıyı kilitliyordum ki Faith'in küçük ayaklarının bir koşucu gibi merdivenlerden indiğini duydum. "Yavaşla ki düşmeylesin," diye arkasından bağıriyorum. Archie'ye yaklaştıkça adımlarının hızı da artıyor.

Üçüncü katın sahanlığına geldiğimde, "Şu haline bak! Baloya hazır Külkedisi gibi görünüyorsun."

Faith kıkırdıyor ve küçük tatlı sesinin ona "Tıpkı Beyaz Atlı Prens'e benziyorsun" dediğini duyuyorum. "Bu beni ne yapar?" Onlara yaklaşıırken soruyorum. "Kötü üvey anne mi?"

Faith güler, "Yok artık! Sen iyilik perisisin."

"Peki, şimdi bu hallolduğuna göre. . ." Archie'ye gülümsüyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Hatırladığımdan bile daha yakışıklıydı. Tekrar nefes almaya başladığımda, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Arabamı getirdin mi?" Faith bilmek istiyor.

Ona gülümsüyor ve başını okşuyor. "Atım ve arabam bekliyor." "At ve araba mı getirdin?" diye soruyor heyecanla, ön kapıya doğru koşarak.

"Kötü bir kelime seçimi," diyor ona. "Limuzini getirdim çünkü ne kadar sevdiğini biliyorum."

"At arabasından milyon kat daha iyi, çünkü içinde sıcak kalabiliyoruz. Ve bir de atıştırma malzemeleri dolu bir dolap ve bir buzdolabı. Meghan hiç limuzine binmedi," diyor çok ciddi bir şekilde. "O zaman ona göstermen için daha fazla fotoğraf çekelim." Ona göz kırpmıyor.

Evet, yapmalıyız. Faith'i çatıya yatırıp bu fotoğrafı Noel kartımız haline getirmeyi düşünüyorum. "Nereye gidiyoruz?" Karışıklığın içinde kaybolan soruyu tekrarlıyorum.

Bana donmuş tereyağını eritecek kadar sıcak, yavaş bir gülümseme veriyor. "Şaşırmak istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değilim.

Binadan çıkmamız için ön kapıyı açtı. "Newport'a yapacağımız gezi için birkaç eşya almam gerekiyor ve siz hanımların da yeni kıyafetlere ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Buz gibi bir ürperti kapladı içimi. Onunla gitmeye evet demiştim ama kıyafetlerimin tamamen uygunsuz olacağını hiç düşünmemiştim. *Bunu neden düşünmedim ki?* "Şey, görüyorsunuz ya..." Ciddi bir konuşma engelim varmış gibi kekelemeye başladım.

Faith, Gregory'nin az önce açtığı arka kapıdan sürünerek geçerken ona beşlik çakıyor. Alışverişe gitmekten nasıl kurtulacağımı merak ederek arkasından gidiyorum. Archie her zaman uğradığımız yerlerin adında tutumlu ve kelepirci gibi sözcükler olduğunu duyunca dehşete düşecek.

"Sizin için alışveriş yapmaktan mutluluk duyarız ama kendimiz için bir şeyler seçerken sizi sıkmak istemeyiz. Neden bana ihtiyacımız olan şeylerin bir listesini vermiyorsun, ben de onları zamanında almamızı sağlayayım?" Toni benimle tekrar konuşmaya başlasa iyi olur, böylece ondan bazı şeyler ödünç alabilirim. Benden çok daha iyi giyiniyor çünkü kurumsal bir işi var.

Faith ve kendim için bir alışveriş çılgınlığını karşılayabilmemin imkânı yok. Kabul edelim, sadece yeğenim için bile bir tane alamam, ama yardımcı olabilecek bazı sevimli ikinci el mağazaları var.

"Saçmalık." Archie arabada bize katıldı. "Sana tüm masraflarını ödediğimi söylemiştim. Bunlar muhtemelen günlük hayatınızda ihtiyaç duymadığınız özel eşyalar olduğu için, kesinlikle 'masraf' kategorisine giriyor."

Faith sonunda neden bahsettiğimizi anlamış gibi canlanıyor. "Bizi alışverişe mi götürüyorsun?" Düşüncesi bile gözlerini kamaştırıyor. "Bir çift ayakkabı daha alabilir miyim?" Sesindeki heyecan

beni neredeyse öldürüyor.

"Sanırım birden fazla çift ihtiyacınız olacak, değil mi?" diye soruyor, sanki bu ciddi bir konuşma konusuymuş gibi.

"Archie," diyor ona, patlamak üzereymiş gibi bakarak. "Bir çift ayakkabı *ve bir çift* bot daha alabilirsem başka bir şeye ihtiyacım kalmayacak. Holly Teyze bana daha yeni bir palto aldı ve giydirme için giydiğim elbisem var. Sadece bir çift botu gerçekten çok isterdim. Meghan'da içleri gerçek kürklü olanlardan var ve onlar şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeyler."

"Faith," diyor ona, "vaftiz babam Noel için ona katılan herkesin her zaman uygun şekilde giyinmesini bekleyen çok ciddi bir adamdır. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama sana *her türlü şeyi* almamız gerekecek. Elbiseler, ayakkabılar, en azından bir iki palto daha, oyun kıyafetleri..." İsmi verdiğ her ürün için bir parmak daha kaldırıyor.

Yeğenimin bu bilgiyi nasıl işlediğini izliyorum. Yüzü tam ve mutlak bir inançsızlıktan saf bir coşkuya dönüşüyor. Kolunu çimdikliyor ve sonra çok sert çimdiklediği için ovuşturuyor. Sonra gözyaşlarına boğulur. Nazik, sessiz gözyaşları değil, büyük çirkin hıçkırıklar.

"Faith, tatlım, iyi misin? Ona soruyorum.

Hâlâ ağlarken başını sallıyor. "Bu tüm hayatımın en güzel günü!" Archie uzanıp ona bir mendil uzatıyor ve sonra bana fısıldıyor, "O iyi mi?" Başımı sallıyorum, Faith'i kendime yaklaştırıyorum ve alnına bir öpücük bırakıyorum.

Archie, "Seni ağlatmak istememiştin, Faith," diyor.

"Sorun değil, bunlar mutluluk gözyaşları," diyor ona, burnunu mendiline silerken.

Aynı anda hem eğlenmiş hem de iğrenmiş görünüyor. Yine de bu konuda çok yumuşak, çünkü kız ona geri vermeye çalıştığında, "Oh hayır, Faith. Daha sonra ihtiyacın olursa diye sende kalsın."

Gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim. Şimdi Holly Teyze benim alacağım kadar çok şey alacak mı?" diye soruyor.

O cevap vermeden önce ona "Toni'den bir şeyler ödünç alabilirim. Gerçekten, Faith için alışveriş yapmak her şeyin ötesine geçiyor."

Queensboro Köprüsü'ne doğru ilerlerken Archie yeğenime, "Korkarım teyzenin senden daha fazla kıyafete ihtiyacı olacak," diyor. Sonra bana bakıyor ve ekliyor: "Toni'nin dolabında bunlardan hiçbirinin olacağını sanmıyorum."

Bunu nereden bildiğini sormama fırsat vermeden, "Benim için çalışıyor, unuttun mu?" dedi.

"Eğer benim için bir şeyler almak zorundaysak, en azından fiyat etiketlerini üzerinde bırakalım ki daha sonra iade edebileyim." Bunun biraz el altından olduğunu biliyorum ama bu *Pretty Woman* senaryosu değil.

"Neden iade edesiniz ki? Beğenmediğiniz hiçbir şeyi satın almayız."

Aman Tanrım, tam bir aptal mı? "Onları iade edeceğiz, böylece parasını ödemek zorunda kalmayacaksın," diyorum yavaşça, böylece anladığından emin oluyorum.

Gregory'nin yana savrulmasına neden olan bir tümseğe çarptık. Beni yakalamak için uzanan Archie'ye doğru fırlattı. "Bunu sana işini yapman için gerekli olan bir üniforma alıyormuşuz gibi düşün. İşin bittikten sonra o üniformayla ne yapacağın tamamen sana kalmış, ama her şeyi saklamayı gerçekten çok isterim."

Ona hemen cevap vermiyorum. Ben de en az Faith kadar bunalmış hissediyorum ve rüya görmediğimden emin olmak için kendi kolumu biraz sıkmaya karar veriyorum. Bunun gerçekten olduğunu doğruladıktan sonra, "Canal Street'te halka açık birkaç toptan giyim mağazası olduğunu okumuştum. Belki de oraya bakmalıyız."

Archie'nin yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor ve tahmin etmem gerekirse, kahkahasını bastırmaya çalıştığını söyleyebilirim. "Korkarım bizim için çoktan bir randevu ayarladım."

Randevu mu almış? Yolculuğun geri kalanında sessiz kaldım, kalp atışlarımı

Yavaşla. Faith ve Archie konuşurken onları dinliyorum ama konsantre olamadığım için ne dediklerini anlamıyorum.

Gregory Saks Fifth Avenue'nun önünde durduğunda neredeyse küçük dilimi yutacaktım. "Burada alışveriş yapamayız," diyorum inanmayarak.

"Neden olmasın?" Archie şaşkınlıkla "Neden olmasın?" der.

"Saks'ı sevmiyor musun?" "Yapamam... bu çok fazla."

Sesini alçaltarak, "Bu benim geleceğim için gerekli bir yatırım, Holly. Newport'ta kıyafet zorunluluğu var, bu yüzden lütfen bunu bir hediye olarak düşünme, çünkü değil. Bunu tamamen bencilce nedenlerden dolayı yapıyorum. Şimdi, yaklaşık dört dakika içinde çocuk bölümünde olmamız bekleniyor, bu yüzden gerçekten gitmeliyiz."

Faith yine çığlık atacak ya da ağlayacak gibi görünüyor ama birkaç saniye sonra kendini toparlayıp derin bir nefes alıyor. "Hadi yapalım şunu."

Archie'nin benim için aldığı kıyafetleri saklayıp saklamayacağımı bilmiyorum ama bildiğim bir şey var: Faith'e bu günü hediye edeceğim ve şımartılmanın tadını çıkarmasına izin vereceğim. Tanrı biliyor ya, muhtemelen bir daha asla olmayacak.

Kozmetik reyonunda yürürken burnuma muhteşem çiçek parfümlerinin kokusu çarpıyor. Eminim cennet bile bu kadar güzel kokmuyordur. Archie soruyor, "Ne tür kozmetik ürünleri kullanıyorsunuz?"

"Genellikle Maybelline ya da CoverGirl," diyorum ona. "Eminim burada onlardan satmıyorlar."

Christian Dior tezgahına doğru ilerliyor ve satış görevlisi bayana "Bayan arkadaşım için birkaç parça hazırlayabilir misiniz?" diye soruyor.

Ondan bana bakıyor ve cevap vermeden önce tekrar ona dönüyor, "Kesinlikle. Ne istersiniz?"

"Yukarıda randevularımız var," diyor ona, "o yüzden kalamayacağız. Ama Holly'nin gündüz ve akşam kozmetik ürünlerinin yanı sıra yüz kremlerine ve bu tür şeylere ihtiyacı olacak. Sadece

hepsini al

bizim için bir araya getirin ve çıkarken alalım."

"İçinde kalmamı istediğiniz bir fiyat aralığınız var mı?" diye soruyor, sesi heyecanla yükseliyor. Tahmin edecek olursam, komisyonunu hesaplıyor.

"Hayır," diyor ona. "Ama Holly'nin ihtiyacı olan her şeye sahip olmaması beni büyük hayal kırıklığına uğrattır, o yüzden lütfen azdan çoktan yana olun."

Satıcı kız başını sallar. "Evet, efendim. Bir saat içinde her şey hazır olacak."

"Sanırım üç saate kadar hazır olur."

Faith bana daha önce hiç görmediğim bir bakış fırlatıyor. Işıl ışıl ve o kadar neşe dolu görünüyor ki, daha önce hiç böyle hissettiğinden emin değilim. Ben de daha önce böyle hissettiğimden emin değilim. Ah, bir alışveriş gezisinin gücü ...

Onuncu kata vardığımızda Archie en yakındaki bankoya doğru yürüyor ve kendini tanıtıyor. Herkesin zıplama şeklinden onun bir kral olduğunu düşünebilirsiniz. Faith ve ben özel bir soyunma odasına götürüldük ve burada kendisi için önceden seçilmiş birkaç şeyi denedikten sonra istediğini seçmekte serbest bırakıldık. Sonunda üç şık elbise, dört çift pantolon, iki çift kot pantolon, üç kazak, beş gömlek, iki gecelik, bir bornoz, terlikler, iki palto, altı çift ayakkabı ve Meghan'ın sahip olduğu her şeyden bin kat daha iyi olduğunu söylediği kürklü kışlık botlar alıyor.

Görevliler Archie'ye her şeyi onun için arabasına taşıyacaklarını söyledikten sonra bana döndü. "Sanırım sıra sizde leydim."

Başımı sallıyorum ve fisıldıyorum, "Bu çok fazla."

Çılgınca mutlu olan Faith'in elinden tutuyor ve sonra diğer kolunu bana uzatıyor. "Faith, lütfen

Holly teyzene biraz eğlenmesine izin vermesini söyler misin?"

"Holly Teyze, cidden," diyor Faith. "Buna ihtiyacın var, kızım. O eski paltonu atman gerek."

Archie ve ben kahkahayı patlattık ve ben durduğumda çoktan kadın kıyafetleri giymiştik.

Sonraki iki saat tam bir bulanıklık. Aklınıza gelebilecek her durum için yeni görünümler oluşturmak üzere benimle birlikte çalışan üç personelden oluşan bir ekip var. Hatta bana çeşitli parçaları nasıl şekillendireceğimi bile gösteriyorlar.

Süslü peynirler, krakerler, zeytinler ve çeşitli etlerin yanı sıra Archie ve benim için şampanya, Faith için portakal suyu gibi içeceklerden oluşan nefis bir sofraya hazırlandı. Yaklaşık bir saat sonra, savaşımayı bıraktım ve dünyanın hiçbir yerinde benim olmaması gereken kıyafetlere sahip olmanın heyecanına kendimi kaptırdım.

Soyunma odasında durmuş, bana bakan kadına şaşkınlıkla bakıyorum. Üzerinde zarif, siyah, tam boy, yakası boncuklu, Jackie O'nun giyeceği türden bir gece elbisesi vardı. Korse dizlere kadar oturuyor ve buradan yivli bir eteğe açılıyor. Aynadaki kadın göz kamaştırıcı.

Bu denediğim üçüncü elbise ve Archie şimdiye kadar her birinin olmazsa olmaz olduğunu söyledi, ama dürüst olmak gerekirse, tüm bu elbiseleri nereye sığdıracağım? Dolabımı yatak odası olarak kullanan bir çocuğum var.

"Bu nasıl?" Archie sorar.

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, sonra küçük bir dönüş yapıyorum. Faith ellerini çırpıyor ve ne zaman yeni bir şey giyip çıksam söylediği şeyi söylüyor: "Harika görünüyorsun." (Bunu birkaç hafta önce benimle *Gelinin Babası'nı* izlerken söylemişti).

"Teşekkürler," diyorum ona.

"Gerçekten de öyle," diyor Archie. "Bu elbise senin içindi." Satış görevlisine dönerek, "Bunu da paketleyin lütfen," diyor.

"Eğer bunlardan bazılarına hayır demeye başlamazsak, sadece gardırobum için yeni bir daire kiralamak zorunda kalacağım," diyorum ona.

"Tamam, bu son gece elbisesi, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Benim için para harcamayı bırakması için onu ikna etmek zorunda olmam ne kadar garip? "Kokteyl elbiselerine geçmeliyiz," diyor.

Satış görevlisi başını sallar. "Ve henüz örgüleri görmediniz. Tatilinizde sizi rahat ettirecek muhteşem parçalarım var."

Pelüş bir bankta Archie'nin yanında oturan Faith başını ona yaslar. "Gerçek bir tatile çıkacağız." Ona bakar ve tatlı tatlı gülümser. "Hayatında çok tatile çıktın mı?"

Şaşırmış gibi görünüyor, sonra "Birkaç tane, evet. Oldukça harikalar."

Faith otoriter bir tavırla, "Biliyorum," dedi. "Onları filmlerde görmüştüm."

Archie küçük bir sırıtışla, "O halde ne bekleyeceğini biliyorsun," diyor.

Bana göz kırpıyor ve bu dükkânda ona aşık olmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. O da en az Faith ve benim kadar eğleniyor gibi görünüyor. Çoğu zaman gülümsüyor ya da Faith'e şakalar yapıyor. Eminim bizi gören herkes mutlu bir aile olduğumuzu düşünüyordur.

Burada başım belada, çünkü Toni'ye bunun olmayacağına dair güvence vermiş olsam da, kalbimi bunun gerçek bir şeye dönüşmesini ummamaya ikna etmek için çok zaman harcayacağım.

Ama bugünden sonra kesin olarak bildiğim bir şey var: Archie ve ben gerçekten aynı gezegende yaşamıyoruz. O benim dünyamdan değil ve ben de kesinlikle onunkinden değilim. Gözümü toptan ayırmamam gerekiyor, bu da Faith için okul harcı ve ikimiz için de az da olsa güvenlik demek.

Bu işten gelebilecek tek şey bu. Ve bu gerçek, kalbime bıçak saplanmış gibi hissettiriyor.

Bölüm 20

Archie

Holly: Bugün için sana tekrar çok teşekkür etmek istiyorum. Bunun için bir parçası olduğunu biliyorum ama bunu Faith için çok eğlenceli hale getirdiniz. Ona asla unutamayacağı bir anı hediye ettiniz.

Ben: Rica ederim. Gerçekten güzel vakit geçirdim. Faith uyudu mu? Evet.

Küçük kafasını yastığa koyar koymaz.

Ben: Konuşabilir misin yoksa onu uyandırır mısın?

Telefonum çalıyor ve kalbim, bis için yarışan Küçük Davulcu Çocuk gibi hızlanıyor. Yumuşak telefon sesimi takınarak "Alo" diyorum.

"Merhaba," diye yanıtlıyor Holly. "Sorunuza gelince, geçtiğimiz 4 Temmuz'da Faith havai fişek gösterileri sırasında uyudu; bir battaniyenin üzerinde, oohlayan ve aahlayan muazzam bir insan kalabalığıyla çevriliydi."

"Hangi yaşta iyi uyumayı bırakırız?" Ben soruyorum.

"Sanırım yetişkinliğe yakın bir zaman, ama yasal olarak yetişkin olduğumuz zaman değil. Daha çok bir yetişkinin sorumluluklarına sahip olduğumuz zaman," diyor Holly, sesi uykulu geliyor.

"Sanırım bu konuda haklısın." Onunla böyle konuşmayı seviyorum. Sanki yatağında yanımda yatıyormuş gibi. Vay canına, bu geçemeyeceğim bir çizgi, ama görüntüye direnmek için elimden geleni yapıyorum, yapamıyorum.

"Sen de mi uykusuzluk çekiyorsun?"

Holly soruyor. "Nadiren gecede dört saatten fazla uyuyabiliyorum."

"Sen benden daha kötüsün. Çözemediğim bir sorunum olmadığı sürece en az altı saat çalışmayı

başarıyorum." "Ne gibi?"

"Umm... genellikle finansal, ama aynı zamanda çocuk yetiştirme ile ilgili şeyler. Çok fazla abur cubur yemesine izin veriyor muyum? Bahçeli bir ev kiralayabileceğim küçük bir kasabada mı yaşamalıyız?"

"İki ebeveynli bir ailede daha mı iyi olur?"

Holly için kalbim acıyor. Sanırım benim de sorunlarım var ama çoğunlukla bunları para ya da güçle çözebiliyorum. Omuzlarında küçük bir insan yetiştirmenin yükü var, ki bu benim sorumlu olduğum şeylerden çok daha büyük.

"İşte benim iki sentim, o kadar da değerli olduğundan değil; abur cubur konusunda endişelenme-çocuklar bununla büyür; belki küçük kasaba hakkında - masraflar daha düşük olur, bu yüzden çok fazla endişelenmenize gerek kalmaz; ve senden başka biriyle daha iyi olmasına kesinlikle hayır. Sen onun kişisisin ve onu senden daha çok seven birini hayal bile edemiyorum."

Biraz duraksadı ve tam beni duymamış olabileceğini düşünmeye başladığım anda, "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

"Her kelimesinde ciddiym, " diyorum ona. "Yaptığın şeyi tek başına yapmanın ne kadar zor olacağını hayal bile edemiyorum."

"Tamamen yalnız değilim. Bayan Firestone var ve Toni-hayatımın en büyük hatası olduğunu düşündüğü şeyi yaptığım için bana kızmadığı zamanlarda."

"Tam olarak bir köy değil," diyorum ona, sonra iç çekiyorum. "Dinle, Toni konusunda, ne olursa olsun senin yanında duracak."

"O zaman neden mesajlarıma cevap vermiyor?"

"Sadece senin için endişeleniyor. Seni ve Faith'i şiddetle koruyor," diyorum ve ayağa kalkıp gece gökyüzüne bakmak için pencere duvarına doğru yürüyorum. Bir şekilde onun nerede olduğunu görmek istiyorum, her ne kadar buradan bunu yapmak imkânsız olsa da. "Aslında istifa etmekle tehdit etti ve bu projede bana yardım etmeyi reddetti. Benim için kuru temizlememi bile yapmıyor."

"Ciddi misin?"

"Ah, evet. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor ve eskiden olduğu gibi her ihtiyacımı tahmin etmek yerine benim sormamı bekliyor," diye yakınıyorum, gözlerimi kısarak Queensborough Köprüsü'nün genel yönüne bakıyorum.

"Kulağa zor geliyor," diyor Holly, alaycı bir ses tonuyla.

Biraz kıkırdıyorum. "Birinci dünya sorunları diye bir şey varsa o da budur. Ama aslında bu beni rahatsız ediyor. Benim hakkımda kötü düşünmesini istemiyorum. O benim hayatımın önemli bir parçası."

"Benimki de."

"Yani ikimiz de aynı gemideyiz," diyorum. "Ve bu durumdan kurtulmak için birbirimize yardım etmemiz gerekecek."

"Nasıl yapılacağına dair bir fikrin var mı?" Holly sorar.

"Kendi adıma, yolculuk sırasında sizi yakınımda tuttuğumdan emin olmalıyım. Orada insanlar olacak

ve eğer sizi yalnız yakalarlarsa, size ait olmadığınızı hissettirmeye çalışabilirler."

"Bazı kibirli insanlarla başa çıkamayacak kadar hassas değilim."

Yates'i ve hatta annemi düşünüyorum. Her ne kadar onlarla başa çıkabileceği konusunda haklı olduğundan şüphe etsem de, onu korkutmak istemiyorum. "Bundan şüphem yok ama yine de bana yakın dur. Toni'ye söz verdim ve sözümü tutmaya niyetliyim."

"Tamam," diyor ve esnediğini duyuyorum. "Gitmene izin vermeliyim."

"Evet, biraz dinlenmeliyim. Yarın yapacak çok işim var ve Faith de pek uyuyan bir çocuk

sayılmaz."

"Anladım," diye cevap veriyorum. "Ama en başta seninle neden konuşmak istediğimi söylemem gerekiyor. Eğer ailem bizim bir çift olduğumuza inanacaksa, birkaç kez birlikte görölmemiz gerekecek."

Yolculuktan önce. La Sirène ya da Jean-Georges'de bir akşam yemeği düşünüyordum, belki ikisi de olabilir. Ayrıca, ofise planlı bir 'uğrama' yapabileceğini düşündüm - elbette Faith'i de getirerek. Ayrıca önümüzdeki Perşembe akşamı bir yardım balom var. Tek başıma gitmeyi ve yemek kısmı biter bitmez sıvışmayı planlıyordum ama şimdi düşünüyorum da eğer benimle gelersen dans için etrafta takılabiliriz. Muhtemelen birlikte fotoğrafımız çekilecek, bu da tüm bu ilişkiyi satmaya yardımcı olacaktır. Ayrıca, ailemle aynı ortamda bulunan bir sürü dedikoducu insan göreceğiz."

Hemen cevap vermeyince, "Elbette zamanınızın karşılığını alacaksınız" diyorum.

"Elbette," diyor. "Doğru, evet. Hadi yapalım şu işi."

"Mükemmel. Biraz uyumana izin vermeliyim."

"Teşekkür ederim," diyor Holly, gerçi bana ne için teşekkür ettiğinden pek emin değilim.

"Umarım sen de değişiklik olsun diye biraz uyursun."

Yapmayacağım, ama sorun değil. "İyi geceler,

Holly." "İyi geceler, Archie," diyor.

"Ya Holly?" Telefonu kapatmadan önce hızlıca

söylüyorum. "Evet?"

"Seninle tanıştığıma gerçekten memnunum."

"Öyle misin?" diye soruyor ve sesinde umut duyduğuma eminim.

"Evet," diyorum, aniden ona yanlış bir izlenim vereceğimden endişelenerek. "İçimde kariyerimi kurtaracağınıza dair çok iyi bir his var."

Sesi biraz düşüyor. "Güzel. Ben de bunun için buradayım. İyi geceler."

Telefonu kapatıyorum, telefonuma bakarken içimi bir korku kaplıyor. Bu kadından olması gerekenden daha fazla hoşlanıyorum ve onun da aynı şekilde hissetmesinden korkuyorum. Yeni yıl geldiğinde ve vedalaşmak zorunda kaldığımızda bu ikimiz için de temiz bir ayrılık yapmayı kolaylaştırmayacak.

Ama şimdi bunu düşünemem. Şu anda Yates'i bir aile babası olmak üzere olduğuma ikna etmeye odaklanmalıyım. Planımın sonuçlarıyla daha sonra ilgilenmem gerekecek.

Bölüm 21

Holly

Tıbbi faturalama işimi bırakmak zorunda kaldım çünkü bunu yapacak zamanım yok. Archie için çalışmayı bitirdikten sonra muhtemelen başka bir iş bulabilirim. Ama kalbimin derinliklerinde, onun için çalışırken üniversiteye geri dönebilecek kadar para kazanmayı umuyorum. Bu şekilde, sonunda Faith'le beni bu daireden çıkaracak bir iş bulabilirim. Belki Archie'yle konuştuğumuz o küçük kasabada bir evin peşinatı için bile yeterince para biriktirebilirim.

Aklımda canlandırdığım kadarıyla, *Gilmore Girls*'deki Stars Hollow gibi olacak. Herkes birbirini tanıyacak ve birbirinin arkasını kollayacak. Belki ben de Lorelai gibi kendi Luke'uma aşık olurum. Gerçi bunu her hayal etmeye çalıştığımda Luke'un yüzü Archie'ninkine dönüşüyor.

Son zamanlarda beynim fantezilerle dolup taşıyor. Faith'in konuşmak istediği tek şeyin Archie olması da yardımcı olmuyor. Her sabah Archie'nin ona aldığı her bir kıyafeti deniyor. Sonra da mini bir podyum mankeni gibi dairenin etrafında caka satıyor.

Şu anda şık elbiselerinden birini giymiş ve Meghan'la telefonda konuşuyormuş gibi yapıyor. "Üzgünüm, bugün oyun buluşmasına gelemeyeceğim. Arkadaşım Archie beni bir baloya götürecekt."

Meghan bir şey söylüyormuş gibi yaparak duraksıyor. "Biliyorum, biliyorum," diye maskaralığa devam eder. "Uzun zaman oldu... ama bekle, sanırım limuzin az önce geldi. Hoşça kal Meghan. Haftaya Barbie oynayacağımıza söz veriyorum!"

Telefonu küçük yemek masamızın üzerine koyuyor ve kahkahalarla gülüyor. "Keşke Meghan beni böyle görebilseydi."

"Neden yapamıyor?" Bilmek istiyorum.

"Bu kıyafetleri yolculuğumuz için saklamalıyım." Sesi çok ciddi geliyor.

"Archie'nin artık onları takmaya başlamana aldıracağını sanmıyorum," diyorum ona günün bininci hediyesi gibi gelen şeyi paketlerken. Parmaklarıma kramp girmeye başladı.

"Belki okuldaki Noel gösterisinde yeni elbiselerimden birini giyerim. Sence Archie'yi de davet edebilir miyim?"

Hayır demeliyim çünkü Faith'in ona görüldüğünden daha fazla bağlanmasını istemiyorum. Ama

Archie gelirse, Meghan limuzini kendi görebilir ve eğer görürse, o da

Anne. Daha iyi düşünmeden, "Bence Archie gelmek ister, başka bir yükümlülüğü olmadığı sürece" dedim.

"Onu şimdi arayacağım!" Faith telefonu eline alırken bunu ilan etti. Onu durdurup ne söyleyeceğine karar vermesine yardım edemeden tuşlara basmaya başladı.

Cevap vermeden önce ona "Hoparlörü aç" diyorum. Sadece ona ne dediğini bilmek değil, sesini de duymak istiyorum. Son konuşmamızdan bu yana üç gün geçti.

"Holly, merhaba," der, sesi bir tabak sıcak yapışkan kek kadar baştan çıkarıcıdır.

"Selam, Archie; benim, Faith."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi endişeli geliyor. "Teyzen iyi mi? Sen neredesin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Faith güler. "Ben evdeyim, şapşal. Holly Teyze de burada, senin G.D. hediyelerini paketliyor."

"Oh, tamam. Güzel." Rahatlamış görünüyor. "Bekle, onlara böyle mi diyor? G.D. hediyelerim mi?" "Evet. Bana söylemediği için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama sanırım Latince'de çok."

Archie kıkırdar. "Muhtemelen bu konuda haklısın. Her neyse, sizin için ne yapabilirim Bayan Faith?" "Yarın akşam bir okul gösterim var ve elbiselerden birini giymemin sakıncası olup olmadığını sormak istedim.

benim için aldın. Meghan'a göstermek istiyorum."

Acaba neden davetiyle önderlik etmiyor?

"Sormana gerek yok, Faith. Onlar senin," diyor Archie ona. "Ayrıca, bence bu harika bir fikir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ayrıca, belki gelip gösteriyi izlemek istersin diye merak ediyordum..." Sesi o kadar gergin geliyor ki kabul etmesi için sessizce dua ediyorum.

"Saat kaç?" diye soruyor.

Faith bana bakıyor ve ben de yedi parmağımı kaldırıyorum. "Forest Hills Garden'daki Dartmouth Akademisi'nde bir yedi."

Alçak sesle ıslık çalıyor. "Burası oldukça havalı bir mahalle."

"Orada burs denen bir şey için bulunuyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" "Sanırım öyle."

Yine de ona söyler. "Bu o kadar özel olduğum anlamına geliyor ki, okul benim potansiyelime sahip birini istediği için daha az paraya gitmeme izin veriyor. Bazı çocuklar sadece zengin oldukları için oradalar. Justin P. gibi. Ailesi cerrah ama Holly Teyze onun geleceğinde tıp fakültesi olduğundan şüphelendiğini söylüyor." Sesini alçaltarak fısıldıyor ve ekliyor: "Ağzı var dili yok."

Archie'nin kahkahası odayı doldururken, "O tipleri bilirim," diyor.

"Meghan da zeki ama zengin olduğu için burs almadı, yani bursa ihtiyacı yok. Ama *o kadar* zengin olamaz çünkü daha önce hiç limuzine bile binmedi."

"Bütün zenginler limuzin kullanmaz," diyor ona. "Dinle, yarın akşam bir iş yemeğim var, ama Toni'nin benim için ertelemesini sağlayabilir miyim bir bakacağım. Gelemezsem kızmayacağına söz ver."

"Oh, kızmayacağım." Küçük bir sevinç dansı yapmaya başlar. "Ama beni arayıp gelip gelemeyeceğinizi bildirir misiniz? Böylece öğretmenim ailem için iki koltuk ayırabilir. Ailem için değil ama *misafirlerim için*."

"Akşama kadar size kesinlikle haber veririm." Kız cevap vermeden önce, "Teyzen nasıl?" diye sorar.

"Hediyeleriniz üzerinde çalışmadığı zamanlarda bizi Newport için hazırlıyor. Tüm sırt çantalarımızı vespor çantalarımızı doldurdu. Oh, ve bu gece Keith ile tekrar dışarı çıkacak. Hala

Keith'le tanışmadım.

"çünkü henüz beş kez dışarı çıkmadılar, ama bu üçüncü kez, yani parmaklar çapraz ..." "Keith kim?" Archie biraz soğuk bir tonda sorar.

"Toni Teyze'nin ona ayarladığı adam."

"Faith, teyzeni telefona verir misin lütfen?" Uh-oh, sesi pek memnun gelmiyor.

"Elbette! Al bakalım. Archie, gösterime gelersen bana haber vermeyi unutma."

Sonra telefonu bana uzattı. Hemen hoparlörü kapatıp Faith'e "Tatlım, odana git ve içinde yırtık olmayan beyaz bir tayt giydiğinden emin ol" diyorum.

"Hallediyorum!" Ben Archie'ye bir şey söyleyemeden kaçıp gitti.

Kulak misafiri olmadığında, ona "Lütfen yarın gece gelmek zorunda hissetme. Sen orada olmasan da o iyi olacak."

"Eğer başarabilirsem, orada olacağım," diye yanıtlıyor. "Şimdi, lütfen şu Keith denen kişiyi açıkla mısınız?"

"O bir muhasebeci. Onunla birkaç kez çıktım. Aslında ilki çifte randevu felaketiydi, o yüzden sayılacağını sanmıyorum ama-"

"Şu anda başka biriyle çıkamazsın," diye sözümü kesti.

"Pardon?" Sinirlerimin gerildiğini hissederek soruyorum.

"Burada ciddi bir ilişki içindeymişiz gibi görünmen için sana oldukça iyi para ödüyorum. Eğer başka bir adamla görülürsen bu işe yaramaz."

"Beni kim görecekti? Nereye gitsem peşimde paparazziler yok ki" diyorum ona. Sinirimden, üzerinde çalıştığım kurdeleyi yanlışlıkla çok kısa kestim ve yeniden başlamak zorunda kaldım. "Ayrıca, en son dışarı çıktığımızda Suds 'N' Bowl'daydık ve bu gece balta atmayı öğrenmek için bir yere gidiyoruz. Sanırım senin kalabalığın bu tür yerlere pek sık gitmiyor."

Archie alay ederek şöyle der: "Balta fırlatmak mı? Kulağa romantik geliyor."

"Doğru kişiyle her şey romantik olabilir," diyorum ona. Tamam, bu tam olarak doğru değil, ama hey, burada randevumu reddediyor.

Hafif bir duraksama oluyor ve kendimi biraz muzaffer hissediyorum, sanki ona haddini bildirmişim gibi. Sonra şöyle dedi: "Eğer Keith doğru kişiye, belki de tüm bu işi iptal etmeliyiz. Bir muhasebeciyle ömür boyu yaşayacağın heyecanı kaybetmeni istemem."

"Gerçekten de özel hayatım olduğu için beni kovmayı mı düşünüyorsunuz?" Ses tonumu onunki kadar buz gibi tutarak soruyorum. İki kişi bu oyunu oynayabilir. "İş kanunları diye bir şey duymadın mı hiç?"

"Beni yasal işlem başlatmakla tehdit etmediğini söyle" diyor.

"Değilim, ama ince buz üzerinde kaymakta olduğunuzu size bildiriyorum, Bay Harrington." Bu da nereden çıktı şimdi? İçten içe sert bir iş kadını olmalıyım.

"Dur tahmin edeyim. Daha fazla para için beni kandırmaya çalışıyorsun."

"Bunu kesinlikle yapmıyorum. Sadece birkaç etkinlikte size eşlik etmem için bana ödeme yaptığınızı belirtiyorum. Hepsi bu kadar. Benim kişisel zamanım sadece kişiseldir."

"İyi, istediğin gibi olsun."

Ben mi kazandım? Ne güzel! "Teşekkür ederim."

"Yılbaşına kadar her gün mesaidesin." "Ne?" Kalbim birkaç kez çarparak soruyorum.

"Beni duydunuz ve beni kıskançlık gibi saçma bir şeyle suçlamadan önce, tekrarlamama izin verin: Bunu risk seviyemi azaltmak için yapıyorum" diyor. "Bir şeylerin ters gitmesini göze alamam ve inan bana, tehlikede olan şeyle ilgili olarak, her türlü pisliği ortaya çıkarmak isteyen insanlar

olacaktır.

bunun bir düzmece olduğunu kanıtlamak için ikimize de saldıracaktır."

Sözlerinin kafamda yer etmesi birkaç saniye alıyor çünkü: a) Hala kızgınlığım ve b) Yılbaşına kadar günde 3000 doların hesabını yapmaya çalışıyorum.

Cevap vermeyince Archie, "Yeni şartları anladığını bilmem gerek Holly. Randevuyu iptal etmeli ve sözleşmemiz bitene kadar kimseyle görüşmeyeceğine söz vermelisin."

"Keith'le randevumu iptal etmeyeceğim," diyorum ona, itilip kakılamayacağımı göstermek için. Hemen ardından da makul olabileceğimi göstermek için "Ama yeni yıla kadar erteleyeceğim" diyorum. Bazı insanların aksine.

"Peki," diyor ama ses tonunda bunu kastetmediğini gösteren bir şey var. "Anlaştık o zaman."

"Evet," dedim. "Yılbaşına kadar tamamen seninim ve o zamana kadar isteyebileceğin en iyi kız arkadaşın olacağım."

Tereddüt ediyor. "Güzel. Bunu çözdüğümüze sevindim."

Telefonu suratına kapatıyorum ve kulaklarımdan buharlar çıkarak dairenin içinde volta atıyorum. Kim olduğunu sanıyor da bana hoş, sıkıcı muhasebeciyle balta atmaya gidemeyeceğimi söylüyor? Bu ne cüret? Zengin insanların hepsi aynıdır; insanlar da dahil olmak üzere gördükleri her şey üzerinde hak iddia etmek için dünyanın dört bir yanına koşuşturan küçük çocuklar gibidirler. *Benimkini. Benimkini.* Ahh! Bu iş bittiğinde, yaşadığım sürece bir daha asla zengin biriyle konuşmayacağım.

Faith elinde bir çift sarı görünümlü taytla odaya geri döner. "Elimde sadece bunlar var."

Onlara bakarken aklıma çok lezzetli bir fikir geldi. Çantamı ve yeni montumu alıp, "Hadi, sana yeni bir tayt alalım. Yarın gece en iyi şekilde görünmelisin."

"Gerçekten mi? Yine mi alışverişe gidiyoruz?"

"Evet, başka ne var biliyor musun?" Ona soruyorum. "Toni Teyze'nin iş yerine uğrayıp ona merhaba diyeceğiz."

Faith ellerini çırpıyor. "Archie'yi de göreceğiz, değil mi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Eminim bizi göremeyecek kadar meşgul olacaktır."

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama onu şahsen görmek ve Bay Archibald Harrington'la mümkün olan en kısa sürede yuva kurmak isteyen kız arkadaş rolümü oynayacağımı açıkça belirtmek istiyorum. Ona şimdiye kadar yaşadığı en kötü statik tutunma vakası gibi yapışacağım. Archie'nin aldığı pahalı kozmetik ürünlerle (harika kokuyorlar ama Cover Girl'le tamamen aynı görünüyorlar) hızlıca yüzümü makyajlıyorum, saçımı topuz yapıp şık bir dokunuş yapıyorum, sonra onun "önceden onayladığı" kıyafetlerden birini giyiyorum - gri yün pantolon ve fildişi kaşmir boğazlı kazak. İşim bittiğinde aynada kendimi bir kez daha gözden geçiriyorum. Kesinlikle rolümü oynuyorum, şimdi gidip onu oynayacağım.

Archie'nin ofis binasına vardığımızda biraz sakinleştim ve hatta bunun aptalca bir girişim olabileceğini düşünmeye başladım. Faith'in taytları bizde ve eminim Central Park'a bir geziyle onun dikkatini dağıtabilirim. Belki dışarıda yemek bile yiyebiliriz. İki gün önce Archie'den maaş bordromdaki ilk iki haftam için bir çek aldım. Hemen yatırdım ve kredi kartı bakiyemi ödedim, böylece Faith'e bir şarküteride yiyecek bir şeyler alabilirim.

Her ne kadar Archie'nin ofisinde büyük bir gösteri yaparak ona sopa göstermek istesem de, artık buradayım,

Toni'yi göreceğim için gerçekten gerginim. Archie en iyi arkadaşımın beni sevdiğini ve arkamı kolladığını söylese de onunla bir haftadır konuşmadım. Onu deli gibi özlememin yanı sıra, bizi orada istemeyeceğinden de endişeleniyorum.

Kafamda bir savaştan sonra -gitmek ya da gitmemek- sorunlardan kaçınmanın onları daha da büyüttüğünü fark ettim. Yukarı çıkıyoruz.

Görünüşe göre Archibald Harrington'ın ofisine gitmek o kadar da kolay değil. Fotoğraflı bir kimlik, misafir kartları ve güvenlikte büyük bir defterin imzalanması gerekiyor. Altmış beşinci kata ulaştığımızda, bizi Archie'nin ofisine götüren çok nazık bir resepsiyonist tarafından karşılanıyoruz, önünde birkaç masa var, sanki bir ast ordusu tarafından korunuyormuş gibi. Ne bebek ama.

Kimse o kadar önemli değil.

Faith doğruca Toni'ye koşar, masasının etrafından dolanır ve hemen yanına yerleşir. "Toni Teyze! Seni özledim!"

"Ben de seni özledim, bücür." Toni onu kucağına alıyor ve kocaman sarılıyor. "Beni iş yerinde ziyaret etme zevkini neye borçluyum?" diye soruyor ama Faith'e değil, bana bakıyor.

Gözlerimden yaşlar süzülürken ona "Ben de seni özledim,"

diyorum. Toni yüksek sesle nefes veriyor. "Nasılsın?"

"Meşgulüm." Ona söyledim. "Patronumuz tam bir iş bitirici, değil mi?" Patron kelimesini vurguladığımdan eminim, böylece başka fikirlere kapılmadığımı anlıyor.

Gülümsemeye zorluyor. "Öyle."

"Yarın akşamki Noel gösterime gelecek misin, Toni Teyze?" Faith heyecanla soruyor ve ardından, "Randevusunu değiştirebilirsen Archie gelecek," diyor.

"Hangi randevu bu?" Toni bilmek istiyor.

Faith ona, "Akşam yemeği randevusu," diyor. Ve ben o anda Archie'nin bir randevusu olmadığını anladım. Sadece Faith'i kolayca hayal kırıklığına uğratmaya çalışıyordu. Minnettar olmam gerekirken, onun için üzülüyorum.

"Ah, şu randevu," diyor Toni, yarın akşam gelmesinin önünde böyle bir engel olmadığını söyleyen bir bakış atarak bana. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum. Eminim Archie size haber verecektir."

Sonra şeytandan bahsederken, adamın kendisi ofisinden çıkıp gidiyor.

Bölüm 22

Archie

"Toni, sana ihtiyacım var..." Söylemeye başlıyorum, sonra Holly ve Faith burada olduğu için kısa kesiyorum. Faith'i gördüğüm için anında mutlu oldum ve aynı zamanda Holly'yi görünce sinirlendim. Faith'e kocaman bir gülümseme sunarak, "Hey, ne güzel bir sürpriz! Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Sevgilim!" Holly yüksek sesle haykırır. "Faith ve ben ufak bir iş için gelmiştik ve bir merhaba demek için uğrayalım dedik." Yanıma gelip bana kocaman sarıldı ve kulağıma fısıldadı, "Yirmi dört saat mesaide olmak nasıl bir şey?"

Beni kızdırmak için aşırıya kaçıyor, ama şimdi vücudunu benimkine dayamışken, kızgınlıktan başka bir şey hissetmiyorum. "Mükemmel," diye fısıldıyorum kulağına.

Gitmesine izin verdim, sonra sesimi biraz yükselttim. "Neden içeri gelmiyorsun, böylece sana ofisimi gösterebilirim?" "Kulağa harika geliyor!" diye cevap verdi, sesi on dokuz kırklı yıllardan bir film yıldızı gibi çıkıyordu. İnanc

ve Toni Holly'ye sanki yeni bir kafa travması geçirmiş gibi bakıyorlar ama ben onun neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyorum.

Ofisime girer girmez Faith'in elini tutuyorum ve onu bir kanepeye oturtuyorum. "Biraz televizyon izlemek ister misin?"

"Asla olmaz!" Ayağa fırlıyor ve neredeyse pencereye koşuyor. "Dünyaya tepeden bakmak istiyorum.

Baksana! Bu insanlar karıncadan daha büyük değil!"

Onun dikkati dağılmışken Holly'ye döndüm. "Sana ofise gelmeni istediğimi söylediğimi biliyorum ama bunu önceden planlayacağımızı da açıkça söyledim."

Bana masum bir ifade takınmak için elinden geleni yaptığından emin olduğum bir ifade takınıyor. "Evet, bunu hatırlıyorum *efendim*, ama sadece size önümüzdeki birkaç hafta boyunca ne kadar 'mesaide' olacağımı göstermek istedim."

"Kızgınsın," diyorum ona, küçük dramasına katılmak istemeyerek.

"Hayır, değilim."

"Bu bir soru değildi. Kızgın bir kadını gördüğümde tanırım."

"Eminim biliyorsundur." Holly sanki çantasını almaya çalışan bir soyguncuymuşum gibi bana ters ters bakıyor. "Şimdi, meslektaşların bizi birlikte görsün diye bizi bir tura çıkaracak mısın, yoksa şehre yaptığım bir yolculuğu boşa mı harcadım? Her iki durumda da benim için fark etmez çünkü taksi ücretini sana fatura edeceğim. Queens'ten," diyor

sanki taksiye bindiği için ona kızacaktım gibi.

Başımı sallıyorum ve kıkırdıyorum, sonra da "Ailemle başa çıkmakta zorlanmayabilirsin" diyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Kollarını önünde kavuşturmuş, kızgın bir poz veriyor 101.

"Oyunu nasıl oynayacağını biliyor gibi görünüyorsun. Tebrikler."

"Senin oynayabildiğin her aptal oyunu oynayabilirim, Archie. Şimdi, tura çıkalım mı, yoksa gidelim mi?" "Tur yok," dedim ona.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak. Tanrım, kızdığı zaman çok güzel oluyor.

"Çok açık görünmek istemeyiz. Sizi asansöre kadar geçireyim. Bu dillerin dolaşması için yeterli olacaktır."

Holly biraz şaşırmış görünüyor ama hemen toparlanıyor. "Mükemmel, çünkü bugün aslında çok meşgulüm."

"Öyle mi?" Eğer bu kadar meşgulse, muhtemelen buraya kadar gelmemesi gerektiğini belirtme zahmetine girmeden soruyorum.

"Evet, öyleyim. Bu benim tek işim değil, biliyorsun," diyor bana bir adım daha yaklaşarak.

İnsanları izlemekten bıktığı her halinden belli olan Faith bize doğru zıplıyor ve iki elimizi birden tutuyor. Sıkıca kavırıyor, ayaklarını yerden kaldırıyor ve "Whee!" diyerek kendini ileri geri sallarken bizi insan salıncağına çeviriyor.

İkimiz de birbirimize bakmak yerine onu görmezden geliyoruz. "Çalışkan bir kadından daha iyi bir şey yoktur," diyorum Holly'ye.

"Ben çok çalışkanım." Gözlerini kısıyor. "Bu kelime ne anlama geliyor?" Faith soruyor.

"Çalışkan ve hırslı," diyorum ona. "Hırslı ne demek?"

Bunu Holly alıyor. "Hayatta başarılı olmak isteyen, bu yüzden de çok çalışan biri."

Faith gururlu bir gülümsemeyle, "O zaman sanırım ben de hırslıyım," diyor.

"Kesinlikle öylesin," diye güvence veriyor Holly. "Şimdi tatlım, Archie bugün çok meşgul, bu yüzden bizi dışarı çıkaracak, sonra sen ve ben öğle yemeğine gideceğiz ve o da ne yapıyorsa onu yapacak. Gidip bir dilim 'za alalım mı?"

"Elbette, jelibon!" Faith cevap verir.

Kapıya doğru ilerliyoruz ve elimi bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor. Onun yerine yumuşak yanağını elime bastırıyor ve bana gülümsüyor. "Güzel kokuyorsun."

"Teşekkürler," diyorum ona, beni şaşırtan bir mutluluk duygusu hissederek.

Toni ofisimden çıkar çıkmaz ayağa kalkıyor ve Faith'e genişçe gülümsüyor. "İyi haberlerim var. Archie'nin randevusunu değiştirtmeyi başardım, böylece yarın akşamki oyununuza gelebilecek."

Bu da ne...? Böyle olmaması gerekiyordu. Toni'ye içimden gelmeyen bir gülümseme verip "Teşekkür ederim" diyorum. Birdenbire hayatımı benden habersiz yönetebileceklerini düşünen bu kadınların derdi ne?

"Her zaman," diyor göz kırparak.

Asansörlere doğru uzun bir yürüyüş yaptık, ciddi bir çift gibi görünüyorduk. Yani, hangi bekâr anne çocuğundan emin olmasa onu bir erkekle tanıştırır ki? Sanırım bize böyle utanmadan bakan insanların hiçbiri benim çocuklu biriyle çıkacağımı düşünmemiştir.

Tüm gözler üzerimizdeyken Holly'ye aşık mıyım gibi davranarak sırtıma devam ediyorum. Bütün gözler. Mükemmel.

Faith heyecanla gevezelik ediyor ve asansörlerin olduğu bölüme vardığımızda Steven, bizim gençlerden biri

avukatlar, en yakınından iniyor. Bana gülümsüyor ve ben de başımla onaylıyorum. "Steven."

"Bay Harrington," der ve devam eder.

"Çok *tatlı*!" Faith o gür sesiyle bana söylüyor. "Sence de sevimli değil mi, Archie?"

Neden Steven'ın sevimli olduğunu düşüneyim ki? Sormak için ne kadar garip bir şey. Ama ben cevap veremedim Holly garip bir şekilde gülüyor "Hadi şapşal, kapı kapanmadan gidelim."

Holly'ye bakarak, "Yakışıklı erkekler hakkında yorum yapmak için biraz genç, değil mi?" diyorum. Yeğenini asansöre iterken "Çok fazla televizyon izliyor," diyor.

Kapılar kapanmadan önce yüksek sesle, "Uğradığınız için teşekkürler hanımlar. En sevdiğim iki kızımı görmek her zaman bir zevktir."

Holly eğiliyor, böylece kucaklaşıyormuşuz gibi görünüyor, ama bana sarılmak yerine kulağıma fısıldıyor, "Gelecekteki performanslarımı görene kadar bekle. Sizden alacağım her kuruşu hak etmeyi planlıyorum Bay Harrington." Ben yorum yapamadan asansöre geri döndü. Kapılar kapandığında, hem tahrik olmuş hem de korkmuş bir halde kalıyorum. Orada bir süre oyalanarak arkamdaki mırıltıların tadını çıkarıyorum. Sonra topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yüzümde bir sırıtışla ofisime geri dönüyorum. Holly bugün buraya inadına gelmiş olabilir ama sonuçta bu raundu ben kazandım.

Bölüm 23

Holly

Faith ve ben şehirdeki en iyi pizza dilimini yemek için taksiyle Columbus Avenue'daki Original Ray's'e gidiyoruz ve Central Park'a doğru yürürken pizzamızı yiyoruz. Hava biraz serin ama yine de ferahlatıcı.

"Keşke Archie lezbiyen olmasaydı," diyor Faith.

Erkeklerin lezbiyen olamayacağını tekrar açıklama zahmetine bile girmiyorum. Onun yerine iç çekiyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum, ufaklık." Yine de en acil dileğim onun zengin bir pislik olmaması.

72. Cadde'yi geçip John Lennon'a (caddenin hemen karşısındaki Dakota Binası'nda yaşamıştı) adanmış iki buçuk dönümlük bir alan olan Strawberry Fields'a girdiğimizde Faith'i bir banka götürüyorum. Otururken ona, "Archie'yle asla evlenmeyecek olmamız onun senin arkadaşın olamayacağı anlamına gelmez," diyorum. Yeni yıldan sonra onunla bir şey yapmasına izin vereceğimden değil. Muhtemelen Faith'e Tokyo'ya taşındığını falan söylemem gerekecek.

"Sanırım." Sesi hiç de ikna olmuş gibi gelmiyor.

Bir gitarist bizden çok uzak olmayan bir yere kuruluyor ve Beatles'ın "Strawberry Fields Forever" şarkısını çalmaya başlıyor. "İyi haber şu ki Archie yarın akşamki gösterinize gelecek. Bu çok güzel, değil mi?"

"Ve Toni Teyze de! Bu da demek oluyor ki üç misafirim olacak." Sanki yanında üç kişi olması onu çok önemli kılıyormuş gibi söylüyor bunu. Keşke yirmi tane olsaydı. O kadar özel bir çocuk.

"Neden parkın karşısına kadar yürüyüp oradan eve giden metroya binmiyoruz?" diye sordum.

"İyi düşünmüşsün. O taksi yolculuğu çok uzun sürdü ve Archie'nin arabasına binmek kadar eğlenceli değildi."

Şehirde yürüyüşün tadını çıkarıyoruz ve hatta Bethesda Çeşmesi'nde birkaç dakika duruyoruz. *Suyun Melekleri* heykelini daha iyi görebilmek için merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve sonra tekrar merdivenlerden aşağı iniyoruz. Park Avenue'deki kayık havuzunun yanından geçiyoruz ama bugün kimse oyuncak yatlarıyla oynamıyor. Hava çok soğuk.

Beşinci Cadde'ye yaklaştığımızda Faith parkın etrafındaki apartmanlara işaret ederek, "Sence

Archie bunlardan birinde mi yaşıyor?" diye sordu. Ben cevap veremedim, "Hepsinin önünde asker üniformalı adamlar duruyor" diyor.

"Onlar kapıcı, tatlım," diye açıklıyorum. "Daha pahalı apartmanlar onları dışarıda durmaları ve orada yaşayan insanlara kapıyı açmaları için tutuyor."

"İnsanlara kapıyı açmaları için para mı veriyorlar?"

Şok olmuş gibiydi. "Evet, ödüyorlar."

Faith başını sallar. "Zengin insanlar kapıları açacak kadar güçlü değiller mi?" Bu çocuğu seviyorum ve bu konuşmayı bir ara Archie'yle paylaşmak için aklıma bir not alıyorum.

Evsiz bir adam yanımızdan geçip yanımızdaki banka oturuyor. Yırtık pırtık yüzü, içinde bulunduğumuz gösterişli mahalleyle keskin bir tezat oluşturuyor. Faith eğildi ve fısıldadı, "Sence aç mıdır?"

"Ben de öyle tahmin ediyorum," diyorum ona, hayatım boyunca ne kadar fakir olsam da karnımı doyurma konusunda hiç endişelenmediğim için minnettar hissederek. "Ona yardım edelim mi?"

"Yapabilir miyiz?" Gözleri heyecanla parlıyor. Normal hayatımızda, iki hafta önce olduğu gibi, her kuruşa dikkat etmek zorundaydık, ama şimdi iyi para kazanıyorum - iyi olandan daha fazla - serveti paylaşmamak için hiçbir neden göremiyorum.

Faith'e çantamdan yirmi dolarlık bir banknot uzattım. "Güzel!" dedi. Üç adım uzaklaşırken onu izliyorum ve "Affedersiniz efendim. Aç mısınız?" dediğini duyuyorum.

Perili gözlerle ona bakıyor ve başını sallıyor. İnsanların onunla konuşmak için durmasına alışık olduğunu sanmıyorum.

Faith ylmıyor. Onun yanına oturur. "Benim adım Faith. Seninki ne?" "Tony," diye mırıldanıyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Yok artık!" Faith şimdi çok heyecanlı. "Toni adında bir teyzem var ama adını 'y' ile değil 'i' ile yazıyor. Bahse girerim sen 'y' ile yazılıyorsun çünkü erkeksin."

Adam Faith'in etrafından bana doğru bakıyor. Bana "Neden benimle konuşmasına izin veriyorsun?" diye soran bir bakış attı. Ona sadece gülümsüyorum.

"Her neyse," diyor Faith. "Bu sana pizza almaya yeter." Yirmiliği ona uzatıyor. "Holly Teyze ve ben az önce şehrin öbür ucundaki Ray's'e gittik, eğer bir tavsiye arıyorsan." Ayağa kalkıyor ve ısınmaya çalışıyormuş gibi ileri geri zıplamaya başlıyor.

Tony bir an paraya bakar, sonra tekrar Faith'e döner. "Teşekkür ederim," der ona. Sonra da "Küçük kızımın senin yaşında olduğu zamanları hatırlıyorum" der. Gözlerinde yaşlar vardır.

"O şimdi nerede?" Faith bilmek istiyor.

"O öldü." Ayrıntı vermiyor.

"Çok üzgünüm Tony. Annem ve babam ben iki yaşındayken öldü. Bu yüzden teyzemle yaşıyorum." Tekrar onun yanına oturdu. "Holly teyzem hayatın adil olmadığını ve öyle olmasını beklersek hayal kırıklığına uğrayacağımızı söylüyor." Uzanıp Tony'nin elini okşuyor. "Pizza ve ağlamak kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor." Tony yeğenime sanki nadir bulunan bir melekmiş gibi bakarken başını sallıyor. Faith tekrar ayağa kalkıyor ve "Mutlu Noeller Tony" diyor.

"Sana da mutlu Noeller, Faith. Sen uzun zamandır başıma gelen en iyi şeysin." Caddeyi geçip metroya doğru ilerlerken Faith el sallıyor.

Eve dönerken yol boyunca hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu düşündüm. Tony'nin hikayesini bilmiyorum ama evsiz kalmasına neden olan bazı sıkıntıları olduğunu biliyorum. Dünyamızda aynı anda hem bu kadar zenginlik hem de yoksulluk olduğuna inanmak benim için çok zor. İnsanın aklı almıyor.

Binamıza vardığımızda, posta kutusunun yanında duran üç büyük kutu bulduk. Üzerlerinde benim adım yazıyor ama adresimiz yok, yani belli ki postalanmamışlar. "Sence içlerinde ne vardır?" Faith heyecanla soruyor.

"Hiçbir fikrim yok." İlkini kaldırdım ve o kadar da ağır değildi. "Hadi onları merdivenlere doğru tekmeleyelim, böylece onları yukarı taşıyabilirim."

Bunu yaptıktan sonra, her seferinde bir kat tırmanacağız. Faith beklerken ben aşağı inip kutuları alıyorum. Onları dairemize getirdiğimizde, açıp içinde ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyoruz.

Paltolarımızı ve botlarımızı çıkardıktan sonra mutfaktan bir bıçak alıp ilk kutuyu açıyorum. Vay canına. Bok. Diğer kutuları açmak için acele ediyorum ve içlerinde tam takım Louis Vuitton valizleri olduğunu görüyorum. İnternetteki son alışveriş maceralarımdan biliyorum ki bu eşyalar binlerce dolar değerinde. Archie'den gelen bir notta şöyle yazıyordu:

Newport'a spor çantaları ve sırt çantaları içinde kıyafetlerinizle gelmeyin.

Archie

Faith çok heyecanlıyken, ben çok öfkeliyim. Benimle ilgili hiçbir şey bu adam için yeterince iyi değil mi? İçimden gelen bir dürtüyle Faith'e "Yolculuğumuz bittiğinde bunları satıp parasını Tony gibi evsizlere yardım etmek için kullanacağız. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Gözlerini valizden ayırmıyor ve mırıldanıyor: "Yardım etmek istiyorum ama hiç gerçek bir valizim olmadı."

"Bunları sattıktan sonra, size istediğiniz bavulu almaya ve diğer insanlara yardım etmeye yetecek kadar paramız olacak."

Elimi sıkmak için elini uzattı ve "Anlaştık" dedi.

Günün geri kalanını ve akşamı hediye paketlemekle geçiriyorum. Archie, ailesinin hediyeleri için kağıt ve fiyonklara benim gerçek hediyelere harcadığımdan daha fazla para harcadı. Ama her şey tertemiz görünüyor, bu yüzden şikayet edemeyeceğini biliyorum.

Faith'e banyo yaptıırıp onu yatağa yatırdıktan sonra kendim de yatağa giriyorum. Bir gün oldu ve iyi bir uyku çekmek için sabırsızlanıyorum. Telefonum çaldığında görmezden gelmek istiyorum ama yapmıyorum. Archie'den gelen mesajı bulmak için komodine uzanıyorum. Rehberimdeki adını yine değiştirmişim, görünüşe göre bunu o anki ruh halime göre yapıyorum. Şu anda ona katlanamıyorum, bu yüzden ...

Dünyanın Kralı: Hediemi aldın mı? Ben:

Hediye mi yoksa üniformamızın bir

parçası mı?

Dünyanın Kralı: Sana bavul aldığım için gücendin mi? Ben:

Hayır efendim. Teşekkür ederim efendim.

Dünyanın Kralı: Muhasebeci konusunda daha ne kadar kızgın olacaksın?

Ben: Kim kızgın?

Dünyanın Kralı: Kesinlikle öyleymişsin gibi davranıyorsun.

Ben: Sinirlendim çünkü sen de zengin bir adamsın.

diğer insanları kontrol etmek için para.

Dünyanın Kralı: Eğer hakkımda böyle düşünmek istiyorsanız, bu sizin ayrıcalığınız. Anlaşmamızın şartlarına uyduğunuz sürece bir sorunumuz olmayacak. Lütfen Faith'e yarın saat beşte ikinizi de alacağımı söyle.

Gösterisi yediye kadar yok.

Dünyanın Kralı: Faith'in İtalyan yemeklerini ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Önce Il Poeta Ristorante Italiano'da yemek yeriz diye düşündüm. Anaokuluna yakın, yani limuzinimle etkileyebileceğimiz en az bir aile vardır.

Ben: İyi.

Bu aslında onun için çok tatlı bir davranış, ancak özellikle bugünden sonra ona bunun için puan vermeyeceğim.

Dünyanın Kralı: Bugün uğradığınız için teşekkür ederim. Performansınız oldukça inandırıcıydı.

Ben: Belki bu iş bittiğinde sahnede bir kariyerim olur.

Büyük bir P ile sinirli hissediyorum, ama kendime engel olamıyorum. Tam bir ruh hali içindeyim.

Dünyanın Kralı: İyi uykular, Holly. Yarın görüşürüz.

Cevap verme zahmetine girmiyorum, sadece bildirimlerimi kapatıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında ne düşündüğümü umursamıyor gibi görünmesine sinirlendiğimi söyleyebilirim. Parasını insanları kontrol etmek için kullanmasıyla ilgili o şeyle onun dev egosunu zedelemeyi umuyordum ama hiçbir etkisi olmadı. Onun hakkında ne düşündüğümü umursamamaya nasıl cüret eder?

Sonra aklıma geldi. Benim hakkımda ne düşündüğünü çok önemsiyorum. Bu yüzden onun bu duygulara karşılık vermemesine üzülüyorum. Bu pek adil görünmüyor, ama o zaman neden onun gibi bir adamla benim gibi biri arasındaki herhangi bir şeyin adil olacağını düşünmüş olabilirim ki? Işığı kapatıp yastığıma uzanıyorum ve uzun bir süre tavana bakmama neden olacak bir umutsuzluk hissediyorum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar karışık hissetmemiştim. Archie'den nefret etmek istiyorum ama aynı zamanda ona son derece minnettarım. Ayrıca, onu Faith'le gördüğümde, evlenme teklif etmemek ve Faith'in çok istediği kız kardeşini ondan istememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Hayır, hayır. Ona kesinlikle sahip olamam ama yine de tek istediğim o, ne kadar sinir bozucu olursa olsun. Burada bir gelecek yok. Ayaklarımı yerden kesip Faith ve beni ailesi olarak görmek

istediğini söylemeyecek. Söyleyebilir, ama sadece ailesi bu gösteriyi izlemek için etrafta olursa.

Bana olan sonsuz bağlılığını asla ilan etmeyecek. Yoksul yabancıları kurtarma işinde değil. O düşmanca devralma işinde ve bana kalırsa, ben

bunun hayatımı düşmanca ele geçirmesine izin vermemeliyim. Bu yüzden gözümü toptan ayırmamalı ve bu adama karşı bir şeyler hissetmeyi bırakmalıyım.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca asıl işim, sattığımız fantezinin sadece bu olduğunu kendime hatırlatmaya devam etmek olacak. Kalbimin etrafına dikenli bir tel örgü çekmeli ve yılbaşı gecesi saat on ikiyi vurana kadar onu tamamen yerinde bırakmalıyım.

Ancak o zaman hayatım tekrar bana ait olacak. Bu fikir bile kalbimi acıtıyor.

Bölüm 24

Archie

Bir kadının hem hesaplaşılması gereken bir güç *hem de* kurabiye pişiren ve soğuk bir geceyi ısıtabilecek bir gülümsemeye sahip evcimen, evde oturan bir anne tipi olması nasıl mümkün olabilir? Holly uzun dökümlü bir etek ve kıvrımlarını hem tatlı hem de seksi bir şekilde saran yumuşak bir şal kazak giymiş. Onu kollarıma almak ve asla bırakmamak istiyorum.

Faith onları akşam yemeği için aldığımdan beri durmadan konuşuyor. "Meghan'ı gerçekten seveceksin, Archie. O benim en iyi arkadaşım, biliyorsun."

"Evet, sanırım bundan bahsetmiştin." Gregory'nin dikiz aynasından yansıyan gülümsemesini yakalıyorum. Eminim beni bir çocukla göreceğini hiç düşünmemiştir.

"O gerçekten çok güzel ve çok hoş biri ve saçları bob denilen bir şekilde kesilmiş. Ben saçımı onunki gibi kestirmedim çünkü Holly Teyze saçımın çok güzel olduğunu söylüyor. Ama bilemiyorum. Bazen bob saçın daha iyi olduğunu düşünüyorum..."

Holly ona, "Nefes al tatlım," der.

Restorana vardığımızda, akşamın bu kadar erken bir saatinde dolu bir ev bulmak beni çok şaşırtmadı.

Anaokulu gösterisinden önce yemek yiyen bir tek biz olamayız.

Faith bir arkadaşını tanıdığı anda bir çığlık atıyor, çığlığı yankılanıyor ve iki küçük kız birbirlerine doğru koşup sarılıyorlar.

"Bu Meghan," diye fısıldıyor Holly kulağıma.

"Faith'in onun hakkında söylediklerine bakılırsa, saf altın giysiler içinde bir metre boyunda olmasını beklerdim."

Holly gülüyor ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Neden hostesle gidip masamızı bulmuyorsun? Ben Faith'i alırım." Bana deli diyebilirsiniz ama bu geceki etkinlikten önce Meghan'ın ailesiyle tanışma ihtiyacı hissediyorum. Annesinin Holly'ye pek iyi davranmadığı hissine kapılıyorum ve ona bu saçmalığa bir son vermesi gerektiği izlenimini vermek istiyorum.

Kızlara yaklaştığımda Faith elimi tutmak için döndü. "Meghan, bu Archie. Archie, bu Meghan." Sonra yine heyecanla ciyakladı.

"Akşam yemeği için başka bir yere gidiyorduk ama annem Faith ve annesinin

burada olacağını, sadece kendi gözleriyle görmesi gerektiğini söyledi." Meghan annesinin şirretlik yaptığının farkında değil gibi görünüyor.

Ona gülümsüyorum. "Annenle tanışabilmem için neden sana masana kadar eşlik etmiyoruz?"

Meghan boştaki elimi tutuyor ve yolu gösteriyor. Anne ve babası birbirlerine çok benziyor- New York'ta yapılması gereken bir çift. Şık giyinmişler, kusursuz bir şekilde saçlarını düzeltmişler ve yüzlerindeki ifadeler müshil ilacının diyetlerine istenmeyen bir katkı olmayacağını gösteriyor.

"Merhaba," diye selamlıyorum onları, sanki uzun zamandır görüşmediğim arkadaşlarıymış gibi. "Ben Archie Harrington. Siz Meghan'ın ailesi olmalısınız."

Önce anne konuşuyor ama sanki şoktaymış gibi yavaşça. "Michelle Brinkman. Bu benim kocam, Todd." Todd bir şey söyleyemeden kadın sorar: "Yukarı Doğu Yakası Harrington'larından değilsiniz, değil mi?"

"Başka var mı?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum. Böyle insanlarla başa çıkmanın tek yolu, bunu kendi seviyelerinde yapmaktır. Bunu bilmem gerekirdi.

"Holly ve Faith'le ne yapıyorsun?" diye sorar, görünüşe göre Faith'in dinlediğini umursamadan.

Cevap vermeden önce eğilip Faith'i kollarımın arasına alıyorum, "Sanırım biz de seninle aynı şeyi yapıyoruz, bu geceki gösteriden önce yemek yiyoruz."

Faith heyecanla, "Archie de İtalyan yemeklerini en az benim kadar seviyor," diyor.

"Sizinle tanışmak çok güzeldi," diyorum, tek kelime bile etmeden. "Ama Holly'ye katılsak iyi olur, böylece yemeğimizin tadını çıkarmak için yeterli zamanımız olur."

Todd, gerçek bir konuşma yapamayacakmış gibi mırıldanıyor. Michelle ise, "Belki sen ve Holly bir ara akşam yemeği için bize katılabilirsiniz," diyor.

"Çok meşgulüz," diyorum ona, bizi anlamaya yönelik başka girişimlerini geri çevirerek.

"Programınızda bir boşluk olursa bize haber verin." Kafası iyice karışmış görünüyor. Sanırım daha önce hiç kimse onun yemek davetlerini geri çevirmemişti.

Faith ve ben masamıza ulaştığımızda Holly, "Michelle ve Todd'la tanışmışsınız. Nasıl buldunuz?" Bu, bütün gece bana söylediği ilk tam cümle. Büyük donmanın eridiğini umabilir miyim?

"Çok özeller, değil mi?"

Holly gülüyor ama o daha cevap vermeden Faith, "Meghan benim dünyadaki en iyi arkadaşım. Onunla tanıştığın için çok mutluyum, Archie."

Holly, Faith'in harika bir akşam geçirmesi konusunda kararlı görünüyor, yani öyle demek istese de istemese de çok hoş bir akşam yemeği arkadaşı. Onu rahatlatacağı ve belki de bana kızgın olduğunu unutmasına yardımcı olacağı umuduyla şarabını doldurmaya devam ediyorum. Gerçi bana neden kızgın olduğundan pek emin değilim.

Restorandan Brinkman'larla aynı anda çıktık. Biz geldiğimizde onlar zaten yemek yiyorlardı, sanırım bu, hep birlikte gidebilmemiz için bizim işimizin bitmesini bekledikleri anlamına geliyor. Michelle'in gerçek bir barakuda olduğu izlenimini edindim ve onun gibi biriyle uğraşmak zorunda kaldığı için Holly'ye acıyorum.

"Sanırım seninle okulda görüşeceğiz," diyor Michelle Holly'yi aşağı yukarı süzerken. Kıyafetini değerlendirmeye çalışıyor gibi görünüyor ama Holly kırmızı kaşmir kazağı ve siyah eteğiyle muhteşem görünüyor.

"Meghan neden bizimle gelmiyor?" Ben öneriyorum. "Faith daha önce hiç limuzine binmediğini söyledi."

Meghan ve Faith, Meghan "Lütfen anne, binebilir miyim?" diye yalvarmadan önce hep birlikte ciyaklıyorlar. "Meghan'ın yabancılarla gezmesine izin

vermiyorum. Eminim anlıyorsundur."

"Elbette, Michelle. Bu durumda neden sen de bize katılmıyorsun, Todd'la

okul." Todd bunun tatmin edici bir plan olduğunu düşünerek başını sallar.

"Sanırım." Michelle rahat davranmaya çalışıyor olabilir ama heyecanlı olduğu belli.

Arabaya gittiğimizde Gregory kapıyı açmak için hazır olda bekliyordu. Faith, "Gregory, bu arkadaşım Meghan." dedi.

Topuklarını şıklatır ve şapkasını çıkarır. "Sizinle tanışmak bir zevk, bayan." Neredeyse sesli gülecektim. Her zaman çok profesyonel olsa da, Gregory normalde itaatkâr değildir. Görünüşe göre Faith için de elinden geleni yapıyor.

Beklendiği gibi, Michelle Gregory'ye bakmıyor bile. O orada değilmiş gibi arabaya biner.

Okula gitmek trafikte on dakikadan az sürüyor ve küçük kızlar hiç durmadan sohbet ediyorlar. Faith arkadaşına buzdolabını, atıştırmalık dolabını ve hatta elimde bulunan yazıcıyı gösteriyor.

Michelle zamanını Holly ile aramızdaki skorun ne olduğunu öğrenmeye adadı. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Uzanıp Holly'nin elini tutuyorum ve bunu halledeceğimi bilmesini sağlamak için sıkıyorum. "Holly benim kişisel alışveriş danışmanım," diyorum. "İlk başta çoğunlukla mesajlaşarak iletişim kurduk. Ama sonra bir gün bir açık artırma için buluştuk ve onun özel biri olduğunu anladım."

"Uzun zamandır mı görüşüyorsunuz?" diye soruyor neredeyse öfkeyle, sanki Holly ile benim çıkıyor olmamız onun için kişisel bir hakaretmiş gibi. Ki çıkmıyoruz, ama bilirsiniz, bu şovun bir parçası.

Holly sonunda sesini yükseltiyor ve ona, "Tatili Archie'nin Newport'taki ailesiyle geçirmemize yetecek kadar uzun," diyor. Gülümsemesi o kadar lezzetli ve tatmin edici ki onu hemen burada öpmek istiyorum.

"Gerçekten mi? Yani, ne kadar güzel. Biz de Hamptons'da olacağız." Michelle birden çok rahatsız görünüyor. Yolun geri kalanında Faith ve arkadaşının heyecanla yaklaşan gösteri hakkında konuşmalarını dinleyerek ilerliyoruz.

Dartmouth Akademisi'ne vardığımızda büyük bir heyecan yarattık. Kafalar limuzinle kimin geldiğini görmek için dönüyor. Bir de ne görsünler, Michelle İngiltere kraliçesi gibi iniyor, gülümseyerek diğer velilere el sallıyor.

Holly'nin şanını çalmasına izin vermeyeceğime karar verdim ve hepimiz sokağa çıkar çıkmaz yüksek sesle, "Teşekkürler Gregory. Holly, Faith ve ben birkaç saat içinde dışarıda oluruz."

Yüzündeki sırıtiş, neyin peşinde olduğumu bildiğini gösteriyor. Başını eğdi ve "Evet, efendim." dedi.

Sonra Holly ve Faith'in ellerini tutuyorum ve birlikte kırmızı tuğlalı okula giriyoruz.

Umarım açıklamam izleyen herkes için açık olmuştur - limuzindeki adam Holly ve Faith'le birlikte, başka kimseyle değil.

Bölüm 25

Holly

Archie'yi öğleden sonra hazırladığım ikram tepsileriyle birlikte arka odaya gönderiyorum ve işi bittikten sonra üçünü birlikte alabilmemiz için koltuklarımızı ayırmasını söylüyorum.

Faith ve ben sınıflardan birine geri döndük. Melek kostümünü giymek için yardıma ihtiyacı var. Bütün çocuklar birbirlerini gördükleri için o kadar heyecanlılar ki, sanırsınız daha bu sabah birlikte değiller. Havadaki şenlik neredeyse uyuşturucu gibi.

Faith'in halesini son kez ayarladıktan sonra çantamdan rujumu çıkarıp tazeliyorum. Kendime bunu Archie için yapmadığımı söylüyorum, ama gerçekten, başka kimi etkilemeye çalışabilirim ki? Kesinlikle Michelle ve çetesini değil.

Şeytan konusuna gelince, Michelle odanın bir köşesinde mahkemeyi yönetiyor. Eğildi ve tüm annelerin dönüp bana bakmasına neden olan bir şey fısıldadı. Gülüşmeler ve kıs kıs gülüşmeler oldu, bu da Michelle'in kaba bir şey söylediğine inanmamı sağladı. Şok edici. Sanırım yeni kankalar değilmişiz.

Tiffany Framingham beni yanına çağırdı. "Yooohoo, Holly, merhaba! Neden gelip bize katılmıyorsun?" Sanki bir boa yılanının fareyi sohbete davet etmesi gibi.

Derin bir nefes alıyorum, yapabilecekleri en kötü şey için belimi kuşanıyorum, sonra yaklaşıyorum. "Merhaba Tiffany, hanımlar. Bu oldukça heyecanlı bir gece, değil mi?"

"Evet, öyle. Anladığım kadarıyla burada özel biriyle birliktesin," diyor Tiffany, yemeği doğrudan ağızımdan duymaya can atıyor gibi.

"Archie Harrington," diye gönüllü oluyor Michelle, ben daha bir şey söyleyemeden. "Onun gibi bir adamı nasıl kaptın?" Rachael Steinwick soruyor. "Holly onun için çalışıyor." Michelle yine benim yerime cevap veriyor.

Tiffany kıs kıs güler, "Ne yapıyorsun?"

"Onun kişisel alışverişçisi olduğunu *söylüyor*..." Michelle sanki ben öyle bir şey değilmişim gibi imaların havada asılı kalmasına izin veriyor.

"Alışverişçi mi? Holly'miz için ne beklenmedik bir meslek," diyor Rachael. "Onun için ne tür

şeyler alıyorsun?"

Cevap vermeyeceğim. Onun yerine dönüp Michelle'e bakıyorum. "Benim yerime cevap vermeyecek misin?"

Yüzündeki şaşkın ifadeye karşılık olarak, "Şimdiye kadar o kadar iyi iş çıkardın ki, bunu da almak isteyebileceğini düşündüm" dedim.

"Şey," diye alay ediyor Michelle. "Archie'ye ne aldığını bilmiyorum. Aslında ona bir şeyler *satıyor* olabileceğini düşünüyordum."

Ve işte Michelle'in kendimi Archie'ye sattığıma dair üstü kapalı suçlaması.

"Ailesine ve çalışanlarına tatil hediyeleri alıyorum," diyorum dişlerimi sıkarak ve onun ağza alınmayacak kabalığını görmezden geliyorum.

"Ve bunun için seni Noel'de Newport'a mı götüreceksin?" Tiffany bilmek istiyor. "İyi patron."

Yaklaştığını duymuyorum ama Archie'nin odaya girdiği nanosaniyeyi biliyorum çünkü bütün gözler kapıya çevriliyor. "Sevgilim, geliyor musun?" diye soruyor bana. "Toni yerimizi tutuyor." Kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Buradaki hanımlar sizin için tam olarak ne yaptığımı merak ediyorlardı," diyorum ona. "Michelle size bir şey satıyor olabileceğimi düşündü." Güneşin parlamadığı yere sok onu, Michelle. Bugün senin pasif-agresif tiyatrou izlemeyeceğim.

"Bana titiz zevkinden başka ne satabilir ki?" Archie işkencecime soruyor. "Ben ... şey ... yani ..."

O kekeleyerek konuşurken Archie diğer annelere seslenir. "Hanımlar, bize izin verirsiniz, katılmamız gereken bir gösteri var." Sonra beni kapıdan dışarı çıkardı.

Görüş alanlarından çıkar çıkmaz, "Gidip Toni'yi çağırmamı ve senin için Michelle'i yumruklamasını söylememi ister misin?" diye sordu.

İçimden beklenmedik bir kahkaha patlıyor. "Hem evet hem hayır. Michelle her zaman olduğu gibi davranıyor ama çocukların Noel gösterisinin olduğu gece bu şekilde davranması hiç hoş değil."

"Sanırım seni kıskanıyor," diyor ve beni ağızım bir karış açık bırakıyor.

"Sence neyi kıskanıyor?" diye sormadan önce başımı sallıyorum. Mükemmel gardırobumu mu? Süslü dairemi mi? Evimi başkasına temizletmek yerine benim temizlememi mi?" Kahretsin, ona bunu yaptığımı söylemek istememiştim. Şimdi benim hakkımda ne düşünecek?

İtirafımı görmezden geliyor ve "Bence senin bu kadar hoş ve güzel olmanı kıskanıyor" diyor.

"İyi deneme, Archie. Şu anda seninle birlikte olduğum için kızgın. Onun gözünde, tıpkı senin gözünde olduğu gibi, senin için yeterince iyi değilim."

"Holly," diyor uyarıcı bir ses tonuyla. "Hiçbir zaman benim için yeterince iyi olmadığını söylemedim. Sadece seni tuttuğum iş için bazı beklentilerim var. Hepsi bu."

"Bu gece buraya gelmemeliydin," diyorum ona, duygularımın gözlerimde birikmeye başladığını hissederek. "Neden?" diye soruyor, neredeyse öfkeyle.

"Çünkü işleri benim için daha da zorlaştıracaksın. Artık Michelle ve yandaşları seni gördüklerine ve benim senin fahişen olduğuma karar verdiklerine göre, bana şu anda davrandıklarından daha da kötü davranacaklar ve bu sadece Faith'in de etkileneceği anlamına gelebilir."

"Bu gece geldim çünkü Faith istedi," diyor nazikçe. "Ayrıca, Toni programımı boşalttığı için."

"Ah, evet, hayali buluşmanız." Onun peşindeyim.

"Holly, bir toplantı icat ettim çünkü senin özel hayatına girip girmemem gerektiğini bilmiyordum. Yeni yıldan sonra nerede olduğumu açıklamak zorunda kalarak hayatını zorlaştırmak istemedim."

"Doğru, iş bittiğinde." Kalbim bir mızrağa çarpmış gibi hissediyor.

Elimi tuttu ve beni salona götürdü. Toni'yi bulduğumuzda, ona

koridorda oturmamın bir sakıncası yok. Omuzlarım Archie'ninkilere degecek şekilde karanlıkta bir saatten fazla oturamam. Sinir sistemim şu anda bunu kaldıramaz.

"Faith nasıl görünüyor? Heyecanlı mı?" Toni soruyor.

"Çok heyecanlı. Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum ona. "Bunun ikimiz için de anlamı çok büyük." "Bunu dünyada kaçırmazdım, bunu biliyorsun." Biraz pişman görünüyor. "Şimdi iyi miyiz?" Ona soruyorum.

Dönüp Archie'ye bakıyor ve cevap vermeden önce, "Tatlım, biz her zaman iyiyiz. Sadece senin incindiğini görmek istemiyorum." Sonra Archie'yi kaburgalarından dürtüyor ve "Holly'ye ne dediğimi duydun mu?" diye soruyor.

"Kes şunu, Toni," diye neredeyse hırlıyor ona.

Toni bana soruyor, "Geçen gece Keith ile randevun nasıldı? Balta fırlatma yeri çok eğlenceli değil mi?"

"Gitmedim," diyorum ona. "Patronum sözleşmemizin sona ereceği yılın ilk gününe kadar kimseyle çıkmama izin verilmediğini söyledi."

"Ne? Neden?" Ama ben cevap vermeden tepedeki ışıklar yanıp söner. gösterinin başlamak üzere olduğunu işaret ediyor.

Kalabalık hızla yerleşir ve ardından ışıklar söner. Sonraki bir saat Noel hikayesinin büyülü bir yorumunu izlemekle geçiyor. Tüm çocuklar bu gece ışıltılı görünüyor ve sağda solda replikler yanlış olsa da kimse fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

Melek İsa'nın doğumunu müjdelemek için geldiğinde Toni şöyle haykırır: "Oh, uyandı! Dehşete kapıldım ama heyecanlıyım da..." Performansı kaydetmek için telefonunu hazırlar.

Faith bir aydan uzun bir süredir repliklerinin provasını yapıyor ve hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Korkmayın," diye gürlüyor yüksek sesle. "Size tüm insanları sevince boğacak iyi haberler getirdim." Bir sonraki cümlesini hatırlamaya çalışırken bir an durur. "Bugün Davut'un kentinde size bir Kurtarıcı doğdu; O Mesih'tir, RAB'dir. Bu sizin için bir işaret olacak: Kundağa sarılmış ve yemlikte yatan bir bebek bulacaksınız."

Sahne ışıklarından ayrılmadan önce bana iki kez başparmağını kaldırıyor ve melek gibi olmayan bir salınım yapıyor. Seyirciler onun heyecanını tamamen takdir ediyor ve bir sonraki satır söylenmeden önce Toni ısıltılı alıyor ve "Aferin, Faith!" diye sesleniyor.

Noel hikayesi anlatıldıktan sonra, okul öncesi öğretmeni Bayan Franken öne çıkar ve etrafta koşuşturarak çocukların iki sıra halinde durmasını sağlar. "Mutlu Noeller Dileriz" şarkısını söylemeye başladılar. Faith'in yüzündeki ifade beni aynı anda hem sevindiriyor hem de üzüyor. Bu muhtemelen yeğenimin geçirdiği en güzel Noel olacak ama sonrasında yaşayacağı hayal kırıklığı benim için olduğu kadar onun için de büyük olacak.

Toni'yi dinlemeli ve Archie'nin Noel alışverişini yapmanın ötesinde ona hiç bulaşmamalıydım. Ne düşünüyordum ki?

Bölüm 26

Archie

Bu geceki gösteriden sonra Holly ve Faith'i bırakmaktan nefret ettim. Faith'in adrenalini ve heyecanı o kadar yüksekti ki onunla daha fazla zaman geçirmeyi çok isterdim. Öte yandan Holly'nin benimle işi tamamen bitmişti. Görünüşe göre onun özel hayatından uzak durma içgüdülerim doğruymuş. Onun için zaten olduğundan daha büyük bir sorun yarattım. Ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum.

İki saattir evdeyim ve zihnimin tüm akşamı tekrar tekrar gözden geçirmesine engel olamıyorum. Hayatımın en sıkıcı akşamlarından biri olması gereken şey (hadi ama, bir okul Noel oyunu mu?) bir şekilde duygusal olarak yüklü bir olaya dönüştü.

Faith'in küçük melek kostümüyle sahneye çıktığı anı ve onun adına ne kadar gururlu ve gergin hissettiğimi düşünüyorum. Hayatında sadece bir ziyaretçi olmama rağmen, bir yanım ayağa kalkıp "İşte benim kızım!" diye bağırarak istiyordu. Tabii ki bu çok saçma olurdu çünkü ben onun babası değilim, hatta hayatında kalıcı bir demirbaş bile değilim. Ben sadece bir hayatım varmış gibi görünmesi için teyzesine para ödeyen bir adamım.

Holly'ye baktığımı ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüğümü hatırlıyorum. Toni'ye doğru uzanıp elini tutmak istediğimde, benim de boğazımda bir yumru olduğunu şok edici bir şekilde fark ettim. İşte o an beni durdurdu. Tam orada.

Yatağımda uyanık bir şekilde uzanırken, Toni'nin Holly ve Faith'in birbirlerine fazla bağlanmaları konusunda endişelenmesine gerek olmadığını fark ettim. Onun benim için endişelenmesi gerekiyor.

"Bu yeni bir şey," diyor Kat, ben onun yanındaki koşu bandına adım atarken.

"Sürekli yemek için buluştuğumuzdan, bu sefer biraz kalori yakabiliriz diye düşündüm." "Ama Y'de?" Sesi dehşete düşmüş gibi geliyor.

"Setai Club'da buluşamazdık. Bana çok akıllıca söylediğin gibi, her yerde gözler var. Ve orada

da en az ofisteki kadar çok ilgili taraf olduğuna bahse girebilirsin."

"Ama Y..."

Onun tiksintisine gülüyorum. Isınmak için koşu bandımı üçüncü seviye ayarına getirerek, "Ee, benim için neyin var?" diye soruyorum.

Makineyi açma zahmetine bile girmiyor. Onun yerine, egzersiz yapan birini taklit ediyormuş gibi ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Arabayı atın önüne koymuş olsan da insanları kesinlikle konuşturuyorsun. Bunu bir daha yapma," diyor bana, kontrol paneline bakıyor ve sonunda makineyi çalıştırıyor. Makine yavaşça hareket etmeye başlayınca küçük bir çığlık atıyor, sonra da kolları sıkıca kavırıyor.

"Arabayı atın önüne koymak da ne demek?

"Holly'nin kız arkadaşın olduğunu açıklamadan önce raporumu bekleme gerektiği anlamına geliyor.

Ya geçmişinde striptizci gibi bir şey varsa?" "Öyle mi?"

"Şanslıymışsın. Geçmişi temiz çıktı. Çılgın eski erkek arkadaşları yok, cezai suçlamalar yok, *Girls Gone Wild* senaryoları yok... hiçbir şey yok. Dürüst olmak gerekirse, eyaletten ayrıldığını bile sanmıyorum. Alaska Havayolları'nda bilet acentesi olarak çalışıyormuş ama yeğeninin bakımını üstlendiği sıralarda işi bırakmış. İşte o zaman tuhaf işler yapmaya başlamış; çocuk bakımına ihtiyaç duymadan yapabileceği işler. Aslında oldukça becerikli."

İçimi bir rahatlama kaplıyor, aynı zamanda midemi kemiren bir his hissediyorum. Holly'nin hayatının bu kadar zor olmasından nefret ediyorum ama aynı zamanda başardıklarıyla garip bir şekilde gurur duyuyorum. "Bu harika bir haber," diyorum sonunda Kat'e.

"SAT notları ilk yüzde beş içindeydi, yani belli ki kafasında bir beyin var. Üniversiteye gitmemiş olması biraz garip. Bu notlarla, parası olmasa bile kolayca burs alabilirdi."

"Annesi hastalandı," dedim ona.

"Bu zavallı kızın şansı pek yaver gitmiyor, değil mi?" Kat, birinci seviyeden ikinci seviyeye yükselebilmek için tutamakları bırakırken soruyor. "Yaşadığı trajediden payına düşenden fazlasını aldığı kesin."

"Evet, öyle. Ara verme zamanı geldi."

"Yates onu sordu bile," diyor Kat. "Sanırım geçen gün ofiste yaptığınız küçük geçit töreniyle ilgili hikaye ona da ulaşmış."

"Güzel," diyorum, eğimimi artırarak.

"Olayı duyar duymaz Holly'nin geçmişini araştırmaya başladığımı söyledim. Onun hakkında öğrendiğim her şeyi paylaştım. Ama bilirsiniz, onu daha az fakir göstermeye çalıştım. Mesela tuhaf işler yapmak yerine, ona kişisel alışveriş yaptığını söyledim, falan filan."

"Teşekkürler, Kat. Minnettarım."

"Sorun değil," diyor. "Oh, dinle, bilmen gerektiğini düşündüm, Parker yirmi üçünde Newport'taki odalarının hazır olması için talimat gönderdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, kış yalayıcının bana söylediği buydu."

Kat kıkırdar. "Yalakanın teki olabilir ama akıllı biri. Sana da aynısını yapmanı öneririm." "Yates oraya hangi gün gitmeyi planlıyor?"

"Yirmi birinci," diyor koşu bandını kapatırken.

Zihnim oraya daha da erken gitmeye çalışıp çalışmayacağıma karar vermek için yarışıyor. Holly ve Faith'le daha fazla zaman geçirmek şimdiye kadar aklıma gelen en tehlikeli fikir. Yine de Parker büzüşmüş bir halde ortaya çıkmadan önce Yates'le vakit geçirmek akıllıca olur. O adama *gerçekten* katlanamıyorum.

Noel'e bir hafta kala, bunu bir an önce çözssem iyi olacak. Önümüzdeki on dakika içinde mesela. "Şimdiden çalışmayı bitirdin mi?" Kat'e sordum.

"Um, evet. Sizinle sadece raporumu teslim etmek için buluştuğumu düşünürsek" -eklemeden önce kontrol paneline bakıyor- "fazladan on iki kalori yakmak sadece günümün dondurmasının üzerindeki bir kirazdı. Ooh ... bir dondurma. Bana öğle yemeği gibi geldi."

Kat uzaklaşırken el sallıyorum ve koşucu kafasının biraz berraklık getireceğini umarak birkaç mil koşmaya karar veriyorum. Ama üç mil boyunca kıcımlı çektikten sonra tek hissettiğim bitkin ve depresif olmak. Hiçbir şey için teşekkürler, dopamin.

YMCA'dan ayrıldım ve şehir merkezindeki ofisime gitmek için metroya bindim. Gregory'nin beni götürmesi riskini göze alamazdım ve kimsenin benden toplu taşıma kullanmamı beklemeyeceğini düşündüm. Yates'in emekliliğine ve ardından unvanını devretmesine yaklaştıkça daha da paranoyaklaşıyorum.

Arabada karşımda oturan bir aile var. Adamın göğsüne bağladığı bir çeşit bebek taşıma aparatında bir bebek var ve çiftin yüzünde "yeni ebeveyn" ifadesi var - bitkin ama küçük yavrularına kesinlikle aşıklar. Normalde böyle insanları fark etmezdim bile, ama şimdi... bir şeyler değişti. Bunun ne olduğunu anlamak için Sherlock Holmes olmaya da gerek yok. Holly'ye aşık oluyorum. Ve tamamen farklı bir şekilde, Faith'e de. Ve bu olamaz.

Ben Nate değilim ve asla da olmayacağım. Ben babamın oğluyum. Beni doğrudan kurumsal Amerika'nın zirvesine götüren iyi aşınmış yoldan geçtim ve şimdi pes edemem. Yolculuğun son ayağındayken olmaz. Ve kesinlikle hiç tanımadığım bir kadına ve onun küçük kızına karşı aniden hisler geliştirdiğim için değil.

Bu düşünce beynimden geçerken bile kendime yalan söylediyimi fark ediyorum. Holly'yi ve Faith'i tanıyorum. Bazen insanlar hayatınıza girer ve her şey yerli yerine oturur.

Bir yanımla Holly ile gerçekten çıkabileceğimi ve belki birlikte bir geleceğimiz olabileceğini düşünmek istiyorum. Ama sonra yetiştirilme tarzımı düşünüyorum ve bunun olamayacağını biliyorum. Babam işinin başında kalabilmek için haftada seksen saat çalışmak zorundaydı. Ben de aynısını yapmak zorunda kalacağım. Ama babamın aksine, sırf şirket hayallerimi gerçekleştirebilmek için sevdiğimi iddia ettiğim insanları yüzüstü bırakmayacağım.

Holly ile Yates Amca'nın evinde geçireceğim ekstra zamanı düşünüyorum ve kış yardım balosundaki randevumuzu iptal etmem gerektiğini fark ediyorum. Yates, Holly'nin geçmiş kontrolünden geçtiğini zaten biliyor, bu yüzden Noel'den önce onun evinde Holly ile tekrar görülmemize gerek yok.

Mumlarla aydınlatılmış balo salonu, serbestçe akan şampanya ve romantik müzikle çok tehlikeli olurdu. Sağduyumun kalan kısmını da kaybetmeden onu kollarımda tutarak bir akşam geçirmemin imkânı yok.

Cebimi karıştırıp cep telefonumu aldım.

Ben: Yardım balosunu iptal etmem

gerekiyor. Holly: Her şey yolunda mı?

Ben: Her şey yolunda ama birkaç konuda zaman çizelgemizi ayarlamak zorunda kaldım. Ayın yirmi birinde Newport'a gidiyoruz, bu yüzden işimi ondan önce bitirmem gerekiyor. Balo için zamanım olmayacak.

Ayın 21'i mi? Ayın 23'üne kadar gitmeyeceğimizi sanıyordum.

Ben: Oraya daha erken gitmemiz zorunlu hale geldi. Bu bir sorun olur mu?

Holly: Evet. Noel günü onu görmek için burada olamayacağımdan, 22nd tarihinde annemle birlikte küçük bir kutlama yapmak için huzureviyle anlaştım.

Ben: Evi nerede? Holly'nin:

Garden City.

Ben: Oradan geçmek zorundayız. Sabah yola çıkmayı planlayalım ve yolda durup onu görebiliriz.

Holly: Demans hastaları için bir tesise mi gitmek istiyorsun?

Ben: Bu adil. Benim kaçık ailemle vakit geçireceksin. Holly: ...

Özür dilerim. Saldırgan mıydı? Sadece akrabalarımınla dalga geçmek istemiştim. Sorun değil. Aslında beni güldürdü.

Ben: Yani, bunu yürütebilir miyiz?

Holly: ...

Az önce yazdıklarına bakarken, bunun şu sorudan çok daha büyük bir soru olarak yorumlanabileceğini fark ettim

Amaçlanan. Holly'nin cevabını beklerken nefesimi tutuyorum, onun da benimle aynı türden bir özlem hissettiği konusunda beni uyaracak bir şey söylemesini umuyorum.

Ama sonunda cevap verdiğinde, bunun ne kadar saçma bir hayal olduğunu bir kez daha anlıyorum.

Elbette patron.

Bölüm 27

Holly

Archie'nin Newport'a erken gitme kararından sonra Faith ve ben kişisel Noel planlarımızı aceleye getirmek zorunda kaldık. Bu gece Bayan Firestone ile yemek yedik. Şimdi onun oturma odasında oturmuş, eggnog içiyor ve tatlı yiyoruz, hediye alışverişimizi yapmak üzereyiz.

Bayan Firestone Faith'e üzerinde beyaz kardan adamlar olan mavi bir kâğıda sarılı bir hediye verir. Faith hiç vakit kaybetmeden paketi yırtıp açtığında ev yapımı bir Lahana Yaması bebeğiyle karşılaşır. Bir aşağı bir yukarı zıplar ve bağırır, "Olamaz! Bana bunu başka bir küçük kız için yaptığını söylemiştin."

"Sanki başka bir kız için bu kadar güzel bir şey yapabilirmişim gibi." Bayan Firestone'un solan mavi gözleri mutlulukla parlıyor. Sonra bana büyük bir kutu uzattı ve "Bu senin için" dedi.

"Bayan Firestone, bizim için zaten çok şey yapıyorsunuz. Bana hiçbir şey almamalıydınız," diyorum ona. "Ben almadım, ben yaptım ve sevgiyle yapılmış bir hediyeye hayır diyemezsiniz."

Kurdeleyi yavaşça çıkarıyorum ve bu hanımefendinin Faith için bir büyükanne olduğu kadar benim için de bir anne olduğunu fark ediyorum. Bu binaya taşındığım gün gerçekten büyük ikramiyeyi kazandım.

Kapağı açtığımda muhteşem bir tığ işi örtü görüyorum. Lacivert pamuklu ve ortasında beyaz bir çapa var. Çok denizci ve aynı zamanda çok zarif. "Oh, Bayan Firestone, bu çok güzel. Bayıldım!"

"Beni bilirsiniz, parmaklarımı hep meşgul tutmam gerekir; kireçlenmeye iyi gelir. Sadece bu yıl bunlardan on tane yaptım ve artık bunları dağıtacak kadar insan bile tanımıyorum."

Bir fikir bana yıldırım gibi çarptı. "Şu afganları görebilir miyim?" Ayağa kalktı ve koridordaki dolaba doğru yürüdü. Üç tur attıktan sonra, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kreasyonları sıralamaya başlıyorum. Çiçekli battaniyeler, düz renkli olanlar ve çizgili olanlar var. Tüm renkler derin, zengin ve çok çekici. Tüm elyaf doğal.

"Bunları satmayı hiç düşündünüz mü?" Ona sordum.

"Bunları kim almak ister ki?" Başını sallıyor.

"Şu anda senden beş tane almak istiyorum. Aslında bana büyük bir iyilik yapmış olursun çünkü bu hafta kendi hediyelerim için alışveriş yapmayı planlıyordum ama Newport'a erken gideceğim için

zamanım olmayacak," diyorum ona.

"Tatlım, benim onayım ile ne istersen alabilirsin. Onlar için bir kuruş bile istemiyorum."

"Asla olmaz. Onları senden adil bir şekilde satın alacağım. Battaniye başına yüz dolara ne dersin?"

"Ne? Neden, bu otoyol soygunu olur! Bu çok fazla" diyor, her ne kadar bu ihtimal karşısında heyecanlanmış görünse de. Eminim o parayla ne kadar iplik alabileceğini düşünüyordur.

"Bu yeterli değil," diyorum ona. "Sana battaniye başına iki yüz dolar ödemeliyim..." Ben de öyle yapmalıyım. Ona kapalı bir zarf vermeyi ve sanatının değerini ödemeyi bir kenara not ettim.

"Hayır, hanımefendi. Yüz dolar alacağım, bir kuruş fazlasını değil."

"Adam başı 100 dolar." Uzanıp elini sıktım. "Yarın onlar için para getireceğim."

"Aceleyle gerek yok canım. Tek yaptıkları dolabımda yer kaplamaktı."

En güzel beş battaniyeyi seçiyorum ve bunları hediye olarak verme düşüncesi beni sersemletiyor. Sadece çarpıcı olmakla kalmıyorlar, aynı zamanda ev yapımı hediyeler satın alabileceğiniz her şeyden çok daha düşünceli oluyor. Ve onları ben yapmamış olsam bile, yine de ev yapımılar.

Sırada Bayan Firestone'un hediyelerimizi açması var. Ev sahibimizin bizi dondurduğunu hissettiğimiz günler için ona kaşmir bir şal aldık. Ayrıca ona Norman Love'dan süslü yer mantarları aldık. Faith en son kendi hediyesini veriyor.

"Bu da ne böyle?" Bayan Firestone heyecanla sorar.

"Bir süredir üzerinde çalışıyordum," diyor Faith ona. "Holly Teyze çerçeveletmeme yardım etti."

Bayan Firestone kapağı açar ve Faith'in çizdiği suluboya resmi çıkarır. Parkta el ele tutuşmuş, birlikte durmaktadırlar. Bayan Firestone'un gözleri yaşarır ve "Oh Faithy, sanırım bu bana verilen en harika hediye" der. Kollarını uzatır ve Faith onlara doğru koşar. Birkaç saniye sarıldıktan sonra, "Düşünüyordum da..." der.

"Ne hakkında?" Faith bilmek istiyor.

"Nasıl bir torunum olmadığı hakkında."

"Ama ben varım," diye onu temin etmekte gecikmez Faith.

"Evet canım, öyle," diyor Bayan Firestone. "Bu yüzden bana Bayan Firestone yerine büyükanne diyebilir misin diye merak ediyorum. Seni böyle bir resmiyet için çok seviyorum."

"Gerçekten mi?" Faith komşumuza daha da sıkı

sarıyor. "Eğer teyzen için sorun yoksa."

Ona öyle olduğuna dair güvence veriyorum ve hatta "Sana da büyükanne dememin bir sakıncası var mı?" diye soruyorum.

Bayan Firestone kollarını bana açmadan önce yavaşça başını sallıyor. "Onur duyarım canım. Bilirsiniz, ailenin kanla çok az ilgisi vardır ve daha çok sevgiyle ilgilidir."

"Tanıdığım en şanslı insanlar biziz," diyorum komşuma sırtını sıvazlarken. "Sen varsın ve Toni var. Daha ne isteyebiliriz ki?"

Faith hemen, "Bizim de Archie'miz var," dedi. Onaylamıyorum ya da inkar etmiyorum. Archie söz konusu olduğunda, ne kadar az konuşursam o kadar iyi.

"Patronunla işler nasıl gidiyor?" Bayan Firestone oturma odasında tekrar oturduğumuzda soruyor.

"Oldukça iyi," diyorum ona, tam olarak ne sorduğuna emin olmasam da. İş ilişkimiz gayet iyi, özel ilişkimiz ise hiç yok. Yeni yıla girdiğimizde ve Archie hayatımızdan tamamen çıktığında tüm hikâyeyi ona saklayacağımı düşünüyorum.

"Ayrıldığımızda" insanlara ne söyleyeceğimi hayal ediyordum. En iyi yolun -en azından bana bir

parça saygınlık bırakacak olanın- ya insanlara onun ayrılmaya karar verdiğini söylemek olduğuna karar verdim.

Ya rahip olacak ya da Faith'in zaten lezbiyen olduğunu düşündüğü şeyi yapacak.

Evlatlık büyükannemizin pişirdiği Yule kütüğünden parçalarımızı bitirdikten sonra Faith ve ben iyi geceler diliyoruz. Gitmeden önce uğrayıp vedalaşacağımıza söz veriyoruz. Bayan Firestone'u da yanımızda götürmeyi ne kadar çok istediğimi fark ediyorum ama onu yanımda götürmemin imkanı yok. O hayatta olduğu sürece, Faith ve ben ne olursa olsun gelecekteki her Noel'i onunla geçireceğimize yemin ediyorum.

O, sahip olduğumuz tüm ailelerden daha çok bizim ailemiz ve sizin için en önemli olan kişilere dikkat etmelisiniz.

Sabah Bayan Firestone'a içinde bin dolar olan bir zarf götürdüm. Noel sabahına kadar açmaması için ona söz verdirdim.

Bir sonraki kutlamamız Toni ile olacak ve öğle yemeğini bizim evde yiyeceğiz. Hazırlanmakla o kadar meşgulüm ki uzun süre ayrılamıyorum. Toni geldiğinde, "Patronumuz bu öğleden sonra bizi görmeye gelmek için işi kaçırman hakkında ne düşünüyor?" diye soruyorum.

"Her iki durumda da yorum yapmayacak kadar akıllıydı," diyor bana. "Patronumuzdan bahsetmişken, ikinizle işler nasıl gidiyor?"

Masumca omuz silkiyorum. "İyi, sanırım. Onu çok sık gördüğüm söylenemez." "Holly." Ses tonunda sitem var.

"Hey, Faith," diyorum. "Yatak odama gidip Toni Teyze için hediyelerimizi alır mısınız?" Söyleyeceklerimi duymasını istemiyorum. O odadan çıktıktan sonra dikkatimi arkadaşşıma veriyorum. "Sana daha önce de söyledim, onunla bir iş ilişkimiz var ve hepsi bu kadar."

"Evet, ama Faith'in Noel gösterisine gitti. Bu bir iş ilişkisinden daha fazlası gibi görünüyor." Ayakkabılarını tekmeliyor ve ceketini silkiyor.

"Oraya gitti çünkü ona sahte toplantısını benim ve Faith'in önünde iptal ettiğini söyledi. Gitmek zorunda hissetti."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diyor Toni. "Beş yıldır bu adam için çalışıyorum ve dürüstçe söyleyebilirim ki seninle tanıştığından beri yanında olmak hiç bu kadar keyifli olmamıştı."

"Dur bir dakika," diyorum. "Gözümü ondan ayırmamamı söyleyen sendin, ama şimdi fikrini değiştiriyor gibisin."

Koltuğuma çökerek, "Ya Archie'yle ilişkiye girmemen konusunda yanılıyorsam?" dedi.

"Ya haklıysan?" Karşı çıkıyorum.

"Peki ya yanılıyorsam?"

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, dostum." Onun yanına oturdum. "Bunun seninle ya da benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Archie ilişkimizin tamamen iş olduğuna karar veren kişi. İstesem bile onun fikrini değiştirmek için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

Faith odaya geri döndüğünde Toni, "Mutfağa gidip bana biraz su getirebilir misin tatlım?" diye sorar.

Faith, Empire State Binası'nın tepesine tırmanması istenmiş gibi iç geçirir. Ama yine de gidiyor. Tekrar odadan çıktığında, "Varsayımsal olarak konuşursak, onun fikrini nasıl değiştirebileceğimi düşünüyorsun?" diyorum.

"Uzaktayken özel anlardan faydalanabilirsiniz. Ama insanlarla birlikteyken bile ona sokulabilir ve şefkatli davranabilirsin. Sana bunun için para ödüyor, değil mi?" O

yüzünde sinsi bir gülümseme var.

"Eğer böyle bir şey yapacak olsaydım - ki yapacağımı söylemiyorum - izninizi alır mıydım?"

"Oh, evet. Hatalı olduğumu kabul edecek kadar büyük bir kızım. Ben derim ki, git ve o adamı Kendininkini. Ayrıca, başlangıçta onun hakkında sana bu kadar zorluk çıkardığım için özür dilerim. Gerçekten tam da onun hayatında ihtiyaç duyduğu türden bir kadın olduğunuzu düşünüyorum."

"Ama o benim ihtiyacım olan türden bir adam mı?"

Toni kaşlarını kaldırır ve "Kalbin sana ne söylüyor?" diye sorar.

İşte sorun da bu. Kalbimin ne dediğini biliyorum ama Archie gibi bir joker için bunu riske atabilir miyim bilmiyorum.

Bölüm 28

Archie

Ben: Evinizden beş blok ötedeki ışıklarda bekliyorum. Gitmeye hazır mısınız bayanlar?

Holly: Zaten lobide bekliyoruz. Faith oturamayacak kadar heyecanlıydı.

Işık değişiyor ve Range Rover'ımın gaz pedalına hafifçe basıyorum. Dün gece biraz kar vardı ve yollar hâlâ kaygan. Holly'nin binasına yaklaşırken kalbim göğsümde çarpıyor ve kendime bunun sadece bir iş olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum.

O zaman neden aşk acısı çeken bir aptal gibi yolculuğumuza kadar gün sayıyordum? Holly'nin binasının önünde durdum ve bir süre oturup kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Çantalarını taşımalarına yardım etmek için indiğimde, Faith kaldırıma fırlıyor, koyu yeşil yün paltosuyla *Miracle on 34th Street* filmindeki küçük kıza benziyor. Adımı haykırıyor ve kollarıma atlıyor, sonra yanağıma kocaman bir öpücük konduruyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Sana da merhaba," diyorum ve onu yere bırakmadan önce etrafımda döndürüyorum. "Limuzin nerede?" diye soruyor.

"Ah, şey, onu sadece şehirdeyken kullanıyorum. Gregory kullanıyor, böylece çalışabiliyorum. Ama izin günlerimde kendi arabamı kullanıyorum. Sen ne düşünüyorsun?" Parıldayan kömür grisi SUV'umu işaret ediyorum.

"Bana oldukça süslü göründü!" diyor heyecanla. "Ben de hiç bunlardan birine binmemiştim."

Holly kolları güzelce paketlenmiş hediyelerle dolu olarak ön kapıdan çıktı. Bana belli belirsiz bir gülümseme sundu. Ne kadar muhteşem olduğunu unutmuş değilim ama vay canına. "Merhaba Archie," diyor savaşımızın bitmiş olabileceğini düşünmeme neden olacak bir şekilde. Tanrı'ya şükür.

"Merhaba." Ona bugün çok güzel görüldüğünü söylememek için kendimi zor tutuyorum. *Karışık mesajlar gönderme, Archie.*

Bir an geçiyor ve çoktan yeğenine bakmaya başlıyor. "Faith, tatlım, benim için kapıyı tutman

gerekiyordu."

"Özür dilerim Holly Teyze. Çok heyecanlandım," diyor zıplayarak. "Bakın! Archie'nin bir

uzun limuzin!"

Kıkırdayarak, "Buna SUV deniyor." dedim.

"Araba kullanmayı biliyorsun, değil mi?" diye soruyor, beş yaşındaki bir çocuk için son derece şüpheli görünüyor. "Elbette biliyorum," diyorum. "Daha önce yarış arabası bile kullandım."

Gözlerini kısarak, "Beni taklit mi ediyorsunuz, bayım?" diyor.

Holly ve ben buna gülüyoruz. "Hayır, gerçekten. Bir keresinde Fransa'da.

Gerçekten çok hızlıydı." "Vay canına," dedi. "Sence bir gün beni bir tanesiyle

gezdirebilir misin?" Holly başını sallar. "Hayatta olmaz, küçük hanım. Yarış

arabaları çok tehlikeli." "Ama Archie bunu yapıyor," diye somurtuyor Faith.

"Ondan ben sorumlu değilim," diyor. Sonra bana bakıyor ve ekliyor: "Gerçi o araba yarışı yapıyorsa, belki de ben yapmalıyım."

Tüm hediyeleri ve bavulları yüklememiz birkaç dakikamızı aldı. Toni'ye Faith için bir yükseltici koltuk aldırıp ve onu orta sıraya yerleştirdik. Kemerini bağladıktan ve Holly yolcu koltuğuna yerleştikten sonra dikiz aynasını ayarlıyorum. Motoru çalıştırmadan önce Faith'e aptalca bir bakış atıyorum. "Yola çıkmaya hazır mısınız?" Kaldırımdan uzaklaşırken ona soruyorum.

Heyecanla kıkırdıyor. "Hadi yapalım şunu! Noel müziği dinleyebilir miyiz? Meghan, Hamptons'a gittiklerinde hep Noel müziği açıp şarkı söylediklerini söyledi."

"Dileğin benim için emirdir," diyorum ve radyoyu açıp John Lennon'ın "A Very Merry Christmas" şarkısı çalana kadar istasyonlar arasında geziniyorum.

Yanımdaki Holly ceketini çıkarıp rahatına bakıyor. Sonra başını koltuğun arkasına yaslıyor. Bu basit ve küçük anda o kadar rahat ve harika bir şey var ki, uzanıp elini tutma, sonra dudaklarıma götürüp öpme arzusuyla dolup taşıyorum.

Kes şunu Archie, konu bu değil. Muhtemelen iş süremiz bitene kadar gözlerimi toptan ayırmamam gerektiğini kendime binlerce kez hatırlatmam gerekecek.

Faith, "Neredeyse vardık mı?" dediğinde Throgs Neck Köprüsü'nü bile geçmemiştik.

Holly'ye döndüm. "Şimdiden mi? Yikes."

Gülüyor. "Çok uzun bir süre için değil. Unutma, bir süre araba kullanacağız, sonra durup öğle yemeği ve hediyeler için Nana'yı göreceğiz, sonra da film izlemek için ne kadar gerekiyorsa o kadar devam edeceğiz."

"Doğru, evet," der Faith. "Şimdi hatırladım."

"Filmlerden bahsetmişken," diyorum. "Arkada senin için özel kulaklıkları bir televizyon var. Teyzenizin koltuğunun arkasındaki ekrana dokunursanız açılacak."

"Şimdi de sen konuşuyorsun!"

Ona talimatlar vermeye başlıyorum ama kulaklıkları çoktan takmış ve her şeyi çözmüş görünüyor. Faith çok yüksek bir sesle bize *Kayıp Balık Nemo'yu* izleyeceğini söylüyor.

Holly döner ve ona başparmağını kaldırır.

"Yani?" Başlıyorum. "Bir milyon hediye paketledikten sonra yoruldu mu?"

Kıkırdıyor. "Ben iyiyim. Kağıdı kesmekten biraz karpal tünel olabilir ama atlatacağım."

"Bu arada hediyeler ofiste çok beğenildi," diyorum ona. "Herkes bana, onlara gereksiz bir kalem seti daha almadığım için gerçek bir kazananmışım gibi baktı."

"Güzel," diyor tüm yüzünü aydınlatacak kadar samimi bir gülümsemeyle. Onu böyle gülümsetecek şeyler yapmaya devam etmek istiyorum.

"Hiç bu kadar mutlu çalışanlarım olmamıştı. Target hediye kartlarının bu kadar cazip olacağını bin yıl düşünsem aklıma gelmezdi ama gerçekten de öyle oldu."

"İnsanların bütçesi kısıtlı olduğunda, ihtiyaç duydukları şeyleri almakla daha çok ilgilenirler.

hayatın lükslerinin tadını çıkarıyorlar" diyor. "Ama unutmayın, viski ya da şampanyaları da var ve içmek için bir dizi süslü bardakları da."

"İnsanların ne istediğinin nabzını tutuyorsunuz. Tam zamanlı bir kişisel alışveriş uzmanı olmayı gerçekten düşünmelisin."

"İşi almak için numara yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

"Herkes bir yerden başlamak zorunda. Bu kadar doğal bir alışverişçi olmasaydın üzülebilirdim." Ona gülümseyerek kırgın olmadığımı belirtiyorum.

Arabayla ilerliyoruz ve aklım çocukluğumun tatil günlerine gidiyor. Annem her zaman oradaydı ama babam yoktu. Noel'de her zamankinden daha fazla yükümlülüğü vardı, ya da bize öyle söyledi. "Yetiştirilme tarzım birçok açıdan bana engel oldu," diye geveliyorum.

Alay etmesini ya da yüzüme gülmesini bekleyerek ona bakıyorum ama gülmüyor. Onun yerine yüzünde ciddi bir ifade var. "Nasıl yani?"

İçimi çekerek ona şöyle diyorum: "Öncelikle şunu söylemeliyim ki şikâyet etmek istemiyorum çünkü ailemde doğduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Kalküta'da bir gecekondu mahallesinde de doğabilirdim."

Holly başını sallayarak, "Not edildi ve kabul edildi," dedi. "Güzel. Anlaştığımıza sevindim."

Sırıtiyorum.

"Ama..."

"Ama tüm hayatım benim gibi yaşayan, benim gibi düşünen ve benim istediğim şeyleri isteyen insanlarla çevrili olarak geçti. Tüm dünyayı dolaştım ve farklı yaşam tarzlarına sahip pek çok ilginç insanla tanıştım, ancak hiçbir zaman onların hayatlarının gerçekte nasıl olduğunu anlamaya çalışmadım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Ona soruyorum.

"Kendi çevrenizin dışında gerçek bir katılımcı değil, bir izleyiciydiniz."

"Evet, aynen öyle. Beklediğimden başka bir şey deneyimlemek istemiyordum - eğlenceli zamanlar, lüks, vs. Her şey bunu yaptığımı söyleyebilmekle ilgiliydi, bu bilgiyi alıp faydalı bir şeye uygulamak istediğimden değil."

Saçmaladığımın farkındayım, o yüzden toparlıyorum. "Demek istediğim şu ki, ben olmayan insanlar için hayatın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışmak için yeterince zaman harcamadım. Son derece bencil ve tek fikirli davrandım."

"Kendinize bu kadar yüklenmeyin," diyor Holly. "İşin özüne indiğimizde, herkes böyledir. Bildiğinizi biliyorsunuz ve bundan memnunsanız, başka bir şey öğrenmenin ne anlamı var?"

"Ama sen öyle değilsin," diyorum ona, güzel yüzüne bir bakış atma riskini alarak. "Her zaman başkalarını düşünüyorsun. Aslında tüm hayatını buna adanmışsın."

Omuz silkerek şöyle diyor: "Ailem için yapmam gerekeni yaptım. İnanın bana, bana kalsaydı annem sağlıklı olurdu, kız kardeşim ve kocası da hayatta olurdu." "Babamın çok sevdiği bir söz vardı, 'Hayat sana bir kaktüs verdi diye üzerine oturmak zorunda değilsin' derdi" demeden önce yüksek sesle iç geçiriyor.

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. "Ne kadar küçümsersen küçümse, yine de çok hayırsever ve sevgi dolu bir insansın ve buna hayranım."

"Bazen, ama her zaman değil," diyor nazik bir gülümsemeyle. "Geçen gün Faith ve ben parkta evsiz bir adamın yanında oturuyorduk. Senin ofisinden çıktıktan sonraydı. Faith hemen yanına gitti ve onunla konuşmaya başladı, oysa ben muhtemelen bizden daha az şanslı olanlara çok sık yaptığımız gibi yanından geçip gidecektim."

"İkinizin desokaktaki insanlarla konuşması güvenli değil" diye uyarıyorum, çünkü başlarına

gelebilecekleri düşündükçe paniğe kapılıyorum.

"Onlar sadece insan Archie. Faith doğru olanı yaptı. O adama birkaç dakikalığına da olsa birileri için önemli olduğunu hissettirdi." Filmine dalmış olan Faith'e dönüp bakıyor ve ekliyor: "Umarım insanlara yardım etme arzusunu asla kaybetmez, çünkü günün sonunda, iyi yaşanmış bir hayat dünyayı daha iyi bir yer haline getirmekle geçmez mi?"

"İyi yaşanmış bir hayatın en büyük serveti biriktirmek anlamına geldiğini sanıyordum." Yarı şaka yapıyorum.

"Sanırım pek çok insan için öyle, ama bir noktada kendinize tüm bunların ne için olduğunu sormanız gerekiyor, değil mi? İhtiyacınız olandan ve hatta isteyebileceğinizden daha fazlasına sahip olduğunuzda... günlerinizle gerçekten ne yapıyorsunuz, büyük nakit yığınıza eklemekten başka?"

Varsayımlarla konuştuğunun farkındayım ama bu küçük soruyla bildiğimi sandığım her şeyi alt üst etmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Cevap vermiyorum çünkü aklım hemen hayatımdaki seçimleri sorgulamaya gidiyor - ki bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim.

Bir süre hiçbir şey söylemediğimde Holly, "Umarım az önce seni üzmemişimdir. Seni yargıladığım falan yok."

"Öyle olmadığını biliyorum." Yine de, öyle olabileceğini hissediyorum.

"Benden tavsiye alma," diyor pencereden dışarı bakarak. "Eşyalarımı topladığım falan yok."

"Tam olarak tavsiye almam gereken kişi siz olabilirsiniz, çünkü pek çok açıdan benden çok daha zenginsiniz."

Bölüm 29

Holly

Sunrise Terrace'a yanaştığımızda kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Annemin benden bu kadar uzakta bir evde olmasının tek nedeni, ona verebileceğimden daha fazla yardıma ihtiyacı olduğunda onu sokabileceğim en güzel yer olmasıydı. Daha iyi bir yer bulabileceğimi düşündüğümde -ki bana daha yakındı- Faith'in vasisi olmuştum ve başımızı sokabileceğimiz bir çatıya yetecek kadar para kazanmaya başlamıştım.

Faith ve ben ayda en az bir kez dışarı çıkıp ziyaret etmeye çalışsak da, annem nadiren kim olduğumuzu biliyor. Bu durum Faith'i benden daha fazla rahatsız ediyor. Benim olaylarla başa çıkmak için daha fazla zamanım oldu ama Faith'in akrabaları az. Hayatta olan ama onu tanımayan bir büyükannesi olduğu düşüncesi gerçekten kafasını karıştırıyor.

Archie binanın önünde durdu ve ben de "Eğer kapağı açabilirsen, annemin hediyelerini çıkaracağım" dedim.

İhtiyacım olan şeylere sahip olduğumdan emin olmak için o da dışarı çıkıyor. "Faith'i uyandırmamı ister misin, böylece seninle içeri girebilir, yoksa önce park edip onu da yanımda getirmemi mi istersin?"

"İçeri gireceğini fark etmemiştim," diyorum şaşkınlıkla. "Gelmene gerek yok, biliyorsun." "Sanırım yok, ama sorun olmazsa gelmek isterim."

"Elbette." Aslında, bu konuda garip bir şekilde mest olmuş hissediyorum. Yine de bunu ona söylemedim. "O zaman neden park edip Faith'i de yanında getirmiyorsun?"

Bir kez başını salladı ve tekrar cipe bindi. Bu sırada ben Sunrise Terrace'ın dışına bakıyorum ve mekanın ne kadar perişan görüldüğünü fark ediyorum. Bunu daha önce hiç düşünmemiş olmam çok garip. Sanırım daha önce annem için güvenli bir yer olduğu için minnettardım, ama bugün Archie'nin gözünden görüyorum ve bana hayat veren kadın için daha iyisini yapmadığım için biraz utanıyorum.

İçeri girdim, resepsiyonda kayıt yaptırdım. Uzun zamandır resepsiyonist olan Maud beni karşılıyor. "Holly, bugün nasılsın? Sanırım Annalise'i görmeye geldin?"

"Öyleyim," diyorum ona. Sonra çantama uzanıyorum ve ona bir zarf

uzatıyorum. "Bu ne?" diye soruyor yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Sadece küçük bir Noel hediyesi," dedim ona. Annemin hemşirelerine ve evde tanıdığım insanlara hediye kartları aldım. Onların bir servet kazanmadıklarını biliyorum ve özellikle de yılın bu zamanlarında ek masrafları olduğunda en ufak bir şey bile yardımcı oluyor.

"Ne kadar tatlısın!" Maud diyor ki. "Faith nerede? Bugün seninle değil mi?"

"Arkadaşım Archie ile birlikte geliyor. İçeri girdiklerinde onları annemin odasına geri gönderebilir misin?"

"Emin olabilirsin, tatlım."

Grileşen koridorda annemin odasına doğru yürürken, odalarının dışında tekerlekli sandalyelerde oturan birkaç sakın görüyorum. Bazıları gülümsüyor ve el sallıyor, bazıları ise sanki bedenleri hala hayatta olan tek parçaları gibi görünüyor. Akılları çoktan gitmiş.

Kapıyı açmadan önce annemin kapısını çaldım. Pencereye bakan bir sandalyede oturuyordu. Arkasını dönmüyor ya da misafiri olduğunu bildiğini gösterecek herhangi bir ses çıkarmıyor.

"Hey, anne," diye heyecan dolu bir ses tonuyla zorladım.

"Mutlu Noeller!" Hiç irkilmiyor bile.

"Sana her zaman çok sevdiğin Yunan lokantasından en sevdiğin baklavadan getirdim." Hiçbir şey.

Hediyelerini televizyonun yanındaki masaya bırakıyorum ve onunkinin yanına bir sandalye daha çekiyorum. Elini elime alıp onunla birlikte oturuyorum. Orada olduğumu biliyor mu bilmiyorum ama önemli değil. Bunu onun için olduğu kadar kendim için de yapıyorum.

Elleri solmuş, yaşlılık lekeleriyle dolu ve eklemeleri kireçlenmeden dolayı genişlemiş olsa da, yine de onun ellerini bir sıranın içinden seçebilirim. Bu eller eskiden beni tutan ve bulaştığım tüm pislikleri temizleyen ellerdi. Beni yıkadılar ve bana okuduğu binlerce kitabı tuttular. Ailesi için sayısız yemek hazırladılar. Bu elleri seviyorum.

On dakika geçmeden kapı çalınıyor ve Archie ile Faith içeri giriyor. "Hey, nine," diyor Faith ona doğru yaklaşırken.

Annem sonunda kafasını kaldırdı. Yüz hatlarında bir tanıma ifadesi belirdi ve şöyle dedi: "Joy? Sen misin bebeğim?"

Yeğenime kız kardeşimin adıyla hitap ettiğini duyup bir bebek gibi ağlamaya başlamadan önce bir duygu yumağını yutmam gerekiyor.

Faith normalde annemin hafıza oyunlarına pek katılmaz ama bugün nedense o da katılıyor. "Merhaba anne," diyor. "Mutlu Noeller!"

"Ne kadar güzel görünüyorsun!" diye haykırıyor. "Arkanı dön de şu paltoyu göreyim. Nereden aldın onu? Çünkü genç bayan, onu sizin için almadım."

"Benden aldı," diye söze giriyor Archie.

"Peki sen kimsin?" diye soruyor suçlayıcı bir tonla. Sanki ihtiyacı olan çocuklara güzel paltolar dağıtan bir suçluymuş gibi.

"Ben kızınız Holly'nin bir arkadaşıyım," diyor ona.

"Nerede bu kız?" diye soruyor annem. "Sürekli arkadaşlarıyla mahallede dolaşıyor. Onu takip etmekte zorlanıyorum."

"Eminim birazdan gelir," diyorum, ona Holly olduğumu söylemek istemiyorum. Benim küçük bir kız olmamı bekliyor ve gerçek onun kafasını daha da karıştırabilir.

Annem kim olduğumu sormuyor; onun yerine ayağa kalkmaya çalışıyor ve "Bir demlik çay koymalıyım."

Bu sabah biraz kurabiye yaptım. Onları da getirebilirim."

Archie, "Neden bunu bizim için ben halletmiyorum? Böylece Joy'la biraz vakit geçirebilirsin."

Gözleri benimkileri arıyor ve bu sahneden etkilendiğini anlayabiliyorum. Onun için daha çok minnettarım.

burada olmaya hakkımdan daha fazla varım. Ama ben hediye edilen atın ağzına tekme atacak biri değilim.

Faith annemin yatağına oturdu ve "Neden bana küçüklüğümle ilgili bazı hikâyeler anlatmıyorsun?" dedi. Her zaman annesiyle ilgili hikâyeler duymak ister. Kız kardeşimi onun için canlı tutmanın bir yolu olarak ona sık sık anlatıyorum.

"Doğduğunda 2,5 kiloydun!" dedi annem. "Ve sana şunu söyleyeyim, bu büyük bir bebek!"

"Başka ne var?" Faith ona sorar.

"Şişmandın. Tanrım, bebekken yemek yemeyi sever miydin! Sana yetişemezdim ve sana mama vermek zorunda kalırdım. O da gaz yapıyordu."

Faith bana annemin anılarını yağ ve gazdan daha anlamlı bir şeye yönlendirmeme yardım etmemi ister gibi bakıyor. "Joy'un çamurdan turtalar yapıp komşulara hediye olarak götürdüğü zamanları hatırlıyor musun?" Anneme soruyorum.

"Aman Tanrım, bunu tamamen unutmuşum! Kızıl olabilmek için saçlarını ketçapla yıkadığı zamanı hatırlıyor musun?" Bir kahkaha patlattı.

Bunu hatırlamıyorum çünkü ben doğmadan önce olmuş. "Bir kavanoz turşunun tamamını yediği ve tuzdan şişmeye başladığı zamanı hatırlıyor musun?" Şimdi ben de gülüyorum.

"Başka ne var?" Faith bilmek istiyor.

Ama Archie odaya geri döner. "Çay ve kurabiyelerin acilen bize ulaştırılmasını talep ettim."

"Garson sen misin?" diye soruyor annem.

"Kesinlikle öyleyim." Archie, annemin onun hakkındaki değişen algısına ayak uyduruyor.

"O zaman ben beyaz ekmek üzerine pastırma, marul ve domatesli sandviç istiyorum. Kızım Joy'a da bir tane getirin lütfen." Benden hiç bahsetmedi. Aylardır onun için gerçek bir insan değilmişim ve sadece kafasının içindeki bir sesmişim gibi hissediyor.

"Holly?" Archie sorar. "Senin için ne yapabilirim?"

"Kiminle konuşuyorsun, genç adam? Holly dışarıda arkadaşlarıyla oynuyor. Bunu sana az önce söyledim." "Demek söyledin." Ben de bir BLT alacağımı belirtmek için üç parmağımı kaldırıyorum.

O gittiğinde annem Faith'e bakıyor ve "Sen kimsin?" diye soruyor. "Ben Joy, hatırladın mı?" diyor gülümseyerek.

"Hayır, değilsin," diyor annem ona. "Joy öldü."

Annemle yaptığım konuşmalar insana kamçı etkisi yapmaya yetiyor. Ona "Bu Joy'un bebeği, Faith." diyorum.

Yüzünde büyük bir kafa karışıklığıyla, "Faith?" diye sorar. "Joy'un bir bebeği olduğunu hatırlıyor musun?"

"Sanırım Joy'un bebeği olsaydı bilirdim," diyor bana, sesi aniden kızgın çıkıyor. Bu da konuyu değiştirme zamanının geldiği anlamına geliyor.

"Sana Noel hediyeleri getirdik," diyorum ona. "Onları açmak ister misin?" "Elbette isterim." Gözleri heyecanla parlıyor.

Kalkıp televizyon sehпасından hediyelerini alıyorum. Ona ilk olarak Bayan Firestone'un yaptığı yorganlardan birini veriyorum. Lacivert, bordo ve sarının çeşitli tonlarında çiçek desenli. Annem onu açıyor ve "Ne kadar güzel! Bunu kendin mi yaptın?"

"Bir arkadaşım yaptı," diyorum ona.

"Şimdi sana verecek bir şeyim olmadığı için kendimi kötü hissediyorum." Bir kutu mendil görene kadar etrafına bakındı. Sonra onu alıp bana uzatıyor. "Bu senin için" dedi.

"Çok teşekkür ederim," diyorum ona. "Tam da istediğim şeydi."

Annem endişeli görünüyor ve "Beklentilerini daha yüksek tutmalısın canım. Bu sadece kağıt mendil." "Faith, ninene hediyeni vermek ister misin?" demeden önce sessizce kıkırdıyorum. Faith yataktan atlıyor ve kendi kutusunu anneme götürüyor. "Bunun içinde ne var?" diye soruyor annem.

Faith ona, "Bu senin için yaptığım bir şey," dedi. "Aç onu."

Annem kutunun üzerindeki kâğıdı yırtıyor ve sonra yavaşça kapağı çıkarıyor. İçinde bir anne, bir baba ve iki küçük kızın resmi var. Faith şöyle açıklıyor: "Bu senin ve büyükbabanın iki küçük kızınızla birlikte bir resmi. Bir resim görürsen daha iyi hatırlarsın diye düşündüm."

Faith resimlerin yardımcı olacağını düşünüyor, ancak demans hastalarının kafası genellikle resimlerden daha çok karışıyor. Bu yüzden hemşirelerin Faith'in hediyesini annemin odasından çıkarması gerekebilir. Yine de bunu Faith'e söylemem. Onun hediyesi o kadar sevgi ve umutla yapıldı ki, bunun bir faydası olabileceğini düşünmeyi hak ediyor.

Annem bir şey söyleyene kadar diken üstünde bekliyorum. Sonunda gülümsedi ve dedi ki, "Bu çok güzel. Sen çok yetenekli bir genç bayansın."

"Gerçekten de öyle," diyorum anneme. "Zaten çok iyi bir öğrenci."

Annem elini uzatıyor ve Faith'in yanağına dokunuyor. "Güzel. Bir zamanlar okulda çok başarılı olan bir kızım vardı. Güney Fransa'da yaşıyor."

Archie odaya geri döner, ardından kafeteryadan bir yemek masası taşıyan bir hademe gelir. Masayı odanın ortasına yerleştirir, sonra dışarı çıkar ve sandalyeleri taşımaya başlar. Her şey yerleştiğinde Archie beyaz bir çarşafı açıyor ve zarif bir masa örtüsü gibi masanın üzerine seriyor. "Öğle yemeğiniz servis edildi hanımlar," diyor, saçlarını örten birkaç hanım sandviçlerimizi taşıyarak içeri girerken.

Archie cüzdanını çıkarır ve her birine elli dolarlık banknot verir. "Olağanüstü hizmetiniz için çok teşekkür ederim," der onlara.

"Kimsin sen?" diye soruyor annem ona.

"Holly'nin bir arkadaşıyım," diye tekrarlıyor.

Kadın onu görmezden geliyor. "Her kimsen, paranı bundan daha iyi takip etmelisin. O kızlar muhtemelen onlara verdiğin parayı kumarda harcayacaklar. Sonra sen nerede olacaksın? Bir teneke kutudan fasulye yiyerek!" diye bağırıyor.

Hiçbirimiz neden bahsettiğini bilmiyoruz, o yüzden yorum yapmıyoruz. Sadece oturduk ve yemeğimizi yedik. Bitirmeden önce annem sandviçinin şimdiye kadar yediklerinin hem en iyisi hem de en kötüsü olduğunu söylüyor. Ama hepsini yedi, yani bu iyi bir şey.

"Yılın hangi zamanı?" diye soruyor. "Noel," diyorum.

"Etrafına baksan asla bilemezsin." Sesi kızgın geliyor.

Archie aniden ayağa kalkıyor ve "Hanımlar bana biraz izin vererseniz, yapmam gereken bazı işler var" diyor. İş görüşmeleri yapacağını tahmin ediyorum, ama yine de annemle yemek yeme konusunda iyi davrandı, ben de el sallayarak onu uğurladım.

Faith ve ben annemle iki saat daha geçirdik. Kurabiye yedik, çay içtik ve hatta Joy hakkında daha fazla konuşmayı başardık ki bu Faith'i son derece memnun etti. Annem nihayet uykuya daldığında yeğenime, "Ninem uyandığında vedalaşacağız ve sonra Newport'a gitmeye devam edeceğiz" diyorum.

"Bugün o kadar da kötü değildi, değil mi?" Faith soruyor. "Yani, beni annem sandı, ki bu kim olduğumu bilmemesinden daha iyidir."

"İşte ben buna iyi tarafından bakmak derim," dedim ona.

Archie kafasını odaya uzatır ve "Dışarı çıktım ve birkaç şey aldım" der. Sonra da

süslenmiş bir Noel ağacı taşıyor. Çok büyük değil ama en az bir metre boyunda olmalı.

"Nereden aldın bunu?" Bilmek istiyorum.

"Kasabadaki dükkanlardan birinde sergileniyordu. Annenin odasını aydınlatacağını düşündüm." Düşünceliliği hakkında yorum yapamadan dışarı çıkıyor ve elinde iki Atatürk çiçeği ile geri geliyor. Daha önce ona yardım eden aynı görevli, içlerinden süs eşyaları dökülen iki büyük çanta taşıyor.

Archie şöyle açıklıyor: "Annen yılın hangi zamanı olduğunu bilmiyordu. En azından hatırlamasına yardımcı olabilirim."

"Bu neden *senin* işin?" diye sorarken kalbime keskin bir bıçak saplandığını hissediyorum.

Tabii ki bunu benim için yaptığını söylemesini umuyorum ama onun yerine "Noel'de kızını ondan uzaklaştırdığım için en azından bunu yapabilirim" diye cevap veriyor. Tamam, umduğum şey bu değildi ama yine de güzeldi.

Annem uyumaya devam ederken, Archie'nin aldığı çeşitli süsleri gözden geçiriyoruz ve odasını Noel Baba'nın elfleri gelmiş gibi neşeye dolduruyoruz. Son çelenkleri de raptiyelerle tavana asarken uyanıyor.

"Bu da ne böyle?" diye soruyor. "Noel zamanı geldi mi?" Başımı sallıyorum. "Kesinlikle öyle. Senin için alabileceğimiz başka bir şey var mı?"

"Seni seviyorum Holly" derken gözleri yaşlarla doluyor. Her şeyi mükemmelleştirdin."

İşte bu, umabileceğim en güzel Noel hediyesiydi. "Çok sevindim anne.

Benim de seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Archie'ye bakar ve yüksek sesle "O adamla evlenmelisin" diye fısıldar.

Yorumunu anlamaya ya da cevap vermeye fırsatım olmadı çünkü bir sonraki anda bana baktı ve "Sen kimsin?" diye sordu.

Hayatın, elinizden almadan önce size en güzel hediyeleri vermek gibi bir huyu vardır. Babamın en sevdiği sözü düşünüyorum ve bana verilen kaktüsün üzerine oturmaya karar veriyorum. Bunun yerine, yanında duracağım ve çiçek açtığında güzelliğine hayran olacağım.

Bölüm 30

Archie

Holly biz arabaya yerleşene ve Faith filmin sonunu izlemeye geri dönene kadar yüzündeki cesur gülümsemeyi koruyor. Sonra tek kelime etmeden pencereden dışarı bakıyor ve ben sessiz bir hıçkırık duyuyorum.

Uzanıp elini elime alıyorum ve nazıkçe sıkıyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama gerçekten umurumda değil. O acı çekiyor ve ben burada bir robot gibi oturup hiçbir şey yokmuş gibi davranmayacağım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. Elini çekmeyince içim rahatlıyor. Onun yerine elini ters çevirip parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor. Bu işte o kadar doğal ve doğru bir şey var ki, bir duygu seline kapılıyorum.

Başparmağını tenimde gezdiriyor ve ekliyor: "Her şey için." "Bir şey değil."

"Soğuk kalpli bir iş adamı olduğunu iddia eden biri için inanılmaz derecede düşüncelisin," diyerek bana küçük bir sırıtış atıyor. Umutsuzca eğilip ona bir öpücük vermek istiyorum. "Anneme karşı da harikaydın, o anın tadını çıkardın."

"Sanırım bir insanın yapabileceği başka pek bir şey yok."

"Ama bunu bizim için çok özel bir Noel yaptın ve gerçekten bunların hiçbirini yapmana gerek yoktu." "Yapmak istedim," diyorum ona. "Sen iyi şeyleri hak ediyorsun, Holly Snow." Başını koltuğa yaslayarak bana gülümsüyor. "Herkesten daha fazla değil."

"Kesinlikle tanıdığım herkesten daha fazla," diyorum ona, hâlâ el ele tutuştüğümüz için biraz şok olmuş bir halde. Bir dakika sonra, "Daha varmadık mı?" dedi.

Gülüyorum. "Bir sonraki tepenin ardında."

Bir saat sonra, Newport'a giden köprüyü geçerken güneş batmaya başlıyor. Zemini bir tutam kar kaplıyor ve biz kasabadan sahile doğru ilerlerken Noel ışıklarının altında parlıyor. Holly ve ben

artık el ele tutuşmuyoruz. Film biter bitmez ve Faith konuşmaya başlar başlamaz elini benimkinden çekti ve beni biraz boş bir hisle baş başa bıraktı.

Faith yol boyunca işaret ettiğim her şeye "ooh" ve "aah" diyor. "Bu Bowen's Wharf. İstersen yarın oraya gidip büyük Noel ağacını ve tüm süslemeleri görebiliriz. Belki gitmişken biraz çorba da yeriz."

"Holly Teyze!" Faith, Easton Plajı'nı göstererek haykırıyor. "Yüzmeye gidebilir miyiz?" "Bu yolculukta olmaz, tatlım. Su çok soğuk."

"Ama belki başka bir zaman?"

"Eğlenceli olmaz mıydı?" Holly hiç düşünmeden ona söyler. "Güzel bir sahile benziyor."

"Kaldığımız yerde bir tane var," diyorum onlara. "Yazlarımın çoğunu orada geçirdim."

Şimdi büyük eve yaklaşıyoruz, içim daralmaya başladı. Bu ikisini aslanın inine götürmek üzereyim. Parker, diğerlerinin yanı sıra, Holly'yi kötü göstermeye kararlı olacak. Ortaya çıkmak üzere olan psikolojik savaş, Holly'nin gördüğü her şeyin ötesinde olacak ve muhtemelen benim alışkın olduğum şeylerin bile ötesinde olacak. Arkamı dönüp onları buradan başka bir yere götürmek için güçlü bir istek duyuyorum. Yine de karşı koyuyorum. Holly ile birlikte yetişkin hayatım boyunca uğruna çalıştığım, Parker evde kocacılık ve babacılık oynarken kıcımlı yırtarak kazandığım işi almak için buradayım.

Ayrıca, Holly görüldüğünden daha serttir. O muhasebeciyle çıkmasına izin vermediğimi söylediğimde beni bir o yana bir bu yana savuruşunu düşündükçe hâlâ şok oluyorum.

-Kendi başının çaresine bakabileceğine eminim. Ayrıca, burada olduğumuz süre boyunca onun yanından ayrılmayacağım. Herhangi bir belayı önleyebileceğim çünkü geldiğini göreceğim.

Belmont Malikânesi'ne giden uzun araba yoluna girdiğimizde Faith ve Holly ölüm sessizliğine bürünüyorlar. Geniş asfalt yol, kökünden tepesine kadar beyaz ışıklarla kaplanmış meşe ağaçlarıyla kaplı. Devasa evin görünmesi neredeyse tam bir dakika sürer ve görüldüğünde ikisi de nefes nefese kalır. Birdenbire, eskiden bana çok normal gelen şey cıvılcık ve gülünç geliyor ve bu kadar insan - sadece bu araçta iki kişi- zar zor geçinirken benzer koşullarda büyüdüğüm için utanıyorum.

Malikânenin önünde durduğumda, "İşte burası," diyorum.

"Kutsal Noel," diye fısıldıyor Holly.

"Meghan bunu duyana kadar bekleyin!" Faith heyecanla söylüyor. "Burada kalacağımıza inanamıyorum! Holly Teyze, tüm bu süre boyunca telefonuna ihtiyacım olacak çünkü bir sürü fotoğraf çekeceğim."

"Arka tarafta iki yatak odalı bir sahil evi var," diyorum. "Köşk yerine orada kalıp kalamayacağımızı sordum. Orası daha konforlu ve su manzarası da bir o kadar güzel."

Holly ağzı bir karış açık, dalgın dalgın, "Tabii," der. Sonra Faith'e dönerek, "Faith, tatlım. İçeri girdiğimizde hiçbir şeye dokunma. Hiçbir şeye. Sadece... önümüzdeki birkaç gün boyunca ellerini cebinde tut."

Faith'in gözleri büyüdü ve bir an için dehşete düşmüş gibi göründü, ben de "Sadece şaka yapıyor. Burası yıllar boyunca düzinelerce çocuğa ev sahipliği yaptı. Hatta kardeşim ve eşi de birkaç gün içinde bebekleriyle birlikte bize katılacaklar."

"Gerçekten mi?" Holly umutlu bir gülümsemeyle "Gerçekten mi?" diyor.

"Onları seveceksin. Onlar iyi insanlar."

Ailenin geri kalanını düşünmek bile istemiyorum.

"Archie," diyor Faith, "burası bir kale gibi. İçinde bir de zindan mı var?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diyorum ona, yine de Yates'e hak vermemek elde değil. O da en az babam kadar insanlar üzerinde güç sahibi olmayı seviyor ve birini kendi kişisel zindanına atabilmek kadar büyük bir güç yok.

Ön kapı açıldı ve uşak bizi karşılamak için dışarı çıktı. "Bay Archie, aile çok memnun

Bu yıl Noel'de onlara katılabileceksiniz."

"Simms," diyorum, bu adamın küçüklüğünden beri Yates'in ailesine hizmet ettiğini ve burayı ziyaret ettiğini fark ederek. "İyi görünüyorsun."

"Kel ve biraz göbekli görüyorum efendim, ama sanırım yaşlanmanın getirdiği bir şey bu." Benimle cipin arka kapısında buluştu. Açtım ve bavulları çıkarmaya başladım. On tane olmalı, ama Holly ve Faith'in ortaya çıkabilecek her şeye hazırlıklı olmalarını istedim.

Holly ve Faith arabadan indiler ve ben de "Simms, bu arkadaşım Holly ve onun güzel ve yetenekli yeğeni Faith" dedim.

Simms biraz şaşırmış görünerek belinden eğilir. "Bayan Holly, Bayan Faith, sizinle tanışmak bir zevk."

"Kimsin sen?" Faith ona sorar.

"Ben kahyayım hanımefendi. Evin olması gerektiği gibi çalışmasını sağlamak benim işim. İhtiyacınız olan ya da beklentilerinizi karşılamayan bir şey olursa bana haber verebilirsiniz." Başını ona doğru eğiyor.

"Sana ne diyeyim?" Faith bilmek istiyor.

Holly ona "Bay Simms," dedi.

"Simms iyidir, madam. Ailenin geri kalanı bana böyle seslenir."

"Bay Simms, Faith. Sana öğretilenleri unutma." Holly bilmiş bir bakışla Faith'e bakar.

"Yetişkinlere Bay ve Bayan demek saygılı bir davranıştır." Faith duyurdu. "Peki, Bay Simms, siz de burada mı yaşıyorsunuz?"

"Benim var. Garajın üstünde bir odam var."

"Vay canına, bu çok havalı olmalı! Arkadaşım Meghan'ın garajının üstünde bir oyun odası var. American Girl bebek koleksiyonunu orada saklıyor. Onların ne olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım biliyorum," diyor ona.

"Bir ton para tutuyorlar, bu yüzden sadece kataloglara bakıyorum ya da oraya gittiğimde Meghan'ınkilerle oynuyorum."

Simms bu habere nasıl tepki vereceğini bilemiyor gibi görünüyor.

Sonunda, "Bir şeyi istemenin çoğu zaman onu elde etmekten daha eğlenceli olduğunu düşünüyorum" diyor. "Gerçekten mi?" Faith ikna olmuş gibi görünmüyor. "Ne gibi?"

Simms ona şöyle diyor: "Hayatım boyunca üstü açık bir araba istedim ama hiç almadım. Burada yılın yarısında bile kullanamadım, bu yüzden akıllıca bir yatırım gibi görünmedi. Ama ne yaptığımı biliyor musunuz Bayan Faith?"

Başını sallıyor.

"Ara sıra üstü açık bir araba kiraliyorum ve bu durumlardan büyük keyif alıyorum. Eğer bir tane sahibi olsaydım, o zaman bu deneyimin eskiyebileceğini ve bundan bu kadar keyif alamayacağımı düşünüyorum."

Faith ona doğru yürür ve gözlerinin içine bakar. "Bilmiyorum Bay Simms. Yerinizde olsaydım ve yeterince param olsaydı, hep istediğim arabayı alırdım. Biraz yaşardım, anlıyor musunuz?"

Simms gülmeye başlar. "Sanırım bir şeyler bulmuş olabilirsin. Bunu düşüneceğim ve ne karar verdiğimi size bildireceğim." Sonra bana baktı ve şöyle dedi: "Bay Archie, çantaları bana bırakın. Birine golf arabası getirtip sizin için onları konuk evine götürmesini söyleyeceğim. Siz içeri girin ve Bay Harcourt'u görün."

Simms'in sırtını sıvazladım ve dedim ki, "Eğer eminsen. Onları kendim taşımaktan mutluluk duyarım." Bana attığı güvensizlik dolu bakış canımı acıttı. Muhtemelen bunu teklif etmek daha önce hiç aklıma gelmemişti. Aslında, eminim olmamıştır.

Holly ve Faith'i ön kapıya kadar götürüyorum. Korkuları aşikârdı, bu yüzden "Sadece kendiniz olun ve endişelenmeyin" dedim. Sonra da bir Noel mucizesi olması ve ailenin bir şekilde kendileri gibi davranmaması için küçük bir dua ediyorum.

Giriş holüne girdiğimizde, evi bir kez daha Holly'nin gözünden görüyorum ve gördüğüm şey en iyi haliyle gösteriş. Mermer zeminler, devasa bir kristal avize ve odak noktası olan imparatorluk tarzı çift merdiven. Bordo kadife kaplı Queen Anne koltuklar sol tarafta, asla oturulmamak üzere duruyor, çünkü akli başında kim bir koridorda oturmak ister ki? Ama yine de oradalar, tıpkı bu uçsuz bucaksız evdeki çoğu şey gibi.

Kendimi tüm bunlardan uzak tutmak, bunu istemiyormuş gibi davranmak isterken buluyorum ama bu yalan olur. Avizeyi görebilmek için boynunu yukarı doğru eğmiş olan Faith'e bakıyorum. "Bunlar gerçek elmas mı?" diye fısıldıyor.

Ben cevap veremediğim Yates'in sesi duvarlarda yankılanıyor. İki merdiven arasındaki sahanlıkta durarak, "Ah, savurgan vaftiz oğlu geri döndü," diyor.

Ve işte başlıyoruz.

Bölüm 31

Holly

Yates Harcourt kaba biri. Adam ordudaki bir general gibi bize doğru yürürken bakakalıyorum. Uzun boylu olmayabilir ama omuzları o kadar dik ki, düşse ikiye ayrılacakmış gibi görünüyor. Hiç düşünmeden elimi Archie'ninkinin içine sokuyorum ve Faith'i yanıma yaklaşıtıyorum.

Nedense Faith hiç korkmuş görünmüyor. Aslına bakarsanız, Bay Harcourt önümüzde durduğunda elini uzatıyor ve "Merhaba, benim adım Faith" diyor.

"Kimsin sen?" diye soruyor huysuzca.

Faith, açıkça onun duyma sorunu olduğunu düşünerek sesini bir çığlığa yükseltir. "BENİM ADIM FAITH!!!"

"Seni ilk seferinde duydum," diyor ona.

"O zaman neden tekrar sordun?" Faith aptalları hafife almaz ve sanırım Archie'nin vaftiz babasını da bu kategoriye soktu.

"Benimki çok daha büyük bir soruydu," diyor Yates ona, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Bakışlarını Archie'ye çevirerek, "Archibald, iyi görünüyorsun," der. Sanki bir atı inceliyormuş gibi onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. Ağzını açıp dişlerini incelemesini bekler gibiyim.

Archie onun elini sıkar. "Teşekkür ederim, efendim. Ben iyiyim."

"4 Temmuz'da seni özledik." İfadesine bakılırsa, Yates beklentileri karşılanmadığında kin tutan bir tip.

Archie ona, "Trident Chemical'ın devralınması işinin yolunda gitmesini sağlamak için birilerinin işte kalması gerekiyordu," diyor.

"Küçük insanlar bunun için var."

Faith'in gözleri parlıyor ve daha o söylemeden (ve ben onu durduramadan) ne söyleyeceğini biliyorum. "Küçük insanları mı işe alıyorsun?"

Archie bir kahkahayı bastırır, sonra Faith'e gülümser. "Hayır, Faith, senin düşündüğün gibi insanlar değil. Daha az para kazanan insanları kastediyor."

"Yani daha küçük *değiller* mi?" diye soruyor.

"Şart değil," diyor, bunu açıklamak için bir yol bulmakta zorlanıyor.

Nefes nefese kalan Faith, "Hiç deviniz var mı?" diye sorar.

Oh, canım...

Yaşlı adam bir süre ona bakar, sonra kahkahayı patlatır. Bitirdiğinde Faith'e bakar ve cüzdanını çıkarır. İçini karıştırarak yüz dolarlık bir banknot çıkarır ve ona uzatır. "Teşekkür ederim, buna ihtiyacım vardı."

Faith bana repertuarındaki en acınası, yalvaran bakışı atıyor ama ben başımı sallıyorum. "Bay'a söyle.

Harcourt teşekkür etti ama onu güldürdüğü için para kabul edemeyeceğini söyledi." "Eminim Meghan'ın ailesi paranın onda kalmasına izin verirdi."

"Faith," diyorum ona uyarıcı bir ses tonuyla. Sonra sırtımı dikleştirip Yates'e bakıyorum. "Teşekkür ederim ama bunu kabul edemez."

"Elbette yapabilir," diyor Yates bana, onunla aynı fikirde olmadığım gerçeğinden açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

"Hayır, *gerçekten* yapamaz," diye mırıldandım.

"Anlıyorum," diyor ve faturayı cüzdanına geri koyarken bana ölümcül bir bakış fırlatıyor. Archie araya giriyor, "Nerede benim terbiyem? Yates Amca, bu Holly Snow. O benim *arkadaşım*." Elimi bırakıyor, sonra kolunu bana doluyor ve beni yanına çekiyor.

Yates selamlaşmaktan vazgeçip Archie'ye şöyle der: "Onun kim olduğunu biliyorum. Asıl soru, neden burada olduğu?"

Güzelmiş.

Archie'nin gözleri sertleşiyor ama sadece biraz. Vaftiz babasına nereye gideceğini söylemesini bekliyorum ama onun yerine yumuşak bir sesle cevap veriyor: "O ve Faith benim için çok özel. Son zamanlarda birlikte çok zaman geçiriyoruz."

"İlginç bir seçim," diyor Yates ona.

Bana davranışına o kadar kızgınım ki, yaşlı adamın tam karnına yumruk atmak istiyorum. Ama sonra Archie'yi iyi göstermek için günde üç bin dolar kazandığımı hatırlıyorum, bu yüzden öfkemi dizginleyip hiçbir şey söylemiyorum.

"Uzun bir gün oldu. Sanırım Faith ve Holly'yi konuk evine götüreceğim, böylece akşam yemeğinden önce tazelenip biraz dinlenebiliriz," der Archie.

Yates omuzlarını silkti. "Simms bana konuk evini senin istediğini söyledi."

"Faith'in okyanus kıyısında olmayı seveceğini düşündüm."

Yates Faith'e bakar. "Bu doğru mu, genç bayan? Burada bizimle kalmaktansa dışarıda kalmayı mı tercih ediyorsun?"

"Evet," der Faith ona. "Tamamen doğru. Holly Teyze'nin deyimiyle ben bir doğa aşığıyım." Bana o kadar güzel gülümsüyor ki, bu atın kıcının onu korkutmasına izin vermediği için onu kucağıma alıp sıkmak istiyorum.

"Nasıl olur da Noel'de teyzenle birlikte olursun? Peki ailen nerede? Tatil için onlarla birlikte olman gerekmiyor mu?" Yates Faith'e sorar.

İçimde öfke parıldıyor ve tam ona ağzının payını vermek üzereydim ki Faith, "Aileniz nerede efendim?" diye sordu.

Onun sorusu üzerine kafasını geriye atıyor. "Ne demek ailem nerede? Ben yetmiş sekiz yaşında bir adamım, ailem öldü."

"Benimkiler de öyle," der Faith ona. "Sadece ben beş yaşındayım." Sen söyle ona, Faithy.

Yates başını salladı, etkilenmiş görünüyordu. Bana bakıyor ve "Alışılmadık derecede erken gelişmiş, değil mi?" diyor.

"Ona her şeyden çok zeki diyebilirim," diyorum.

"Akşam yemeğinde bize katılacak mı, yoksa dadınız onu sahil evinde mi besleyecek?" Yates soruyor.

"Dadım yok, o yüzden bizimle yemek yemesi gerekecek."

"Yemekler çok canlı olmalı" derken yüz ifadesi okunmuyor.

Bununla birlikte, veda etme zahmetine girmeden arkasını dönüp uzaklaşıyor. Az önce olanlar aklımı başımdan aldı.

Dışarı çıkar çıkmaz sert bir rüzgâr esiyor ve paltomun önünü açıyor. Düğmelerimi iliklemek için acele ediyorum, o sırada Faith önümüzden koşuyor, hoplayıp zıplayarak ilerliyor. Archie'ye, "Bu bir selamlamaydı," diyorum.

"Seni uyarmıştım..." diyor ve ekliyor, "Faith'in ailesi hakkında söyledikleri için özür dilerim. Bu haddini aşmaktı."

"Her şey haddini aştı," diye cevap veriyorum, çok sinirli bir şekilde. "Faith'e onu güldürdüğü için yüz dolar ödemeye mi çalışıyorsun? Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Yates biliyor. Kendisini savunmak gerekirse, nazik olmaya çalışıyordu."

"Ona bir kukla gibi davrandı. Dans et, kukla, dans et," diyorum, misafirhaneye giden yolda acele ederken öfkem beni ısıtıyor. Geniş asfalt yolları, yüzme havuzları (çoğul) ve bakımı için beş bahçıvan gerekiyormuş gibi görünen bahçeleriyle arazinin ne kadar muhteşem olduğunu umursamayacak kadar öfkeliyim.

Archie biraz suçlayıcı bir tonla, "Buna kesinlikle bir son verdin, bu yüzden bunu bir daha yapması konusunda endişelenmen gerekeceğini sanmıyorum," diyor.

Olduğum yerde duruyorum ama o devam ediyor. "Neden parayı almasına izin vermemi istediğin hissine kapılıyorum?"

Yavaşlayarak durdu ve bana döndü. "Çünkü ben yaptım."

Öyle mi yaptı? Tekrar yürümeye başlıyorum, ama bu sefer yanından hızla geçerken çok daha hızlıyım. "Anlıyorum," diyorum, Faith'i buraya getirdiğim için pişmanlık duymaya başlayarak.

"Burada olmanın bir nedeni var Holly. Yates'i etkilemek ve onun şirketi yönetmesi gerektiğini düşündüğü adama dönüşüyormuşum gibi görünmesini sağlamak için," diyor Archie, adımlarıma kolayca ayak uydurarak. "Bu da demek oluyor ki, orada burada bazı şeyleri kabul etmen gerekecek."

"Çocuğuma gösteri yapan bir maymun gibi davranmasına izin vermek gibi mi?" Tükürdüm.

"Önemli bir şey değildi. Büyükanne ve büyükbabalar torunlarına her zaman para verirler, değil mi? Hem de hiçbir şey için. En azından iyi yaptığı bir iş için ona ödeme yapmak istemiş."

"Vay canına, gerçekten buna mı inanıyorsun?" Alay ediyorum.

"Belli ki öyle çünkü az önce söyledim." Şimdi Archie de kızdı. Güzel. Neden tek ben olayım ki?

Faith eve bizden önce ulaşıyor ve biz verandanın merdivenlerinden yukarı çıktığımızda o çoktan salıncağa yerleşmiş, ileri geri sallanırken yüzünde mutlu bir ifade beliriyor. "Bu gece burada uyuyabilir miyim?"

"Hayır, Faith," diyorum ona. "Hava çok soğuk."

Archie kapıyı açıyor, içeriden gelen sıcaklığın beni kendisine doğru çekmesine izin veriyor, her ne kadar ondan olabildiğince uzaklaşmak istesem de.

Faith'e elimi uzatarak, "Hadi. Akşam yemeği için hazırlanalım."

Bölüm 32

Archie

İçeri girer girmez Faith sevinç çılgınlıkları atıyor. "Bakın şöminede gerçek bir ateş var!" Ayakkabılarını çıkarıp ceketini çekiştiriyor, sonra oturma odasına koşuyor ve ellerini ısıtmak için ocağın üzerine oturuyor.

Faith'e geniş bir sırıtış ve küçük bir selam veriyorum. "Rahatınıza bakın leydim."

Holly ve benim aramda bir ileri bir geri baktı, sonra "Tamam. Gidiyor musun?"

"Sadece birkaç dakikalığına odama gideceğim. Yapmam gereken bazı işler var." Her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için saçlarını karıştırıyorum (aslında öyle olmasa da), sonra da yalnız kalıp sakinleşebilmek için ana yatak odasına doğru ilerliyorum.

Ancak içeri girdiğimde, eşyalarımın buraya yerleştirilmediğini görüyorum. Onlarınkiler konmuş, yani arkadaki küçük yatak odası bana ait. Kendi kendime homurdanarak dışarı çıkıyorum, sonra koridorda aceleyle altta çift kişilik, üstte tek kişilik iki ranzadan oluşan "çocuk odasına" gidiyorum. Oraya vardığımda bavullarımın bahçeye bakan pencere kenarındaki koltuğun önüne dizilmiş olduğunu görüyorum. Yatakların hala küçük bir çocukken bile nefret ettiğim zevkli ama çocuksu denizcilik motifiyle dekore edildiğini görünce derin bir iç çekiyorum. Ebeveyn banyosu yok, bu yüzden koridorun sonundaki ana banyoyu kullanmam gerekecek. Çocukça davrandığımın farkındayım ama bu odada uyumak pek de "geleceğin CEO'su ve yönetim kurulu başkanı" diye bağırıyor.

Kapıyı kapatıp takım çantamın fermuarını açtım, Yates'in Holly ve Faith'e davranışına hem öfkeliydim hem de beş yaşındaki bir çocuğu kendi savaşıyla baş başa bıraktığım için utanıyordum. Ama beni bu kadar sinirlendiren şey bu değil. Holly'nin basit bir işlem için birkaç günlüğüne hayatımda olması gerekiyordu ama yine de onunla tanıştığımdan beri, hayatını değiştirmesi gereken bir filmdeki kötü adam gibi her şeyi sorguluyorum. Aklım haftalar önce Kat ile yaptığım konuşmaya ve Yates'in üç hayalet tarafından ziyaret edildiğine dair yaptığım şakaya gidiyor. Ama belki de bu hikâyedeki Ebenezer *benimdir*?

Başımı kuvvetle sallıyorum. Hayır, hayır, hayır. Şimdi olmaz. Bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Kapı çalınıyor ve açtığımda diğer tarafta Holly'nin olduğunu görüyorum. "Yemek resmi mi?"

"Çok," diyorum ona.

"Teşekkürler," diyor ve topuğunun üzerinde dönüyor.

Lanet olsun. Eğer bana kızgınsa bu akşam pek iyi geçmeyecek. "Holly, bekle," diyorum koridora doğru birkaç adım atarak. "Daha önce söylediklerim için özür dilerim ve işin içine bir de çocuk girince durumun son derece karmaşık olduğunu anlıyorum."

"Evet, öyle," diyor başını sallayarak. "Keşke gelmeseydik demeye başlıyorum."

İç çekerek, "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Yates'in kızı Paisley yakında gelecek. Ondan hoşlanacaksın. Kardeşim Nate ve ailesi de aynı şekilde, yani en azından birkaç müttefikin olacak." Kollarını kavuşturarak, "Müttefiklerim olacaksa, düşmanlarım kim olacak?" diyor.

"Parker Harcourt-Yates'in yeğeni. İş için diğer tek gerçek aday o. Karısı Jillian ile birlikte burada olacak ve tıpkı bizim gibi oynamak için burada olacaklar, bu yüzden ikisinin yanında arkanızı kollayın. Annem biraz joker olacak, çünkü daha önce eve hiç kadın getirmedim, bu yüzden nasıl tepki vereceğinden emin değilim."

"Daha önce hiç eve bir kadın getirmedin mi?" diye sorar, sesi şaşkınlık içinde çıkar. "Neden?"

"Getirmek için bir neden yoktu. Evlenmeyi planlamıyorum, bu yüzden eşimle tanışmamın bir anlamı yok.

ailemden biriyle çıkıyorum."

"Evlenmeyi düşünmüyor musun? Hiç mi?"

Neden bu kadar üzgün? Başından beri ona karşı dürüsttüm. "İş benim önceliğim, unuttun mu? Bu yüzden bu yolculuk için birini tuttum. Çünkü karıma ve çocuklarıma ayıracak vaktim yok."

Yüzünde bir acı ifadesi belirliyor ama bunu kibar bir gülümsemeyle örtmeyi başarıyor. "Merak etmeyin, kim olduğumu ve nerede durduğumu çok iyi biliyorum."

Her ne kadar ona yanıldığını ve benim için çok daha fazlası olduğunu söylemek istesem de yapamam. Tutmaya niyetli olmadığım hiçbir sözü vermeyeceğim, bu yüzden en nazik seçim olduğunu bildiğim şeyi yapıyorum. "Güzel. Bunu aklında tutarsan iyi olur."

Rüzgâr yelkenlerini suya indirmiş gibi bakarak uzaklaşıyor. Onları buraya getirmemiş olmayı dileyerek omuzlarımı düşürüyorum. İşler şu anda ne kadar kötüyse, çok daha kötüye gideceğine dair içimde korkunç bir his var.

Yemek odasındaki şömine ayakta durulabilecek kadar büyük ve biz içeri girdiğimizde ateş kükrüyordu. Işıklar loş, arka planda usulca klasik müzik çalıyor ve uzun maun masa cilalanarak parlatılmış. Oda parıldayan beyaz ışıklar, Atatürk çiçeği ve şöminenin etrafını saran bir değil iki dev Noel ağacıyla dolu. Birinin evinden çok havalı bir otelin lobisine benziyor.

Yates çoktan gelmiş, içecek arabasının yanında duruyor ve her zamanki gibi kendine bir şeyler dolduruyor. Bana baktı. "Sek viski?"

Buzlu sevdiğimi biliyor ve sek içmemi teklif ederek onun kadar erkek olmadığımı ima ediyor. "Buzlu lütfen." Holly'ye dönerek, bir tane isteyip istemediğini sordum.

Yates onun yerine cevap verdiğinde hayır demek üzere olduğunu anlayabiliyorum. "Tabii ki viski istemiyor, Archie." Ona dönüyor. "Bir kadeh şampanya göndermeme ne dersin? Muhtemelen bu senin hızına daha uygun."

"Hayır, teşekkürler," diyor çenesini tutarak. "Sen ne içiyorsan ben de ondan alacağım." Adam başını eğiyor. "Viski içiyorsun o zaman?"

"Bayıldım." Uh-oh.

Fildişi rengi kadife bir elbise giymiş olan Faith bana bakıyor ve fısıldıyor: "Sence bir Shirley Temple alabilir miyim?"

Ona sırtarak, "Kesinlikle." diyorum.

Simms'e bakıyorum, belli ki konuşmalarımıza kulak misafiri olmuş çünkü ona selam veriyor ve "Size hemen bir tane getireceğim" diyor.

Yates Holly'ye içkisini uzatır, sonra ona hızlıca bir göz atarak kusurlarını inceler. Neyse ki hiçbir kusuru yoktu. Akşam yemeği için seçtiği omzu açık, boncuklu elbisesi içinde göz kamaştırıcıdır. Saçları ensesinde toplanmış. Tek takısı bir çift zarif inci küpe. Mükemmelden başka bir şey görünmüyor.

Holly içkisinden bir yudum alır ve öksürmemeye çalışır. O viski içen biri değildir. Birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra Yates'e yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Lezzetli."

Biraz eğlenmiş görünerek, "Beğendiğinize sevindim" diyor.

Dişi gözleri olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle bana sırtıyor. "İyi bir viskiden daha çok sevdiğim bir şey yok. Tabii bu Archie gibi iyi bir adam değilse."

Kıkırdıyorum, viskiyle bir tutulmanın iltifat olmadığını bildiğim halde gururlanmış gibi yapıyorum, en azından ondan gelince. Kolumu omzuna dolayarak, "Çok tatlısın" diye mırıldanıyorum. Başına bir öpücük kondurduktan sonra kendi içkimden uzun bir yudum alıyorum.

"Hayır, bu doğru," diyor bana bakarak. "Sen tanıdığım en iyi adamsın." Yates'e dönüyor. "Gerçekten inanılmaz biri, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Öncelikle, ofiste gerçek bir kaplan gibidir. Daha önce telefonla konuştuğu sırada orada bulunmuştum ve hattın diğer ucunda ben olsaydım dehşete düşerdim. Ona tam olarak ne istiyorsa hemen verirdim." Bir yudum alır gibi yapıyor ve bunun benim hakkımda daha fazla yalan düşünebilmek için olduğunu varsayıyorum.

"Ayrıca Faith'le arası çok iyi. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyen bir adam için, onun kalbini hemen çaldı."

"Sanırım benimkini çaldığını söylemek istiyorsun. Faith'ten bahsetmişken, o nereye gitti?" Odaya baktığımda onu masanın altında elleri ve dizleri üzerinde buldum.

Altından sürünerek çıkıyor ve zıplıyor. "Bir uçtan diğer uca sürünmem otuz saniye sürdü. Evdeki masamız sadece iki saniyemi alıyor!"

Holly'nin yüzü biraz kızarır ama Yates yine kıkırdamaya başlar. "O bir tabanca. Seni bütün gün güldürüyor olmalı," der Holly'ye.

"Elbette öyle," diye cevap verir ve Faith'e "kes şunu yoksa" der gibi bakar.

Viskimden bir yudum daha aldım, biraz olsun rahatlamaya başladım. İşler düşündüğümünden çok daha iyi gidiyor. Holly'nin performansı mükemmel ve Faith'in Yates'i kazanmak için tek yapması gereken kendisi olmak.

Simms, Faith'in içkisini taşıyan bir tepsiyle döner. Ama yalnız değil. Yanında bu kadar erken geleceğini düşündüğüm son kişi var. Parker amcasına geniş bir sırtıyla kapıdan içeri girdi. "Sürpriz!" diyor, bizi görmezden gelip Yates'in elini sıkmak için acele ediyor.

Hay aksi. Akbabaların geri kalanı ortaya çıkmadan önce Yates'le anlamlı bir yüzleşme için çok fazla. Simms Faith'e içkisini uzatır, sonra Yates'e dört tabak daha getireceğini ve mutfığa ekstra misafirleri bildireceğini söyler.

Halsiz görünümlü, hamile Jillian iki çocuğuyla birlikte onu takip ediyor, ikisi de bitkin görünüyor. Parker bana sert bir bakış attıktan sonra elini Holly'ye uzatıyor. "Parker Harcourt. Sen Holly olmalısın. Senin hakkında çok şey duydum."

Bunu söyleme şekli tehditkâr olmaktan başka bir şey değil.

Holly onun elini sıkıyor ve küçük bir gülümseme sunuyor. "Sizinle tanışmak harika."

Arkasından bakıyor ve ekliyor: "Bunlar da sevgili eşiniz ve çocuklarınız olmalı."

Parker kenara çekilir. "Bu Jillian, bu da çocuklarımız Yates ve Emerson."

Holly çocuklarla konuşmaya başlayıp Faith'e gelip onlarla tanışmasını işaret ederken ben de Jillian'ın yanaklarına birer öpücük kondurup ona çok güzel göründüğünü söylüyorum. Bana gözlerini devirdi. "Yalancı. Hamile ve berbat görünüyorum. Parker sadece on dakika sonra beni doğum öncesi masajımdan çıkardı ve buraya gelmek için hemen ayrılmamız konusunda ısrar etti."

"Acelesinin ne olacağını hayal bile edemiyorum," diyorum ona, ikimiz de bilsek de.

Dikkatim tekrar çocuklara dönüyor çünkü Faith şimdi yemek masasının bir tarafından diğer tarafına emeklemelerinin ne kadar sürdüğünü soruyor.

Parker burnunu kırıstırırken ikisi de ağzı açık bir şekilde ona bakıyor. "Onlar yerde sürünmezler. Onlar *hayvan* değil."

Tamam, bu kadar yeter. Onu yere sereceğim. Ben bir şey yapamadan Holly devreye giriyor. Çocuklara odaklanarak, "Hiç masa yarışında zaman tutmadın mı?" diyor.

Başlarını sallıyorlar, ikisi de bu ihtimal karşısında heyecanlanmış görünüyor. "Giyinik olmadığınız bir zaman denemeniz gerekecek. Tam bir cümbüş."

Jillian kolunu kocasının koluna doluyor ve ona acil bir "hıyarlık yapma" bakışı atıyor. Bu çiftin beyni o. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Faith başını sallar. "Evet, öyle." Yates ve Emerson'a gülümseyerek, "Bu gece bu evde mi kalacaksınız?" diye sorar.

İkisi de başını sallıyor, sıkılmış görünüyorlar. "Biz hep burada kalıyoruz," diyor genç Yates omuz silkerek. "Çok şanslısınız," diyor Faith. "Bugüne kadar New York'tan hiç ayrılmamıştım."

Parker yanıma yaklaştı ve mırıldandı, "İyi oynadın." "Affedersiniz?"

"Küçük Yetim Annie'yi buraya getirmek. Hakkını vermeliyim, gerçekten elinizden geleni yaptınız" diyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

"İşe yaramayacak, biliyorsun," diyor. "Ben bu oyunu oynamaya on yıl önce başladım. Sadece bir ay içinde yetişebilmenin imkanı yok."

Ailesinin onun için bir oyunun parçası olduğu düşüncesi kanımı donduruyor. Topuklu ayakkabılar ve vücuda oturan bir elbise içinde korkunç derecede rahatsız görünen karısına bakıyorum. Eminim ayaklarını uzatıp yatakta yatmayı tercih ederdi. Ama hayır, işte burada, itaatkâr eş, gezintiye çıkıyor. Birdenbire hepsi için üzüldüm, ki bu daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Parker'a bakarak sesimi alçaltıyorum. "Sen gerçek bir hıyarsın, bunu biliyor musun? Ve ailen senden daha iyisini hak ediyor."

Yates tam o anda yanımıza geldi, şüphesiz aramızdaki gerilimi hissetmişti. "Siz ikiniz burada ne fısıldaşıyorsunuz?"

"Ben de tam Archie'ye Jillian'a Noel için ne aldığımı söylüyordum," diyor Parker yumuşak bir sesle. "Bir Mercedes S sınıfı. Kızımı şımartmayı severim. Sen Holly'ye ne aldın?" diye soruyor.

Hiçbir şey. Ki bunun büyük bir hata olduğunu şimdi anlıyorum. "Bir alışveriş çılgınlığı ve o ve Faith için Louis Vuitton bavul setleri." Daha abartılı bir hediye aldığı belli olduğu için sırtıtmaya başladığı anda ekliyorum, "Bu birlikte geçireceğimiz birçok Noel'den ilki olacak, o yüzden abartarak onu korkutmak istemedim."

Saat gece yarısını çoktan geçti ve bu küçük yatakta rahat etmeye çalışıyorum ama California King'de olsam da fark etmezdi. Bu gece hiç uyuyamayacağım. Her şey kafamı kurcalıyor. Parker'ın ondan önce geleceğini bilmesi için casusluk yapan biri olmalıydı. Asıl soru, kim? Çünkü o kişi benim yanımda uzun süre kalmayacak.

Dışarıda rüzgâr uğulduyor ve ıslak kar yüksek bir sesle cama çarpıyor. Doğrulup başımı üst ranzaya vuruyorum, sonra inleyip az önce vurduğum yeri ovuyorum. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve yağın karı ve rüzgârın onu hışımla yere savuruşunu izliyorum. Ruh halimi mükemmel bir şekilde yansıtıyor.

Kimi kandırmaya çalışıyorum? Uyuyamamamın Parker'la hiçbir ilgisi yok, her şeyin Holly ile ilgisi var. Onun gülümsemesini, el ele tutuştüğümüzda teninin bana verdiği hissi düşünmeden edemiyorum. Şampuanının kokusu bile beni çılgına çeviriyor. Şu anda koridorun sonunda olması bile benim için çok fazla.

Kapıyı çalıp onun da uyanık olup olmadığına bakmamak için elimden geleni yapıyorum, böylece onu biraz şömine başı romantizmi için oturma odasına çalabilirim. Hiçbir kadın kalbimi onun kadar etkilememişti. Bu kadar iyi, bu kadar güçlü, bu kadar güzel biriyle hiç tanışmadım. Ama aynı zamanda çok savunmasız, bu yüzden onun dünyanın kalıcı bir parçası olmasına izin veremem. Jillian'ı ve bu gece ne kadar mutsuz olduğunu düşünüyorum ve içten içe bir parçasının Parker'a bulaştığı için pişmanlık duyduğunu biliyorum.

Uzun bir süre pencereden dışarı bakıyorum ve kendime yapılacak en doğru şeyin Holly'nin bir an önce gitmesine izin vermek olduğunu, böylece Faith'e iyi bir koca ve baba olacak bir adamla mutluluğu bulabileceğini söylüyorum. Ve şu anda onun yerinde olmayı ne kadar istesem de, o adam ben değilim.

Bölüm 33

Holly

Yatakta yuvarlanırken, beni uyandıran ping sesine cevap vermek için telefonumu elime alıyorum. Neyse ki Faith yanımda mışıl mışıl uyuyor, hâlâ kütük kesiyor.

Nasıl gidiyor?

Yates Harcourt tam bir pislik ve yeğeni Parker da öyle. Böyle insanlar için nasıl çalışıyorsun?

Hayır. Archie için çalışıyorum.

Ben: Evet, onun da daha iyi olmadığına

eminim. Uh-oh. Ne oldu?

Benim onun ücretli hizmetçisinden başka bir şey olmadığını açıkça belirtiyor. Bu da onun kız arkadaşımıymışım gibi davranmamı zorlaştırıyor.

Toni: Dinle Holly, Archie'nin sırtını duvara dayamış gibi hissettiği bir pozisyonda olduğunu hatırlamalısın. Seni bir şey yapman için tuttu ama şimdi tereddütleri var.

Ben: Hayır, değil.

Kapa çeneni. Neden bahsettiğimi biliyorum. İşte yapman gereken şey.

Seni işe aldığı sevgi dolu ve sadık kız arkadaşın, ve sen farkına bile varmadan, senin bir çalışan olduğunu unutacak. Bana güvenmek zorundasın.

Ben: Ya artık onun gerçek kız arkadaşı olmak istemediğime karar

verdiysem? Toni: Annenle nasıldı?

Ben: Harika.

Toni: Newport'a giderken nasıldı? Ben:

Harikaydı.

Toni: Faith'le arası nasıl?

Ben: Demek istediğin

anlaşıldı.

Toni: Hala onu öpmek istiyor

musun? Ben: Tamam dedim.

Telefonumu yere bıraktım ve bildirim sesini kapattım. Sonra yataktan kalkıp bornozumu giyiyorum.

Yatak odasının kapısını açar açmaz, taze bir cezve kahvenin zengin aroması burnuma çarpıyor. Nefis.

Mutfığa girer girmez Archie'yi görüyorum. Tezgâhta oturmuş kahve içiyor ve gazete okuyordu. Kafasını kaldırıp, "Günaydın. Umarım iyi uyumuşsundur."

"Bu, geceyi içinde geçirdiğim en rahat yatak," diyorum ona. "Bu ikimizden biri yapar."

"Yatağın rahatsız mıydı? Faith ve benimle yer değiştirmek ister misin?" Dolaptan bir kupa alıp kendime bir fincan çay dolduruyorum.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece Parker dün gece ortaya çıktığı için biraz huysuzum."

Tezgâha yaslanıyorum, böylece tam ona bakıyorum. "O gerçek bir ödül, değil mi?"

Archie elindeki kâğıdı katlayarak, "Dün gece için tekrar özür dilerim. Yakında kardeşim ve Yates'in kızı Paisley'den oluşan takviye kuvvetler gelecek."

"Ben yine de bir an önce eve gitsek iyi olur diye düşünüyorum. Parker'ın Yates'le çok fazla yalnız kalmasını istemezsin."

Şaşırmış görünüyor. "Bugünün meydan okumasına hazır gibi görünüyorsun."

"Psh, evet. Ben tam bir profesyonelim. Bırak da giyineyim ve Faith'i uyandırayım. On dakika içinde hazır oluruz." Gülümsediğinde gözleri kırışır. "Teşekkür ederim."

"Lütfen, bana ödediğiniz paranın karşılığında mutlu bir çalışanı hak ediyorsunuz." Ona takılıyorum ama sanki onu karanlık bir sokakta bıçaklamışım gibi bakıyor.

"Seninle oturma odasında buluşuruz," dedi bana.

Aceleyle koridora geri dönüp yatak odasına girdim. Faith oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu.

"Bu şimdiye kadar geçirdiğim en iyi tatil," diyor. "Bu senin şimdiye kadar geçirdiğin tek tatil," diyorum ona.

Gülüyor. "Hâlâ en iyisi bu." Yataktan fırlayarak soruyor, "Sence ne giymeliyim?"

Başka bir elbise mi? Kot mu? Ne?"

"Kot pantolona ne dersin? Kahvaltıyı bitirdiğimizde belki Archie'yi dışarı çıkıp bizimle kardan adam yapmaya ikna edebiliriz."

Faith ellerini yüksek sesle birbirine vurur. "Gerçekten yapacağını düşünüyor musun?"

"Sanırım gelebilir," diyorum, onu umutlandırmak istemeyerek. "Ama gelmezse, belki diğer çocukların da bize katılmasını sağlayabiliriz. Bu nasıl olur?"

Burnunu kırıstırıyor. "Onlardan gerçekten hoşlandığımdan emin değilim. Biraz kibirliler. Bayan Brinkman gibi, biliyor musun?" Faith, Meghan'ın annesi hakkında ilk kez bu kadar kaba bir şey söylüyor.

"Bazen böyle insanlara nasıl eğleneceklerinin gösterilmesi gerekir. Onlara yardım eden insanlar olalım."

Faith geceliğini çıkarıyor ve hemen kırmızı bir kazak ve kot pantolon giyiyor. Ben de benzer bir kıyafet giydim ve hemen gitmeye hazır olduk.

Oturma odasına geldiğimizde Archie ayağa kalkıyor. "Çok hızlı oldu. Umarım ikiniz de açsınızdır. Misafir geldiğinde personel her zaman büyük bir kahvaltı büfesi hazırlar."

Faith ona sarılmak için kollarına atlarken, "Açlıktan ölüyorum," der. "Yumurta ve bu sabah mısır gevreği."

"Bahse girerim krep ve waffle da olacak, hatta belki çörek bile." Gözleri heyecanla parıldıyor.

Faith yalvarırcasına bana bakıyor. "Krepler, waffle'lar ve çörekler bugün benim ikramım sayılacak mı?"

Saçının arkasını karıştırıyorum. "Bence kurallarımızı biraz gevşetebiliriz. Ne de olsa Noel zamanı."

"Evet!" Zafer kazanmış gibi havayı yumrukluyor.

Biz paltolarımızı giyerken Archie soruyor: "Bugün ne yapmak istersiniz? Sizi kasabaya götürüyüm mi?"

Faith ona, "Bir kardan adam yapmak ve kartopu savaşı yapmak istiyoruz," der. "Öyle mi? Bilmiyorum, sanırım çok üşürüz."

"Sonrasında ateş yakıp ısınırsak olmaz."

Archie bu konuda gerçekten çok düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takınır. "Bunun yeterli olacağını sanmıyorum. Biraz da sıcak çikolata alsak iyi olur."

"Bugün hayatımın en güzel günü!" diye bağırıyor yeğenim ikimizin de elini tutmadan önce. Ana eve doğru yürürken Archie'ye gülümsüyorum ve fısıltıyla

"Teşekkür ederim" diyorum.

Bana göz kırpmıyor ve neredeyse utangaç bir şekilde gülümsüyor. İşte kollarımla sarmak ve asla bırakmak istemediğim adam bu. Toni'nin bu sabah önerdiği şeyi düşündüm ve eğer onun için gerçek bir oyun oynayacaksam, elimden geleni yapmam gerektiğine karar verdim. Umarım korkak davranmam.

Büyük eve girdiğimizde, Simms bizi yemek odasına götürmeden önce paltolarımızı alıyor. Açık büfeyi işaret ederek, "Buyurun. Azalan her şeyi yeniden stoklayacağız."

Faith büfeye doğru koşar ve "Evet, bir süre burada olacağım" der.

"Servisinize yardım edebilir miyim, Bayan Faith?" Simms teklif eder.

"Yapar mıydın? İçimden bir ses bunun iki tabaklı bir durum olacağını söylüyor."
Onlar uzaklaşırken, Parker ve Yates'in bize doğru yürüdüklerini görüyorum. Emin olmak için
arkamı döndüm.

Faith'in sırtı bana dönükken Archie'ye fısıldıyorum, "Oyunların başlamasına hazır mısın?"

Neden bahsettiğimi bilmiyor gibi görünüyor, bu yüzden ona doğru eğilip ağzımı onunkine bastırdığımda bir an için şaşırmış gibi görünüyor ama hemen rahatlıyor. Hafifçe geri çekiliyorum ve "Görünüşe göre yalnız yemiyoruz." diyorum.

Arkasını döndü. "Yates Amca, Parker, umarım herkes iyi uyumuştur."

"Belli ki senin kadar iyi uyumamışlar," diyor Parker alaycı bir ifadeyle.

"Bu çok kötü," diyorum tatlı bir sesle. "Çünkü gerçekten çok iyi uyuduk."

Yates bir kahkaha atıyor. "O günleri hatırlıyorum." Sonra Parker'a dirsek atıyor ve "Eminim sen de hatırlıyorsundur" diyor.

Parker, "Jill'in doğum yapmasına üç hafta var ama ondan sonra normale döneceğiz," diye homurdanıyor.

Eww. Zavallı Jillian. Parker'a elimden geldiğince mide bulandırıcı bir tatlılıkla gülümsüyorum. "Ve seveceğin küçük, güzel bir çocuğun daha olacak. Seni kıskanıyorum. Faith bir gün kız kardeşi olmasını çok isterdi."

Parker başparmağıyla Archie'yi göstererek, "Eminim bir gün seninle aynı şeyleri isteyen bir adamla tanışacaksın, ama önce bu adamdan kurtulman gerekecek," diyor.

"Archie bana o kadar içten bir bakış atıyor ki neredeyse ona inanacağım.

"Hadi ama," diyor Parker gözlerini devirerek. "Otuz üç yıl boyunca asla yuva kurmayacağını söyledikten sonra, onu bir aydır tanıdıktan sonra fikrini değiştirdiğini mi söylüyorsun?"

Archie başını eğiyor. "Birbirimizi sadece bir aydır tanıdığımızı nereden çıkardın?"

Vay canına. Parker beni de araştırmış olmalı. Bu aile hasta. Biraz bocaladı, sonra "Bunu dün gece söylememiş miydin?" dedi.

Archie gözlerini ona dikerek, "Hayır," diyor.

Parker, "Eminim birileri yapmıştır," diyor ve büfeye dönüyor. "Kim aç?"

Yemeğimiz bitmek üzereyken Jillian ve çocuklar aşığı iniyor ve Parker'ın neden onları beklemediğini merak ediyorum. Sonra Archie'nin bana ne dediğini hatırladım. Buraya oyun oynamaya gelmişti.

Bu doğru olabilir ama ben yine de değerlerimi takip edeceğim ve bu değerler bana açıkça zor durumda olan hamile kadına yardım etmem gerektiğini söylüyor. Büfe masasına gidip onlara günaydın diyorum, sonra bir tabak alıp çocuklarından biri için yemek hazırlamaya yardım edip edemeyeceğimi soruyorum.

Bana minnetle gülümsüyor. "Bu harika olur. Açlıktan ölüyorum ve iki yolculuk yapmam gerekecek diye düşünüyordum. Ailesini ziyarete gidebilsin diye dadıya tatil izni verdim ama şimdi çok pişmanım."

"Eminim," diyorum ona. "Çok yorulmuş olmalısın."

"Öyleyim. Bu sonuncusu, yemin ederim." İkinci Yates'e döner ve "Holly senin için tabağını hazırlayacak. Onu takip edin ve ne istediğinizi söyleyin."

Bana şüpheyle bakıyor, ama sonra waffle düşüncesi onu daha iyi hale getirmiş olmalı, bu yüzden onları işaret ediyor ve başını sallıyor.

"Kaçıncı sınıftasın?" Ona sordum.

"Bir."

"Bu büyük bir yıl," diyorum tabağına bir waffle ekleyerek. "Öğrenilecek çok önemli şeyler var. Şurup?" diye soruyorum.

"Evet," diyor ve pastırmayı işaret ediyor. "İki

dilim mi?"

"Üç."

Jillian ona "Üç tane *lütfe*," der.

Unutmasından rahatsız olmadığımı belli etmek için ona dostça bir gülümseme veriyorum. "Biraz meyveye ne dersin? Çilekler çok lezzetli. Hatta o kadar güzeller ki ikinci kez yemek için geri döndüm."

"Tamam. İki tane lütfen."

Tabağını masadaki boş bir yere taşıyorum ve o sandalyeye tırmanıp peçetesini kucağına sererken yemeğini onun için kesiyorum. Belli ki birden fazla "oturarak yemek yenen" restorana gitmiş bir çocuk bu. "En sevdiğin *Oyuncak Hikayesi* karakteri kim?"

Bana garip bir bakış attı, ben de "Buzz Lightyear'a benziyorsun. Haksız mıyım?"

Küçük bir sırtısla başını sallıyor. "Ondan çok hoşlanıyorum. Özellikle de 'Sonsuzluğa ve ötesine!' diye bağırdığı zaman."

Gülüyorum ve diyorum ki, "Ben de. Gerçek bir uzay korucusu olduğunu ve Dünya'daki havanın onu öldüreceğini düşünmesine de bayıldım."

Kıkırdıyor ve yemeye başlamadan önce çatalını eline alıyor.

Jillian geliyor ve onun yanına oturuyor. "Teşekkür ederim," dedi bana. "Belli ki annelerin zorluklarını bilmek için anne olmak gerekiyor." Parker'a, onun günlerinin nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikri olmadığını ima eden bir bakış atıyor.

"Sorun değil," diyorum ona. "Dinle, Archie, Faith ve ben kardan adam yapmak için dışarı çıkacağız."

Dinlenmek için biraz zaman istersen Yates ve Emerson'ı dışarı gönderebilirsin." Faith bana bir bakış attı ama görmezden geldim.

"Çok nazıksınız," diyor Jillian. "Parker bütün gün işle meşgul olacak ve benim de bir molaya ihtiyacım var."

"Mükemmel, yemeklerini bitirir bitirmez onları dışarı gönderin."

Faith sadece üçümüzün olmayacağını kabullenmiş görünüyor ve ne kadar çok, o kadar iyi karar vermeli. Archie'nin vaftiz babasına doğru yürür ve "Bay Harcourt, gelip bizimle karda oynamak ister misiniz?" der.

Yates cevap vermeden önce şaşırmış görünüyor, "Hayatımda o noktayı biraz geçmiş olabilirim ama teklifiniz için teşekkür ederim."

"Sizin için bir sandalye ve birkaç battaniye getirebiliriz," diyor. Sonra kahyaya bakar ve "Bunu yapamaz mıyız Bay Simms?" der.

Kadının önünde eğilir. "Bay Harcourt isterse, hemen ilgileneceğim."

Faith, "Daha sonra ateşin başında oturup sıcak çikolata içeceğiz..." diye ekleyerek ortamı yumuşatıyor.

Yates, "Sadece sıcak çikolatamın içine şekerleme koyabilirsem" demeden önce bir duraksama ve duraksama gösterisi yapıyor.

Faith heyecanlı bir çığlık atıyor ve yola çıkıyoruz. Parker'ın bana doğru gönderdiği ölüm bakışlarına aldırmamaya çalışıyorum ama bu biraz zor. Adam Yates'in bana ve Faith'e yaklaşımından açıkça rahatsız olmuş.

Şimdi tek yapmam gereken Archie'yi bize gerçek bir şans vermesi için ikna etmek.

Bölüm 34

Archie

Bu sabah daha iyi olamazdı. Güneş çıktı, havayı ısıttı ve karı kardan adam yapmak için yeterince yapışkan hale getirdi (ya da *Oyuncak Hikayesi* karakterlerini kardan yapmak için, ki biz de öyle yaptık). Parker'ın çocukları da bize katıldı, bu da Yates Amca'nın yiyip bitirdiği tam bir ev ortamına dönüşüyor.

Holly inanılmaz biri. O kadar cesaret verici ve sıcak ki, Harcourt çocuklarının ona tamamen aşık olması uzun sürmüyor. Yanılmıyorsam vaftiz babam da öyle, kucağında bir battaniye ile yakınlardaki bir çim sandalyede oturuyor ve yüzündeki gülümseme dışarı çıktığımızdan beri hiç değişmedi.

Saha görevlilerinden biri büyük bir ateş kabı getirdi ve bizim için ateş yaktı. Simms karda oynamayı bitirdiğimizde kullanmamız için sıcak çikolata, şekerleme ve kızartma çubukları getirdi.

Kar-Andy'mize kovboy şapkası yapmak için canla başla çalışan Holly bana gülümsüyor. "Tam olarak beceremiyorum."

"Benim Marslı oyuncuğımdan çok daha iyi," diyorum ona, iki şekilsiz anteni olan bir kar yığınınını göstererek.

Gülmemeye çalışarak dudaklarını büzüyor, ben de "Devam et. Çok komik."

"Hayır, bu harika" diyor. "Cidden harika. Sadece gözlerini kısman gerekiyor."

Yüksek sesle bir kahkaha attım. "Oh, numara bu mu?"

"Evet."

"Holly, Little Bo Peep konusunda bana yardım edebilir misin?" Emerson ona soruyor.

"Sopasını doğru tutturamıyorum." "Elbette," diyor Holly, ona doğru yürürken.

Bir süre izliyorum, tüm sahnenin tadını çıkarıyorum ve izlendiğimi fark etmiyorum.

"O bambaşka biri," diyor Parker ve benim bir mil zıplamama neden oluyor. Cidden, kalbim sanki soyuluyormuşum gibi çarpıyor. Aikido eğitmenim Boton olsa iğrenirdi.

"Gerçekten öyle" diye cevap verirken Parker'a bakma zahmetine bile girmiyorum.

Yates'in aptal yeğeni bir fincan sıcak çikolatayı ağzına götürürken, "Ne yaptığınızı biliyorum ve bu işe yaramayacak," diyor.

"Oh, öyle mi? Neymiş o?"

"Bütün bu sahte aile olayını sürdürüyorsun. Yates de senin peşinde. En azından dün gece onunla puro içerken öyle görünüyordu" diyor.

İçim sertleşiyor ama yine de ona rahat bir gülümseme sunuyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Elbette var," diyor Parker. "İkimiz de ona Noel eskortun olması için para verdiğini biliyoruz. Güzel

"Yeğenini bu iş için yanında getirdiğini düşünürsek hasta."

"Hasta olan ben miyim? Daha az umursamadığın bir kadından üçüncü çocuğunu doğurmak üzere olan sensin."

"Ne dedin sen?" diye soruyor bana dönüp göğsünü şişirerek.

"Berbat bir koca olduğunu söyledim," diye cevap veriyorum, karşısına geçerek. "Karını ve çocuklarını her fırsatta ihmal ediyorsun ve onların senin için bir insandan çok bir aksesuar gibi olup olmadıklarını merak etmekten kendimi alamıyorum."

"İşte bu kadar. Gitme zamanı."

Parker iki eliyle birden üzerime geliyor, beni sırtüstü düşürmeye çalışıyor ama ben sağ bileğini yakalayıp tutarken kendi etrafımda dönüyorum ve onu yere düşürmek için kendi gücünü kullanıyorum. Sıcak çikolatası karın üzerine ve ikimizin üzerine dökülüyor ama ben onun üzerinde durup kolunu tutuyorum, böylece hareketsiz kalıyor. Yapacağı herhangi bir şey kolunun kırılmasına neden olacak. "İşin bitti mi?" diye sordum.

Başını sallıyor, yüzünü karlı zeminden kaldırıyor. "Güzel. Bunu bir daha yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

Kalkmasına yardım ediyorum, sonra Holly ve çocukların yüzlerinde şok olmuş ifadelerle bana baktıklarını fark ediyorum. Onlara belli belirsiz bir gülümseme sunup Parker'ın ceketini fırlatıyorum. "Sorun yok çocuklar. Ona sadece birkaç Aikido hareketi gösteriyordum."

Genç Yates etkilenmiş görünüyor. Yüzü aydınlanır ve şöyle der: "Harika! Bana da biraz öğretebilir misin?"

"Bu ailene bağlı."

"Hayır," diyor Parker. "Hadi, siz ikiniz. İçeri girelim ve öğle yemeği için elimizi yüzümüzü yıkayalım." "Ama ben aç değilim," diyor Emerson.

"Ve eğleniyoruz," diyor genç Yates. "İçeri.

Şimdi," diyor dişlerini sıkarak.

Başlarını eğip eve geri dönmeye başlıyorlar, Faith onları izliyor ve artık oynayacak bir çocuğu olmayacağı için oldukça üzgün görünüyor. Suçluluk ve pişmanlık beni derinden etkiledi ve Holly'ye dönerek işleri düzeltebileceğini umdum.

Bana pis bir bakış attı ve dedi ki, "Hadi, Faith. Belki de içeri girip biraz ısınmalıyız. *Grinch'i* izleyebiliriz." Tüm olanları sessizce izleyen Yates'e dönüp, "Akşam yemeğinde görüşürüz," dedi.

"Bu hoşuma giderdi," diyor ona, ondan büyülendiğini kanıtlayan bir bakışla.

Onlar gittikten sonra Yates ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Parker'la aranızda ne vardı?"

"Fikir ayrılığımız vardı ama bir daha olacağını sanmıyorum," diyorum ona, tüm bu korkunç sahnenin çocukları etkilememesini (ya da iş için şansımı azaltmamasını) umarak. "Sence çocuklar ona sadece birkaç hareket öğrettiğimi anladılar mı?"

"Faith'in yaptığından şüpheliyim. Kendini çok iyi ayarlamış. Ancak diğer ikisi..." Yüzünü buruşturuyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Dinle Archie, sen bundan daha iyisin. Parker'ın oyunlarına kendini kaptırma. Kendisi de dahil olmak üzere herkesi bir kaybedene dönüştürüyor." Omzumu okşadı, sonra da "Sanırım gidip biraz

kestireceğim. Bütün bu temiz hava beni yordu."

Sahildeki eve doğru yola çıktım, birden üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Bana kalırsa, Yates'in beni en iyi tercihi olarak gördüğüne dair bundan daha açık bir işaret olamazdı. Telefonum çalıyor ve bakmak için cebimden çıkarıyorum. Yates'e bana bir dakika vermesini işaret ettim.

Kat: Görünüşe göre başımız

belada. Ben: Ne?

Sanırım Parker'ı hafife aldık. Ben: Nasıl?

Seni düşündüğümüzden daha uzun süredir takip ettiğine dair bazı bilgiler aldım. Bu da demek oluyor ki muhtemelen Holly'yi de takip ediyordu.

Ben: Yani?

Kat: Gün içinde yaptığı şeyleri düşünün. Göründüğünüz gibi olmadığınız konusunda onu uyaracak herhangi bir şey olabilir miydi?

Ben: Bildiğim kadarıyla hayır, ama uyardığın için teşekkürler. Arkamı daha dikkatli kollayacağım. Kat: Holly'e de dikkat et. Parker'ı bilirsın.

Hem de hiç. Parker solucan gibi bir insan ve onunla limitime ulaşmak üzereyim.

Bölüm 35

Holly

Archie içeri girdiğinde Faith ve ben kanepede oturmuş film izliyorduk. Hemen ayağa kalkıyorum ve beni mutfağa kadar takip etmesini işaret ediyorum. Oraya varır varmaz, "Bu da neydi böyle?" diye sordum.

Bir bar taburesine oturdu ve "Parker senin hakkında oldukça kaba şeyler söylüyordu" dedi. "Ne olmuş yani? Buna şaşırmanın ne anlamı var." Parmağımla onu işaret ediyorum ve ekliyorum: "Eğer onun tuzağa düşersen, sen de düşemezsin."

"Anlaştık." Gülümsüyor ve sonra bana öyle bir bakıyor ki kalbim neredeyse yere düşecek. "Bu sabah oldukça harikaydın."

"En çok hangi bölümü sevdin?" Ona kaşlarımı silkiyorum.

Ayağa kalkıyor ve neredeyse birbirimize değene kadar bana doğru yürüyor. "Beni öptüğün kısmı sevdim." Sanki o sahneyi yeniden canlandıracakmış gibi eğildiğinde dizlerim neredeyse bükülüyor.

Beni öptüğünde, temas ilk başta çekingen, ama hızla hayatımda hiç deneyimlemediğim kadar yoğun bir şeye dönüşüyor. Elleri önce şefkatle yüzümü kavıyor, sonra kollarımın üzerinden aşağıya doğru kayıyor ve sonunda belimi kavrayarak beni kendisine doğru çekiyor. Sıcak, erimiş ihtiyaç dalgaları üzerimde öyle bir güçle yuvarlanıyor ki onu adeta yutuyorum. Öpüşmemizi bir profesyonel gibi yönetiyor ve bana var olduğunu hiç bilmediğim duyguları hissettiriyor. Archie'yle hayat böyle olacaksa, beni de alın.

Saniyeler, dakikalar, saatler sonra -ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok- geri çekiliyor. "Vay canına." "Evet, vay canına," diye cevap veriyorum, cümle kuramadan.

"Holly, ben..." diye söze başlarken kapı çalar. Kahretsin, ne diyecekti ki? *Sensiz yaşayamam... Senden daha fazlasını istiyorum... Rol yapmayı bırakalım ve bunu gerçek yapalım...*

Asla bilemeyeceğim çünkü Archie sanki arkasına sığır sopası yemiş gibi zıplıyor. Mahvolmuş bir andan bahsediyoruz.

Derin bir sesin "Neredesin küçük kardeşim?" diye bağırdığını duyarız.

"Nate olmalı," diyor Archie bana, "Mutfakta!" diye seslenmeden önce.

Archie'ye benzeyen ama yoğunluğu olmayan bir adam kapıdan içeri girer. El sıkışırlar.

Sonra da aynı anda birbirlerinin omuzlarını sıvazlıyorlar. Bu o kadar iyi prova edilmiş bir hareket ki neredeyse gülmeye başlıyorum.

"Willow ve Mini Me nerede?" Archie sırtarak sorar.

Mini Ben mi? Ne?

Nate kıkırdıyor, sonra da şöyle diyor: "Odamıza yerleşiyorlar. Biz gelene kadar Archie'nin öğle yemeğine ve biraz uykuya ihtiyacı vardı."

Archie bana baktı ve "Özür dilerim. Nate, bu Holly. Holly, benim büyük, baş belası kardeşim."

Bana sıcak bir gülümseme sunuyor, sonra elini uzatıyor. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Elini sıkıyorum ve "Ben Archie'nin kız arkadaşayım. Yeğenim Faith'i görmüş olabilirsin. Kanepede milyonlarca battaniyenin altına sarılmış yatıyor."

"Kız arkadaş mı?" Nate yüzünde sorgulayıcı bir ifadeyle kardeşine döner. "Bu ne zamandır devam ediyor?" diye sorar.

Kalbim durdu, cevabını bekliyorum. Lütfen beş dakika önce de. Oh, ya da tam bana bunu resmileştirebilir miyiz diye sormak üzereydin...

"Kat ile konuştuğumdan ve bana ofiste rüzgarın hangi yönden estiğini söylediğinden beri. Sonra sen aradın ve beni aynı konuda uyardın." Archie'nin ses tonu birdenbire tamamen işle ilgiliydi.

"Ah," diyor Nate, "Yani sen bir ... aktris misin?"

Duraksama, benim daha profesyonel bir eskort olabileceğimi düşündüğünü ima ediyor, ancak bunu kaba bir şekilde kastettiğini sanmıyorum. Sadece şaşırdı.

"Arkadaşım" demek üzereydim ki Archie araya girdi.

"O sadece bir çalışan." *Oh, Tanrım, ouch.* Sadece bir çalışan mı? Çalışanlarını da beni öptüğü gibi öpüyor mu?

Sanırım hayır, yoksa Toni bundan bahsederdi. Açıkça görülüyor ki onun kişisel alışverişçisinden kişisel fahişesine indirildim. Bunun başka bir açıklaması yok. Hissettiğim acıyı örtmeye çalışarak Nate'e "Bir fincan kahve ister misin?" diye sordum.

"Elbette." Hâlâ benimle kardeşinin arasına bakıyor.

Ona bir fincan doldurup, "İzin verirseniz Faith'e bakmaya gideceğim," diyorum. Kapıdan içeri girdiğim anda neredeyse çöküyordum. Kendimi toparlamak için duvara yaslandığımda, kulak misafiri olmak için mükemmel bir konumda olduğumu fark ediyorum. Yapmam gerektiğinden değil ama yapacağım.

"Peki, çalışanınız mı?" Nate soruyor.

Keşke görebilseydim. Az önce neredeyse havadan alıntı yapıyor gibiydi.

"Parker'ın işi benden almasına izin vereceğimi düşünmedin değil mi?" Archie ona söyler. "Ben de kız arkadaşım gibi davranması için kişisel alışverişçimi tuttum."

"Bunu önerdiğim için beni bağışlayın ama ikinizin arasında gerçek bir enerji var gibi görünüyor."

Bunu gerçek bir ilişkiye dönüştürmeyi düşündün mü?"

Lütfen evet de, Archie, lütfen evet de...

Archie güler. "Hayır. Holly kesinlikle çekici ama aramızda anlamlı bir şey olamaz ya da olmayacak."

"Neden olmasın?" Nate bilmek istiyor.

"Asla evlenmeyeceğim, ama bir ihtimal fikrimi değiştirecek bir şey olursa, mesela uzaylılar gelip gezegendeki herkesi evlenmeye zorlarsa, annem gibi bir kadın bulurum."

Annesi gibi bir kadın mı? Eww ...

Nate alaycı bir tavırla, "Ne kadar tatlı," der.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bizim dünyamızdan biri, Nate.

bu hayatla birlikte gelir. Ne olursa olsun iş her şeyden önce gelir."

"Bu yalnızlık için hayal edebileceğim en iyi reçete," diyor Nate. "Yönetim kurulu odasında mutluluğu asla bulamazsınız."

"Bana öyle söyledin," diyor Archie, sesi sinirli geliyor. "Bak, kendine seni mutlu eden bir hayat kurmuş olmana sevindim. Gerçekten sevindim. Ama sen ve ben tam olarak aynı kumaştan kesilmedik. Kişisel alışverişi gözümün çarptı diye hayatım boyunca uğruna çalıştığım terfiyi bırakıp gidecek değilim. İnan bana, eğer aramızda profesyonel olmayan bir şey olursa, bu sadece işin bir getirisi olacaktır," diyor Archie ona.

Sözleri yaklaşan bir tren gibi üzerime geliyor. Nefesimi tutamıyorum. Az önce mutfakta aramızda olanlar bir avantaj mıydı? Kimin için, onun için mi, benim için mi?

Aceyle oturma odasına girip Faith'in yanına oturuyorum, o *Grinch*'i izlerken düşüncelerimi toparlamayı umuyorum ama hiç şansım yok. Bana baktı ve "Holly Teyze, pek iyi görünmüyorsun. Sence üşütmüş olabilir misin?"

"Belki," diyorum ona. "Gidip uzansam iyi olacak. Bensiz evden çıkma, tamam mı?" "Archie'yle bile mi?"

Özellikle de Archie'yle, ama bunu ona söylemiyorum. Onun yerine, "Archie'yle bile." diyorum.

"Tamam." O programını izlemeye geri dönüyor ve ben bir şekilde kendimi yatak odasına sürüklüyorum. İçimden bir duygu seli akarken kendimi yatağa attım. Ben Archie'nin çalışanıyım. Başka bir şey değil. Daha fazlası *olabileceğimi* hiç söylemedi, ben sadece aşırı aktif hayal gücümün beni ele geçirmesine izin verdim.

Adamın yeğenime iyi davranması ve bana fahiş miktarda para vermeye istekli olması, onun her zaman kendini olduğundan farklı gösterdiği anlamına gelmez. Ona kızmamalıyım. Flört 101 der ki, bir erkek size kim olduğunu söylediğinde ona inanın. Onu değiştirebileceğiniz tuzağına düşmeyin. Ama ben tam olarak bunu yaptım.

Toni'nin beni Archie'nin benim yüzümden farklı olduğuna ikna etmesine izin verdim. Beyaz atlı prensin beni kurtaracağı hayalinin içinde bulunduğum durumun gerçekliğini bulanıklaştırmasına izin verdim. Eğer bu deneyimden bir şeyle çıkacaksam -ki görünen o ki tek teklif para- o zaman geri çekilmeli ve olabileceğimi iddia ettiğim profesyonel gibi davranmalıyım.

Yine de profesyonel bir eskort değilim. Başkalarının yanındayken Archie'nin kız arkadaşı rolünü oynayacağım ama bir daha yalnız kaldığımızda hiçbir yakınlaşmaya izin vermeyeceğim. Beni öpmeden önce ona mutfaktaki iş ilişkimizi hatırlatmalıydım.

Doğam gereği, uykuyu zor şeylerin üstesinden gelmek için bir yol olarak kullanırım. Bu nedenle derin bir uykuya dalıyorum ve Faith beni sarsana kadar uyanmıyorum. "Holly Teyze, hazırlanıp kokteyl için büyük eve gitmemiz gerekiyor, artık her neyse."

Gözlerimi açıyorum ve onun güzel yüzüne odaklanıyorum. Bu küçük kızı çok seviyorum ve onun için yapamayacağım şey yok. Kendimi yataktan sürükleyerek, "Hızlı bir duş alacağım ve sonra hazır olacağım. Öğle yemeği yedin mi?" Öğle yemeğinde uyuduğuma inanamıyorum.

"Archie bana sandviç yaptı. O çok iyi bir arkadaş, değil mi?"

"O bir şey..." Ona söyledim. Arkadaş tam olarak aklıma gelen kelime değil.

Bölüm 36

Archie

Holly nihayet yatak odasından çıktığında ona "Çok güzel görünüyorsun," diyorum. Bana Jackie O'yu hatırlatan siyah bir gece elbisesi giymiş. Onu görmek bile nefesimin kesilmesine yetiyor. Ama gözlerindeki bakış bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. İlk içgüdüm öpücük yüzünden üzgün olduğunu varsaymak. Bunu yapmamalıydım ama o anda tüm mantık duygumu kaybettim. Özür dilemem gerekiyor ama bunu Faith'in önünde yapmam çok zor.

Holly ön dolaba doğru yürür, Faith'in yün paltosunu çıkarır ve içine girmesine yardım eder, çömelerek onun için düğmelerini ilikler.

Faith ona, "Sanırım bu gece bir Roy Boy denemek istiyorum," dedi. "Bir ne?" Holly sorar.

"Bilirsin, Roy Boy. Spagetti yemeye gittiğimizde Archie'nin bana bahsettiği içki." "Ah, bir Roy Rogers," diye düzeltti onu, parmak ucunu Faith'in burnuna dokundurarak.

"Eminim Simms bir tane bulabilir," diyorum ona.

Holly askıdan uzun paltosunu çıkarıyor, ben de giymesine yardım etmek için hamle yapıyorum ama o "Ben hallederim" diyor.

Evet. Kızgın. Onu neden öptüm?

Etrafımızda usulca yağan karla büyüleyici bir akşam. Tüm dünyayı sessizleştiriyor gibi görünüyor. Holly'nin bana karşı oluşturduğu buzdan duvar olmasaydı, her şey mükemmel olurdu. En azından şimdilik.

Parker'ın ne yapacağını düşündükçe içim çalkalanıyor. Yürürken Faith neşeyle sohbet ediyor ve Holly'ye Noel Baba'nın onun Noel arifesinde burada olacağını bilip bilmediğini ya da hediyeleri onların evine bırakıp bırakmayacağını soruyor. Holly, Noel Baba'nın iyi çocukların nerede olduğunu her zaman bildiğini söylüyor ama sesinde beni pişmanlıkla dolduran boş bir ton var.

Büyük fuayeden içeri adımımızı atar atmaz Noel müziğinin evi doldurduğunu duyuyorum. Simms paltolarımızı alıyor ve bizi kokteyllerin servis edildiği kütüphaneye yönlendiriyor. Faith'e bakarak, "Sizin için Shirley Temple, Bayan Faith?" diyor.

"Bu gece olmaz Bay Simms. Sanırım bir Roy Rogers denemek istiyorum."

"Çok iyi, bayan."

Emerson odadan çıktığında neredeyse kütüphaneye varmıştık. Faith'i görünce gözleri parlıyor ve ikisi de bugün erken saatlerde tanışan iki küçük kız yerine uzun zamandır kayıp kardeşler gibi birbirlerine koşarken sevinçle ciyaklıyorlar. Holly ile yalnız kalma fırsatını değerlendiriyorum. Uzanıp koluna dokunuyorum ki yürümeyi bıraksın. "Holly, mutfakta olanlar için senden özür dilemek istiyorum. Haddimi aştım."

Bana bakıyor, sonra bakışlarını mermer zemine dikeyyor. "Bunun için endişelenme."

"Bu konuda endişeliyim. Bunu yapmaya hakkım yoktu ve seni üzdüğümü söyleyebilirim ki bu yapmak istediğim son şeydi."

Holly sonunda gözlerimin içine baktı ve "Bir iş yapmak için buradayım, sonra kendi dünyama geri döneceğim. Ve inan bana, oraya döndüğüm için rahatlamış olacağım."

Sözleri canımı acıtıyor, acıtmaması gerektiği halde. Başımı salladım. "Bu durumda, seni en kısa zamanda eve götüreceğimden emin olabilirsiniz."

"Archie!" diye sesleniyor annem.

Başımı kaldırdığımda annemin kucağında yeğenim olduğunu tahmin ettiğim bir bebekle bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Küçük bir takım elbise giymiş ve tombul bir eliyle annemin kolunu tutarken diğer elini kemiriyor. Annemin yüzü ılık ılık parlıyor ve bunun nedeni muhtemelen yakın zamanda oksijen peelingi yaptırmış olması değil. Bebek yüzünden.

Ona doğru yürüyoruz ve Holly'nin tüm tavrı bir anda değişiyor, içine kapanık halden göz kamaştırıcı hale geliyor. Annemin yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra, "Anne, bu benim arkadaşım Holly Snow. Holly, bu da annem Margot."

"Sizinle tanışmak bir zevk," diyor annem. "Archie'nin Noel'de seni getirdiğine göre çok özel bir arkadaş olmalısın" diye eklerken gözlerinde umut var.

Holly sırtlıyor ve annemin bebeğe dokunmak için yaptığı yorumu görmezden geliyor. "Peki bu küçük adam kim?"

"Bu da başka bir Archibald Harrington," diyor ve sonra bana bakıyor. "Archie, yeğeninle tanış."

Uzanıp küçük elini sıkıyorum. "Merhaba, Archie. Büyürken sana Veronica'yı mı yoksa Betty'yi mi tercih ettiğin *çok* sorulacak, ama merak etme, yirmi beş yaşına geldiğinde bu sorular sona erecek."

Bana sakızlı bir gülümseme veriyor ve ağzından bir şerit salya akıyor. "Çok sevimli," diyor Holly.

"Onu tutmak ister misin?" diye soruyor annem.

Holly ellerini geçiş için uzatarak, "Evet, biliyorum," diyor.

İkinci Archie hemen ona yaklaşıyor, gülüyor ve heyecanla iki elini göğsünün üst kısmına vuruyor. "Merhaba sana," diyor Holly, sesi bir oktav yükseliyor. "Ne kadar dost canlısı bir çocuksun sen öyle. Amcana hiç benzemiyorsun."

Annem şaşırmış görünüyor, sonra gülmeye başlıyor. "Evet, Archie'm bir karınca yiyen köpekbalığının mizacına sahip."

"Karıncayıyen mi?" Sinirlenmiş gibi yaparak söylüyorum.

"Sakin bana yalnız biri olmadığınızı söylemeye kalkma," diyor annem.

"Yapmayacağım," diye kabul ediyorum. "Ama kar leoparı gibi güçlü bir şeyle karşılaştırılmayı tercih ederim."

Yavaşça kütüphaneye doğru ilerliyoruz; ocakta bir ateş yanıyor ve şenlikler tüm hızıyla devam ediyor. Üç çocuk satranç masasında meşgul, açıkça kendi versiyonlarını oynuyorlar

Oyun. Faith ve Emerson koltuklardan birinde birbirlerine sokulurken, Yates de onların karşısında oturuyor.

Nate ve Willow, Yates'in kızı Paisley ile derin bir sohbete dalmışlardır. Parker, Baba Yates'e bağlanmak için elinden geleni yapmaktadır. Yorgun görünen Jillian ise yakınarda bir duvara yaslanmış, her an düşecekmiş gibi durmaktadır.

Parker bizi gördüğünde sertleşiyor ve bana sırtını dönüyor. Bu sabah olanlar yüzünden hâlâ kızgın olup olmaması umurunda değil. Bunu ve daha fazlasını hak etmişti. Ne yazık ki sonuçları olacak. Her zaman vardır.

Neyse ki sonraki yarım saat olaysız geçti. Holly'yi odada tanıttım ve henüz tanışmamış olanlara Faith'i gösterdim. Simms yetişkinlere kızcıklarla birlikte sıcak şarap, çocuklara da Roy Rogers ikram ediyor. Tüm bu süre boyunca Holly'ye yakın durarak Parker'ı saçmalıklarına daha fazla tahammül edemeyeceğim konusunda uyarıyorum.

Yates ayağa kalkar ve herkesin dikkatini çekmek için bardağına vurur. Oda sessizleştiğinde şöyle der: "Birkaç şey söylemek istiyorum. Öncelikle hepiniz hoş geldiniz ve tatili benimle geçirmek için bu kadar yolu geldiğiniz için teşekkür ederim. İçinde sadece ben olduğumda burası oldukça boş gelebiliyor."

"Başka bir yerde olmak istemezdik," diye açıklıyor Parker, etrafına kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek.

Yates dudaklarını büzdükten sonra şöyle dedi: "Evet. Her neyse, emekliliğimle ilgili bazı söylentilerin dolaştığını biliyorum ve bu konuya Noel Baba gelip gittikten ve hindi yendikten sonra değineceğiz. Aklımda çok şey var, ama şimdi aile zamanı, bu yüzden önümüzdeki birkaç gün için iş konuşmayı bir kenara bırakalım ve sadece birlikte olmanın tadını çıkaralım." Kadehini kaldırarak, "Hepinize, aileme. Bazılarınız benim kanımdan, bazılarınız değil ama hepiniz kalbimde eşit yerdesiniz." Vay canına, bu Yates'in şimdiye kadar gördüğüm en büyük duygu patlaması.

Parker hariç herkes kadeh kaldırır. Yates kadehini geri kaldırına kadar bekler ve sonra şöyle der: "Aileye ve müstakbel aile gibi görünen paralı eskortlara."

Yates durur, sonra içkisini indirir. "Affedersiniz?"

"Bu şekilde öğrenmeni istemedim," diye yalan söylüyor Parker. "Ama Archie Holly'ye kız arkadaşımı gibi davranması için para ödüyor. Aslında bir muhasebeciyle çıkıyor. Kanıtım var."

Kahretsın.

"Bir hata olmalı," diyor Yates.

"Hayır. Bu gerçek. Çocuğa sor," diyor Parker, Faith'i göstererek. "O sana gerçeği söyleyecektir." "Onu bu işe karıştıрма," diyorum ona tehditkâr bir bakışla.

Yates Faith'e döner ve sorar, "Bu doğru mu, Faith? Teyzen gerçekten Archie'nin kız arkadaşı değil mi?"

Faith ona bakar ve gerçek Faith tarzıyla şöyle der: "Evet, çok iyi arkadaşmışız gibi davranıyoruz ama aslında o Holly Teyze'nin patronu. Ama ona kızma, çünkü o bir lezbiyen."

Lezbiyen mi? Ne? Holly'ye bakıyorum, suçlulukla haliya bakıyor.

Yates II, "O bir lezbiyen olamaz. Lezbiyenler kızdır. Eşcinsel olmalı."

"Ben-" diye başlıyorum ama annem sözümü kesiyor, "Aman Tanrım! Şimdi her şey çok mantıklı geliyor. Bizimle tanışması için neden eve bir kadın getirmeyi reddettiğini hiç anlayamamıştım ama kadınlardan *hoşlanmadığı* içinmiş."

"Hayır, kadınlardan hoşlanıyorum," diyorum ama o çoktan kollarını açmış bana doğru koşuyor.

"Oh, Archie, rol yapmana gerek yok. Olduğun kişiyle *gurur* duy," diyor ve bana sıkıca sarılıyor. Bıraktıktan sonra iki eliyle yanaklarımı tutuyor ve "Seni seviyorum. Eşcinsel oğlumu seviyorum."

"Ama ben eşcinsel değilim," diyorum ona.

Yates yanıma geldi ve sırtımı sıvazladı. "Eşcinsel olmak sorun değil evlat. Bugünlerde pek çok insan öyle.

Ortağın var mı?" diye sorar ve Paisley'e dönerek, "Öyle mi diyorlar? Bir ortak."

Omuz silkiyor. "Ya da koca veya erkek arkadaş. Heteroseksüel insanlar gibi, baba."

Holly sonunda sesini yükselterek, "O eşcinsel değil. Faith'e bunu söyledim ki kafası karışmasın ve Archie ile bir geleceğimiz olmasını ummaya başlamasın."

"Neden onunla bir geleceğin olmasın ki?" Yates soruyor. "Evet, neden?" diye soruyor annem.

Holly şaşırmış görünüyor. Ağzını açar, sonra kapatır ve şöyle der: "Çünkü ben sizin dünyanızdan değilim ve orada asla hayatta kalamam. Ben fakirim ve onun benden daha sofistike birine ihtiyacı var."

Sözleri kalbimin çarpılmasına neden oluyor çünkü onlara inandığını söyleyebilirim. Tam tersi doğru olduğu halde benim için yeterince iyi olmadığını düşünüyor. Faith'in yanına koşuyor ve "Hadi tatlım. Gitmemiz gerekiyor."

"Ama ben gitmek istemiyorum. Eğleniyorum," diyor Faith.

Holly onu koltuktan kaldırır ve "Üzgünüm ama burada kalamayız" der. Bununla birlikte, Faith yüksek sesle itiraz ederken aceleyle odadan çıkar.

Olduğum yerde durmuş, bunu nasıl düzeltebileceğimi anlamaya çalışıyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar kızgın görünmemiş olan Yates'e bakıyorum. "Sen, benimle ofisime gel, hemen şimdi."

"Hayır, yapamam," diyerek kapıya yöneliyorum. "Bunu düzeltmem gerek. Seni sonra bulurum."

"Archibald Harrington, eğer şimdi çekip gidersen, şirketteki günlerin sona erer, beni anlıyor musun?"

Ona dönüyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Anlıyorum" dediğimde midemin bulandığını hissediyorum.

"Güzel, o zaman benimle gel. Uzun uzun konuşmamız lazım." "Hayır."

"Hayır mı?"

Yates'in arkasında duran Parker çok neşeli görünüyor.

"Bazı şeyler paradan daha önemlidir," diyorum ona. Önce ona, sonra anneme baktım ve "Sana yalan söylediğim için özür dilerim" dedim.

Bölüm 37

Holly

Faith'i konuk evine giden yolda sürüklüyordum. Ağlıyordum, "Özür dilerim. Söylemek istememiştim. Emerson'ın arkadaşım olduğunu sanıyordum."

"Bu senin hatan değil tatlım," diye onu temin ediyorum. "Senden asla rol yapmanı istememeliydim. Rol yapmak bazen yalan söylemek gibi olabilir, özellikle de herkes oyunun içinde değilse."

"Ama şimdi Archie'ye kızgınsın ve gelmiş geçmiş en iyi Noel'i terk etmek zorundayız. Gitmek istemiyorum Holly Teyze."

"Evde harika bir Noel geçireceğiz. Bayan Firestone, yani büyükannem ve Toni de orada olacak. Zencefilli kurabiye pişirip masa oyunları oynayacağız. Televizyonda şömine kanalı açabiliriz, tamam mı? Ve eğer istersen, oturma odasında televizyonun önünde kamp kurabiliriz. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?"

Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyorum ama Faith'in gitme konusunda hemfikir olmasına ihtiyacım var. Ayaklarını oynatmayı bıraktı, bu yüzden onu kaldırıp taşımam gerekiyor.

İşte o zaman Archie'nin bağırdığını duyuyorum, "Holly, yavaşla. Açıklamama izin ver."

Arkamı döndüm ve bağırdım, "Hayır. Hiçbir şey söyleyemezsin. Bu iş bitti ve söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Senden tek bir kuruş bile istemiyorum. İstifa ediyorum."

"Lütfen," diyor. "Gitmeni istemiyorum."

"Hayatında bir kez olsun istediğini elde edemiyorsun. Bu yüzden, berbat et," diyorum, "berbat et" kısmına fazladan küstahlık ekleyerek. Arkamı dönüp misafirhaneye doğru aceleyle ilerliyorum, kollarım Faith'i taşımaktan yorulmaya başlamıştı bile.

Ön kapıya ulaştığımda Archie'yi toz içinde bıraktığımı sanıyorum, ama meğer tam arkamdaymış, yani tüm o koşuşturmalar boşunaymış. "Holly, lütfen Faith'i düşün. Hayatının en güzel anını yaşıyor. Bırak bunu yaşasın."

"Evet, Holly Teyze," diye yalvarır Faith. "Bunu almama izin ver."

Ona bakıyorum ve kapıyı açıyorum. "Bir dakikalığına içeri gir. Archie ile konuşmam gerek." Tereddüt etti, ben de dedim ki, "Şimdi, küçük hanım. Şaka yapmıyorum."

Omuzları çökmüş, ayakları sürüyen Faith kendisine söyleneni yapar.

Kapıyı kapatıyorum ve Archie'ye dönüyorum, o kadar yakınımnda duruyor ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. *Hayır Holly, bunu fark etme!* "Ne cüretle beni böyle manipüle etmeye çalışırsın? Gerçekten mi? Faith'in önünde kalmam için beni suçlamaya mı çalışıyorsun?!" Fısıltıyla bağıyorum. "Bu çok alçakça."

"Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Sadece gerçekten kalmanı istiyorum." "Neden? Küçük bir iş ikramiyesi olarak zillerini çalabileyim diye mi?"

Başını geriye attı ama o bir şey söyleyemeden ben devam ettim. "Evet, bu doğru. Kardeşinle konuşmana kulak misafiri oldum ve tam olarak neyin peşinde olduğunu biliyorum. İnanmadığım şey, senin oyununa kanacak kadar nasıl bu kadar aptal olabildiğim." Tiksintiyle başımı salladım. "Yine de hakkını vermeliyim. Bu öğleden sonra mutfakta oldukça ikna ediciydin."

"Ne söylediğimi biliyorum ama öyle demek istemedim. Aslında, ben ..."

"Benden gerçekten hoşlandığını söyleme. Söyleme. Söyleme. Bir daha bana bir şey söyleme ayrıcalığını kaybettin," diye tükürdüm. "Şimdi beni yalnız bırak ki eşyalarımızı alıp buradan defolup gidebileyim. İnsanların her fırsatta birbirleriyle iğrenç oyunlar oynamadığı gerçek dünyaya geri dönmem gerekiyor."

Elini saçlarının arasında gezdirir. "Holly, hatalı olduğumu biliyorum, inan bana. Ve eğer bana bir şans verirsen, bunu düzeltebileceğimi biliyorum."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Gerçekten yapamazsın. Eğer beni zerre kadar önemsiyorsan, hemen şimdi büyük eve geri döner ve beni rahat bırakırsın. Görmem gereken, hayal kırıklığına uğramış, kafası karışmış bir çocuğum var."

"Peki," diyor. "Seni yalnız bırakacağım ama en azından bu gece kal. Hâlâ aynı şekilde hissediyorsan yarın sabah Simms'in seni trene götürmesini sağlayabilirim."

Bir süre ona bakıyorum, şu anda onunla aynı fikirde olmamın beni yalnız bırakması için en iyi şansım olduğunu biliyorum. "Peki."

"Kalacak mısın?"

"Evet." Tabii ki köpek gibi yalan söylüyorum ama bunu beklemesi gerekirdi. Bunu her zaman yapar. Teşekkür etmeye başladı ama daha "sen" kelimesini söyleyemeden içeri girip kapıyı yüzüne kapattım.

Aceleyle Faith'le paylaştığım yatak odasına girip bir gece çantası alıyorum. İçini kendi giysilerimizle dolduruyorum - Archie'nin bizim için aldığı şeylerle değil. Eve dönerken giyecek bir şeylere ihtiyacımız olacağını fark edince Faith'in Louis Vuitton bavulundan bir çift eşofman altı, birkaç sıcak tutan çorap ve bir kapüşonlu sweatshirt alıyorum, sonra kendime bir kot pantolon, çorap ve bir kazak seçiyorum. Yanımızda sadece Archie'nin parasını ödediği paltolar var, o yüzden onları almamız gerekecek. Geri kalanı burada kalacak.

Faith her adımımı takip ediyor. "Noel gelene kadar kalamaz mıyız?" diye soruyor. "Ya Noel Baba hâlâ burada olduğumu düşünür ve beni bulamazsa?"

"Seni bulacaktır. Söz veriyorum." "Ama ya bulamazsa?"

"Yapacak," diyorum, onu kendi etrafında döndürerek. "Seyahat kıyafetlerimizi değiştirmemiz gerekiyor." "Archie'ye neden bu kadar kızgınsın?"

"Bana yalan söyledi" diyorum, "Ama hepimiz yalan söylüyorduk."

Vay anasını, tabii ki böyle bir zamanda ikiyüzlülüğümü yüzüme vuran minik bir insanım var.

"Bu farklı türde bir yalandı. Beni doğru olmayan bir şeye inandıran türden."

"Hepsi böyle yapmıyor mu?" diye soruyor elbisesinin düğmelerini açarken.

"Bu seferki kalbime gerçek olmayan şeyler hissettirdi ve şimdi gerçekten acıyor."

Telefonumu kapıp bir Uber çağırıyorum, sonra da banyo malzemelerimizi almak için aceleyle büyük süite gidiyorum. "Yapamam

Ona duygularını incittiğini söylersin, o da sana çiçek alır ve ikiniz de hiçbir şey olmamış gibi mi davranırsınız?" Faith bilmek istiyor. "Meghan'ın ailesi de böyle yapıyor. Bir keresinde Meghan'ın babası gerçekten çuvalladı ve annesini bir haftalığına bir tatil köyüne götürdü."

Bir an duraksıyorum, bu dedikodu parçasını özüksüyorum. "Parmak arası terlik tesisi mi? Sandals'ı mı kastediyorsun?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Çocukların oraya gitmesine izin vermiyorlar, bu yüzden Meghan büyükanne ve büyükbabasıyla kalmak zorunda kaldı.

Ya Noel'den sonra seni oraya götüreceğine söz verirse? Büyükanne Firestone ile kalabilirim."

Burnumun kenarını ovuşturarak, "Her şeyden önce, beladan kurtulmanın yolunu satın almayız ya da başkalarının bunu yapmasına izin vermeyiz. Eğer biri sizi incitirse, özür dilemeli ve bunu gerçekten yapmalıdır. *Ve bunu bir* daha asla yapmayacaklarına söz vermeleri gerekir."

"Öyleyse bunu ona yaptır!" Faith sesini yükseltir, olanlardan dolayı açıkça hayal kırıklığına uğramıştır.

Başımı salladım. "Ona istemediği bir şeyi yaptıramam ama onsuz da gayet iyi olacağız, Faithy. Sen ve ben, her zaman olduğu gibi."

Ön kapının yanındaki banka yığılırken "Senden ve benden bıktım" diye mırıldandığını duyuyorum.

Hemen telefonumu elime alıyorum ve Uber'in gelmek üzere olduğunu görüyorum. Sonra kapının muhtemelen kapalı olduğunu hatırlıyorum ve girişteki konsolun üzerine bırakılmış olan kartı alıp üzerindeki numarayı çeviriyorum. Telefon hemen cevaplanıyor. "Ben Simms, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Simms, ben Holly. Kapıdan geçmesine izin vermeni istediğim bir Uber sipariş ettim. Bunu Archie'ye söylemeden yapabilir misin lütfen? Ayrılacağımı bilmesini istemiyorum."

"Hanımefendi, emin misiniz?" Simms'in sesi, böylesine riskli bir duruma sokulmaktan nefret ediyormuş gibi geliyor. "Eminim. Bu çok önemli."

"Çok iyi," diyor.

Telefonu kapattığımda Faith'e baktım ve ona, "Unutma, bunun Emerson'a söylediklerinle bir ilgisi yok. Bu benimle Archie arasında."

Çok sevdiğim gözleri yaşlı küçük kız şöyle cevap veriyor: "Ama Archie lezbiyen değilse, belki sen onun gerçek kız arkadaşı olabilirsin. Lütfen Holly Teyze. Onu çok seviyorum."

"O da senden hoşlanıyor, tatlım. Ama Archie bir kız arkadaş aramıyor. Sadece ailesinin yakasından düşmesini istiyor."

Faith patlamış bir parti balonu gibi ses çıkaran bir iç çekiş bırakır. "Peki. Yine de gitmek istemiyorum."

"Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum." Gerçi Archie'ye artık ondan para istemediğimi söylediğim için bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Harika, bugün gittikçe güzelleşiyor. *Gitmiyor.*

Uber misafirhanenin önüne yanaşıyor ve arabayı kullanan kız araba kullanacak yaşta bile değil gibi görünüyor. "Nereye?" diye soruyor aynı derecede genç bir sesle.

"Greyhound otobüs terminali lütfen."

"Neden trene binemiyoruz?" Faith sorar. "Treni daha çok seviyorum. Daha hızlı gidiyor." "İki kat daha pahalı," diyorum ona.

Faith, tıklım tıklım dolu otobüs durağına yanaşana kadar başka bir şey söylemiyor. Elbette yılın bu zamanı Noel yolcularıyla dolup taşacaktı. Bizim için yer olduğundan emin olmak için aramalıydım. Ama olmasa bile, yine de oradan çıkmamız gerekiyordu. Her şey yoluna girecek.

Burada oturup New York'a giden bir otobüse binene kadar bekleyeceğiz.

Meğer sadece bir saat beklememiz gerekiyormuş ve hâlâ üç bilet varmış. İkisini ödedim ve Faith'e dedim ki, "Gördün mü? Şans bizden yana."

Ama benimle konuşmuyor. Sadece bana ters ters bakıyor ve oturacak bir yer bulmak için arkasını dönüyor. Oturduktan sonra, "Acıktım. Akşam yemeği bile yiyemedik."

Odaya baktım ve bir otomat buldum. "Sen burada kal, ben gidip bir şeyler getireyim."

Yanımızda oturan yaşlı bir kadın var, ona "Ben bize yiyecek bir şeyler getirirken yeğenime göz kulak olur musun?" diye sordum.

"Elbette canım," diyor. Sonra cüzdanını çıkarıp "Bana biraz simit alır mısın?" diye soruyor.

"Mutlulukla," diyorum ona. Parasını salladım. "Yine de benden."

Faith'i biriyle bırakacak olsam da, otomata giden yirmi adımını geri geri yürüyorum, böylece yol boyunca gözüm onun üzerinde oluyor. Hemen biraz peynir, kraker, çikolata, koltuk arkadaşımıza söz verdiğim çubuk kraker ve üç şişe su alıyorum.

Geri döndüğümde Faith'in şöyle dediğini duydum: "Ev çok büyüktü! Bir uşakları bile vardı."

Yaşlı kadın bana döndü ve "Benim adım Ruth, canım. Faith de bana heyecan verici ayrılışınızdan bahsediyordu."

"Evet, şey..." Bu hikayenin hiç kimseyle, hele hele yabancı biriyle konuşmak isteyeceğim bir kısmı yok.

Ruth kolumu okşayıp kraker ve su için teşekkür ettikten sonra, "Senin yaşlarındayken patronuma karşı bir şeyler hissediyordum," diyor.

"Gerçekten mi?" Merakımı uyandırdı. "Nasıl geçti?"

"Hiç de iyi değil. Beni öyle düşünmeye itti-" *Fancy Nancy* kitabına bakmakla meşgul olan Faith'e baktı, sonra sesini alçaltıp, "... benim için karısını terk etti. Ama tabii ki bunu yapmaya hiç niyeti yoktu."

"Özür dilerim, Ruth. Eminim bunu hak etmemişsindir."

"Bilmiyorum..." Omuzlarını silkiyor. "Sanırım belki de yaptım. Genç olabilirdim ama evli olduğumu biliyordum. Hiç işim olmayan bir şeye bulaştım."

"Yine de kolay olmamıştır," diyorum ona.

"Çok derine inmeden önce çıktığını gördüğüme sevindim. Eşcinsel olmasa bile, senin için uygun biri gibi görünmüyor."

Ruth'un yanında oturan üniversite çağında bir çocuk arkasını döner ve "Erkekler domuzdur" der. Ruth sorar, "Yakın zamanda kalbin mi kırıldı canım?"

Başını sallıyor. "Tarih profesörüm. Beni yedirip içirdi ve aramızda gerçekten özel bir şeyler olduğunu düşündüm. Sonra beni bir futbolcu için terk etti."

Faith peynir ve krakerini bitirip koluma yaslanıyor. Çok geçmeden hemen uyudu ve ben de bir saat boyunca bu iki yabancıyla aşk hayatım hakkında konuştum. Onlara son birkaç yıldır ne kadar yalnız olduğumu ve Faith'e gerçek bir aile vermeyi ne kadar çok istediğimi anlattım. Archie'yle nasıl tanıştığım, açık artırmadan, bizi götürdüğü alışveriş çılgınlığından ve Noel konserine nasıl geldiğinden bahsediyorum. Kartopu savaşı, öpücük ve son olarak kardeşine söyledikleriyle tamamlıyorum.

Kendimi rahatlatmak iyi hissettirse de, sonunda, inanmaya başladığım rüyadan vazgeçmenin çok uzun zamanımı alacağını bildiğim için hala düğümler içindeyim.

Otobüs geldiğinde hepimizin New York'a gitmekte olduğunu öğreniyoruz ve birbirimize yakın koltuklara oturuyoruz. Ruth kızlarını ziyarete gidiyor ve Joaquin -genç adam- en iyi arkadaşını ziyaret ediyor.

Başımı pencereye yaslayarak ceketimi çıkarıyorum ve Faith'in bacaklarını örtüyorum. Şansım yaver giderse New York'a dönerken yol boyunca uyuyacak. Yirmi dakika kadar sonra ben de uyuklamaya başlıyorum, tüm bu rezaleti geride bırakmaya hazırım.

Göz kapaklarım çırpınırken, yoldan gelen korna seslerini duyuyorum. Sonra bir polis sireni duyuyorum. Bu da ne?

neler oluyor? Pencereden dışarı baktığımda polis arabasının otobüsü kenara çektiğini görüyorum. Otobüs yavaşlıyor ve rampa dışına çıkıyor, ardından otoyolun hemen dışındaki bir restoranın otoparkına giriyor.

Otobüsün etrafından şaşkınlık ve heyecan mırıltıları duyuluyor ve şoför iç ışıkları yakıp kapıyı açıyor.

İşte o zaman pencereden dışarı bakıyorum ve polis arabasının arkasından bir aracın geldiğini görüyorum. Archie'nin SUV'undan başkası değildi.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye fısıldadım.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve aniden şoför koltuğuna atlayıp yola çıkma isteği duyuyorum. Bunu yapmamamın tek nedeni otobüs kullanmayı bilmemem. Aksi takdirde, söz veriyorum, tüm bu çileyi *Speed* filminden bir sahneye çevirirdim.

Onun yerine, yerimde oturup ortadan kaybolmayı diliyorum. İstediğim son şey halka açık bir sahne. Ama eğer Archie'nin aradığı buysa, yemin ederim ki bunu elde edecek, hem de fazlasıyla.

Kargaşa yüzünden uyanan Ruth'a bakıyorum. "Bu o," diyorum.

Önümüzdeki sırada oturan Joaquin arkasını dönüyor. "Archie bu mu?" diye soruyor bana, Archie'nin cipinden inişini izlerken. Polise doğru ilerliyor ve ona bir şey uzatıyor. El sıkışıyorlar ve Archie otobüse doğru yürürken polis arabasına binip gidiyor.

"Bunu gördün mü?" Joaquin şok olmuş bir halde soruyor. "Az önce o polise ödeme yaptı! Ayrıca, alakasız bir not, çok seksi. Seni kullanmasına izin vermek istemediğine emin misin? Gerçekten iyi vakit geçirebiliriz."

Ruth başını sallayarak, "Ondan kaçmakta haklıydın Holly. Onun gibi bir adam beladan başka bir şey değildir."

Archie otobüse biner ve şoförle ayaküstü sohbet eder, şoför de yolculara dönerek, "Gecikme için üzgünüm millet, ama bu adam otobüsteki her bir kişiye rahatsızlıktan dolayı yüz dolar ödeyeceğini söylüyor." der.

"Yüz dolar mı?" diye bağılıyor arkadaki bir adam. "Görelim bakalım, dostum!"

Ruth ayağa kalkar. "Hayır! Kimse bu adamın parasını alamaz. O bir yalancı ve... bir... rüşvetçi!" "Oturun bayan, paraya ihtiyacım var," diye seslenir biri.

Archie ceketinin cebinden bir zarf çıkarır ve içine bakan şoföre uzatır. "Aman Tanrım! Bu çok fazla para."

Gergin görünen Archie, "İyi miyiz?" diye sorar.

Diğer yolcular yüksek sesle alkışlamaya başladılar (neyse ki Faith uyuyor). İnledim, sonra Ruth'a "gerçekten mi?" diye baktım.

Bana sertçe başını sallayarak, "Boyun eğme Holly. Güçlü kal." Sonra durakladı ve "Ama parayı alsam senin için sorun olur mu? Gerçekten işime yarayabilir."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zorlayarak başımı sallıyorum. "Elbette."

Archie sıralarda bizi arıyor, sonra gözleri bana takılıyor. Duyguları yüzünden okunuyordu: rahatlama, mutluluk, sonra da endişe. "Holly, sana bir şey söylemem gerek."

Onunla göz göze gelmek için ayağa kalkıyorum. "Ne istersen söyleyebilirsin Archie, ama bunun bir faydası olmayacak.

O polise rüşvet verdiğini gördüğümde sana olan azıcık saygımı da kaybettim." "Ona rüşvet vermedim," diyor, kırılmış görünüyor.

"Özür dilerim," dedim. "Zaman ayırdığı için ona *ödeme yaptım*."

"Ona hiçbir şey ödemedim. O benim bir arkadaşım. Gençken birlikte sörf yapardık."

"Evet, doğru," diyorum, bu kez gözlerimi devirerek. "Bu otobüste ona inanan var mı?"

Ön tarafa yakın bir kadın ayağa kalkıp Archie'ye bakar. "Sana inanmadığımızı söylersek yine de parayı alabilecek miyiz?"

"Elbette," diyor Archie.

"O halde, üzgünüm ama size gerçekten inanmıyorum."

Archie bana dönmeden önce ona "Yeterince adil," diyor. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama gerçek şu ki

... şey... ben sana aşığım. Korktuğum için karşı koymak için çok uğraşıyordum." Ruth yüksek sesle, "Puh-lütfen! O korkmuştu. Pfft!"

"Bunu yutmuyoruz," diyorum ona, Ruth ve kendim arasında bir ileri bir geri işaret ederek.

"Gerçek bu. Hayatıma aşkı sığdıramayacağıma inanıyordum ve seni ihmal edersen sadece seni ve Faith'i inciteceğimden endişeleniyordum."

Bana doğru birkaç adım attı. "Babam gibi olmaktan ve Faith için gerçek bir eş ve baba olmak yerine hayatlarınızda bir gölge olmaktan korkuyordum. Bunun bir çocuk için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve bunu ona asla yapmam."

Kararlılığımın azaldığını hissetmeye başlıyorum, bu yüzden Joaquin'e bakıyorum, biraz "hadi kızım" desteği umuyorum. Ama o bana bakmıyor. Gözlerini dikmiş Archie'ye bakıyordu. Bu harika. Et tu, Joaquin?

"Bak, kötü bir çocukluk geçirdiğin için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm, ama çocukluk travması konusunda piyasayı tam olarak ele geçirmiş sayılmazsın, tamam mı?" Faith'i işaret ediyorum. "O da bundan payına düşeni aldı ve ihtiyacı olan son şey, sahip olamayacağı şeyleri istemesini sağlayacak güce aç bir karakulak. Senin kız arkadaşınmış gibi davranmayı kabul etmem bir hataydı ama o gerçekten incinmeden önce bu işten sıyrılmam için henüz çok geç değil."

"Ona zarar vermeyeceğim Holly," diyor Archie. "Ve seni de incitmeyeceğim. Seninle birlikteyken, tam olarak kim olmam gerektiğini biliyorum." Güç toplar gibi derin derin nefes alıyor. "Geçtiğimiz haftalarda dünyayı senin gözlerinden gördüm. Kendimi senin gözlerinden gördüm ve gördüklerimden hoşlanmadım. Bencil ve soğuk biriyim ve tüm hayatımı anlamsız bir şeyin peşinde koşarak geçirdim. Ama artık bundan bıktım."

Ona başımı sallıyorum. "Bunlar gerçekten güzel sözler ama aynı zamanda anlamsızlar."

Ruth kolumu çekiştiriyor. "Bundan emin misin? Çünkü son derece samimi görünüyor. Belki de onu bir dinlemelisin."

Gerçekten mi, Ruth? Benim tarafımda olduğunu sanıyordum.

"Hayır," diyorum ona. "Yapamam. Yapamam işte."

Archie ağlayacakmış gibi görünüyor, "Anlıyorum. Ama sana kendimi kanıtlayacağıma söz veriyorum Holly. Yapacağım son şey de olsa, bu riske değdiğimi sana göstereceğim."

Bölüm 38

Archie

Otobüsten inmeden önce Holly'ye "Bu gece işimi bırakıyorum." dedim. Bu düşünce içimi sıkıyor. Hâlâ derin uykuda olan Faith'e bakıyorum ve onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor. "Yates'e işimin bittiğini söyledim. Ona onun ve babamın izinden gitmek istemediğimi, bundan daha iyi olmak istediğimi söyledim."

Holly'nin sürekli sohbet ettiği yaşlı kadın dilini şaklatıyor. "Senin için işini bıraktı, Holly. Bu oldukça büyük bir şey."

Önlerindeki genç adam başını sallıyor. "Ayrıca, ne kadar seksi olduğundan bahsetmiş miydin?" Holly yüzünü buruşturarak, "Evet, bahsettin," diye cevap verir.

Ona döner ve şöyle der: "Deli gibi ateşli. Gülünç derecede, şimdi al beni seksi." "Tamam, teşekkürler, Joaquin." Belli ki yemiyor.

Bu, hayatımda önemli olan tek şey için tek şansım. "Dinle Holly, seni incittiğimi biliyorum ve eğer söylediklerimi ve sana davranışımı geri alabilseydim, alırdım. Hem de gözümü kırpmadan. İlk öğrendiğim anda sana aşık olduğumu itiraf ederdim. Yani gerçekten, şal elbiseyle tenis ayakkabısı mı?" O anı biraz neşelendirmeye çalışıyorum.

"Müzayedede miydi?" diye sorar yaşlı kadın. "Notları karşılaştırmak istiyorum. Holly bize sizden bahsetti ve aynı anda birbirinize aşık olup olmadığınızı merak ediyorum."

Başkalarının bizim hakkımızda fikir beyan etmesi biraz garip ama aynı zamanda garip bir şekilde yardımcı oluyor, bu yüzden minnettarım. "Holly müzayedede çok ilgimi çekmişti ama Faith'in Noel konserinin olduğu gece ona aşık oldum. Faith sahnede idi ve Holly'ye baktığımda gözleri yaşarmıştı. Çok gururlu ve çok güzeldi; ruhunun derinliklerini görebildiğimi hissettim. O anda onun hayatımda karşılaşılabileceğim en nazık, en cömert, en sevgi dolu insan olduğunu anladım." Holly'nin bana bir şans verebileceğine dair bir işaret umarak duraksıyorum. "İşte o zaman ona ihtiyacım olduğunu ve her zaman ihtiyacım olacağını anladım."

Holly'nin gözleri yaşlarla dolar ve başını sallar. "İşe yaramayacak, Archie. Bunu kendin söyledin. Senin dünyana *asla* uyum sağlayamam. Paris'e ya da... ya da... zengin insanların tatile

gittiği yerlere hiç gitmedim."

"O zaman ben seni götürürüm."

"Anlamıyorsunuz. Hiç üniversiteye bile gitmedim. Yarı zamanlı bir ev temizleyicisiyim ve geçimimi sağlamak için milyonlarca ek iş yapıyorum" diyor ve yanaklarındaki yaşları siliyor. "Ben senin gibi değilim ve asla olmayacağım."

Çaresizlik beni ele geçiriyor ama kendimi sağlıklı düşünmeye zorluyorum. Onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım. Birkaç adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Sen benden çok daha iyisin. Hayatta neyin önemli olduğunu biliyorsun ve sadece birkaç kısa hafta içinde gözlerimi açtın. Seni seviyorum Holly Snow. Gerçekten seviyorum. Seni seviyorum ve Faith'i de seviyorum."

Ona bakıyorum ve Faith'in uyanmış olduğunu görüyorum, inanılmaz derecede mutlu ve sevimli bir şekilde uykulu görünüyor. "Merhaba, seni uyandırdık mı?" diye soruyorum.

"Geleceğini biliyordum" demeden önce başını sallıyor.

"Yapmak zorundaydım. Noel için istediğim tek şey senin ve Holly'nin benimle eve gelmeniz. Aslında, tüm Noellerimi sizinle geçirmek istiyorum."

Faith doğruluyor ve bana şüpheci bir bakış atıyor. "Sadece Noellerde mi?"

Kıkırdarak ona, "Hayır, sadece Noeller değil. Aradaki tüm günler de." Holly'ye dönüp bakıyorum. "Seninle bir hayat kurmak istiyorum. Sonsuza dek sürecek türden. Ve bundan sonra söz veriyorum, artık yalan yok, entrika yok. Sadece gerçek, yani seni seviyorum ve sana ihtiyacım var."

Holly ona sırttan Faith'e bakar. "Biri özür diliyorsa ve bunu gerçekten söylüyorsa ve bir daha asla yapmayacaksa, onu affetmen gerektiğini söylemiştin."

Holly sırtarak, "Bunu ben söyledim, ha?" der.

Faith başıyla onu onaylar. "Evet, söyledin. Ayrıca sözünün eri bir kadın olman gerektiğini söyledin, bu yüzden onu affetmek zorundasın."

Holly bana bakıyor, gözleri parlıyor. Bir şey söylemesini beklerken kalbim boğazıma düğümleniyor. Sonunda söyledi.

"Tamam."

"Gerçekten mi?" İçimi bir rahatlama kaplayarak soruyorum. "Gerçekten."

Fikrini değiştirmeden önce ona doğru koşuyorum ve onu kollarıma alıyorum, sanki fikrini değiştireceğinden korkuyormuşum gibi onu şefkatle ve dikkatle öpüyorum. Kollarını boynuma doluyor, kendini bana bastırıyor ve kucaklaşmamızın söyleyemediklerimizin geri kalanını söylemesine izin veriyoruz. Aşık olduğumuzu ve bunun sonsuza dek süreceğini.

Yolcular alkışlamaya başlıyor ve biz gülerek geri çekiliyoruz. Faith koltukta zıplıyor, sonra kollarıma atlıyor ve yanağımı defalarca öpüyor.

Bir eliyle Holly'nin boynunu tutup onu büyük bir aile kucaklaşması için kendine çekiyor ve ardından "Bir Noel mucizesi olacağını biliyordum" diyor.

"Bir dakika. Bu bir tür tuhaf Noel otobüsü oyunu muydu?" diye soruyor arka taraftaki bir adam. "Tanrım, umarım değildir," diye cevap veriyor başka bir adam. "O yüz doları istiyorum."

Holly ve ben gülmeye başladık, sonra Faith'i yere bıraktık ve ben de eşyalarını topladım. "Oh, bekle. Benimle geleceğini sanmıştım. Geliyorsun, değil mi?"

Holly başını sallar. "Artık geri adım atamazsın dostum."

"Nihayet," diyor bir kadın. "Şimdi bana paramı ver de planlarımı yapmaya başlayayım."

Faith'i kucağıma alıp Holly hemen arkamızdayken onu koridordan aşağı taşıyorum. Ön tarafa geldiğimizde, otobüs şoföründen herkesin parasını ödemesini ve kalanını kendisine ayırmasını istiyorum. Sonra arkamı dönüp yolculara gülümsüyorum. "Herkes teşekkür ederim! Ve Mutlu Noeller!"

Sonra Holly ve Faith'e yardım etmek için aşağı indim.

Otobüs uzaklaşıyor ve bizi artık boş olan otoparkta yalnız bırakıyor. Kar yağmaya başladı ve hatta

Havada bir soğukluk olsa da kendimi hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim.

Lokantaya bakınca hâlâ açık olduğunu görüyorum. "Başka aç olan var mı? Akşam yemeği yemeyi unuttum." "Ben açlıktan ölüyorum," diyor Faith.

Holly bize "Büyük bir dilim balkabağı turtası yiyebilirim" diyor.

Elini tutuyorum ve hayatımın en güzel yemeğini yiyeceğim ön kapıya doğru ilerliyorum. Sipariş etmeyi planladığım yağlı hamburger ve patates kızartması için değil, sevgi dolu bir ailenin parçası olarak yiyeceğim ilk yemek olacağı için.

Sonsöz

Holly - Bir Yıl Sonra

Hayatımın gerçek olduğundan ve asla uyanmak istemediğim muhteşem bir rüya olmadığından emin olmak için neredeyse her sabah kendimi çimdiklemem gerekiyor. Yine de yeni bir noktayı çimdiklemeye başlamam ve o çürüğün iyileşmesini beklemem gerekecek.

Archie bana Sevgililer Günü'nde, tanışmamızın üzerinden üç ay geçmeden evlenme teklif etti. Anında aşka hiçbir zaman inanmadım, ancak Archie ve ben birbirimize o kadar uyumluyduk ki, bir kereliğine peri masalının beni alıp götürmesine izin vermeye karar verdim. Bundan bir an bile pişmanlık duymadım.

Faith'in bahar tatilini Hawaii'de geçirdik ve orada evlenmeye karar verdik. Archie bana hayallerimin düğününü yapmak istedi ama ben ona önemli olan tek hayalın o ve Faith olduğunu söyledim. Gün batımında uçümüz birlikte sahilde durduk ve birbirimize sonsuz aşk yemini ettik.

Archie gerçekten de işinden ayrılmıştı ve Yates ona geri dönmesi ve daha az saat çalışması için ne kadar yalvarsa da Archie bunu reddetti. Çünkü artık hayatta çok daha büyük bir amacı var. O ve ben birlikte, evsizlere hayatta yeni bir başlangıç imkanı sunan ve kar amacı gütmeyen bir kuruluş olan Faith Foundation'ı kurduk. Toni de bizimle geldi.

Faith ve ben, geçen yıl para verdiğimiz Tony'yi bulana kadar bir hafta boyunca her gün Beşinci Cadde'ye gittik. Yardım ettiğimiz ilk kişi oydu. Tony'nin sadece kendine ait bir dairesi yok, aynı zamanda çocuklarıyla yeniden iletişim halinde ve vakıfta bir işi var. Sonuçta, evsizlere nasıl yardım edileceğini bilmenin, onlar gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmekten daha iyi bir yolu yoktur.

Archie'nin Beşinci Cadde'deki çatı katına taşınmak yerine Archie orayı sattı ve biz de Forest Hills'te güzel bir ev aldık. Faith'in oynayabileceği büyük bir bahçesi var ve Archie ona bir ateş çukuru koyarak sürpriz yaptı, böylece canımız istediğinde (ki bu şaşırtıcı derecede sık oluyor) marshmallow kızartabiliyoruz. Bayan Firestone bizimle yaşıyor ve ona ihtiyacımız olduğunda Faith'in yarı zamanlı dadısı oluyor. Ama o her zaman onun büyükannesi.

Annemi yolun hemen aşağısında yeni bir eve taşıdık. Oldukça gösterişli ve bunamaya başladığında kurmaya başladığı zengin kadın fantezilerini yaşayabiliyor. Durumu daha iyi değil ama hala bizimle olduğu için her gün seviniyoruz. Faith ve beni gördüğünde gözlerinde hala bir tanıma parıltısı var. Bunun yeterli olmasına izin vermeyi öğreniyorum.

Noel arifesindeyiz ve Noel için Newport'a gitmeye hazırlanıyoruz. Şarkı söylüyorum

Dün Yates için bulduğum son bir hediye paketlerken John Lennon ile çok mutlu bir Noel geçirmek hakkında konuşuyorum. Güzel ağacımızın ışıkları odayı ısıtıyor ve içim öyle bir minnet duygusuyla doluyor ki mutluluktan patlayacak gibi oluyorum. Geçen yıl hayatımın en güzel yılıydı. İyi bir adamla aşkı buldum ve hayatımızı başkalarına yardım ederek ve kendimizi gerçekten önemli olan şeylerle çevreleyerek geçireceğiz.

Archie beni şöminenin önünde oturduğum oturma odasında buluyor. "Her şey arabaya yüklendi, Büyükanne Firestone bile. Hazır mısın?"

"Hemen hemen. Gitmeden önce Faith'e burada bir hediye verebileceğimizi düşündüm." Gözleri sevgiyle parlıyor. "Harika bir fikir. Gidip onu getireyim."

Bir dakika bile geçmeden Archie ve Faith devasa ama sıcacık oturma odamıza girdiler. Onlara gülümsüyorum ve "Faithy, senin için özel bir hediyemiz var. Gitmeden önce sana vermek istiyoruz."

Bana doğru zıpladı ve yere oturdu. "Harika, çünkü bende de senin için bir tane var! Önce sen."

Archie yanımdaki halının üzerine çöktü ve "Holly Teyzen ve ben sana her zaman istediğin kız kardeşi vermenin zamanının geldiğine karar verdik" dedi.

Faith'in gözleri faltaşı gibi açılır, "Gerçekten mi? Şimdiden yola çıktı mı? Buraya ne zaman gelecek? Ona ne isim vermeliyiz?"

"Mayıs ayında görkemli bir giriş yapacak. Archie ve ben ona Joy adını vermeyi düşündük, annenin adını. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Sanırım dünyanın en mutlu kızı benim!" Faith ayağa fırlıyor, sonra kendini kollarıma atıyor. Sıkıca sarılıyorum ve ona duyduğum sevginin son zerresiyle onu sıkıyorum. Sonunda bıraktığımda, o da aynısını Archie'ye yapıyor. Onu yanağından öperken gözlerime yaşlar doluyor. "Lezbiyen olmadığını biliyordum."

Gülüyor ve kızın saçlarını karıştırıyor. "Seni seviyorum, ufaklık."

"Ben de seni seviyorum." Sonra onu bırakır ve olduğu yerde zıplamaya başlar. "Bir kız kardeş! Sonunda kız kardeşime kavuştum." Durur ve soluk soluğa kalır. "Onun için bir oda yapmamız, mama sandalyesi ve bebek bezi almamız gerekiyor. Mayıs'a kaç gün kaldı?"

"Çok çok fazla," diyorum. "O yüzden endişelenmeyin. Biz hazır olacağız. Şimdi, bizim için hazırladığın bu özel hediye nedir?"

Tıpkı benim ona önemli bir şey söyleyeceğim zaman yaptığım gibi, o da bir elini dizlerimizin üzerine koyuyor. "Hediyem bir şey değil ve istemiyorsanız hayır diyebilirsiniz. Ama bundan sonra size anne ve baba diyebileceğimi düşündüm."

"Elbette," diyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Bunu çok isterim."

"Ben de," diyor Archie, sesi çatlayarak. "Sanırım bu şimdiye kadar aldığım en iyi hediye." Onu kaldırıp kocaman sarılıyor, sonra da "Hayır, bekle, *bunun en iyi hediye olduğunu biliyorum*" diyor.

Faith sırtarak hediye deniyor ve bana bakarak şöyle diyor: "Anne, sence de artık neredeyse bir kız kardeşim olduğu için hediyem daha da mükemmel değil mi?"

Yeni adım söylediğini duyduğumda tüylerim diken diken oluyor. "Çok şanslıyız, değil mi Faith?" "Geçen yıl Archie'miz oldu, bu yıl da bir bebeğimiz... Acaba gelecek yıl bunu nasıl aşacağız?" "Üstüne çıkmamız gerektiğini kim söyledi?" Nereye varmaya çalıştığını bildiğim için soruyorum.

Faith sırtıyor. "Meghan'ın annesinin ikizleri oldu. Sanırım Joy ve benim ailemizi tamamlamak için ihtiyacımız olan şey bu olabilir. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence bunu tartışmadan önce Joy'u buraya getirmeye odaklanmalıyız," diyorum ona.

Archie'nin başka fikirleri var. "Eğer Meghan'ın annesinin ikizleri varsa, belki de üçüzleri tercih etmeliyiz... Bilirsin işte. Bir tane daha."

"Dokuz ay boyunca onları taşıyan sen olacağın sürece benim için sorun yok," diyorum ona.

"Her seferinde bir bebek olacak gibi görünüyor," diyor Archie.

Gülüyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de sizi seviyorum, Bayan Harrington." Düşünceli bir ifadeyle Faith'e döner. "Faith, seni resmen evlat edinmemize ne dersin, böylece sen de bir Harrington olabilirsin?"

Gözleri parlıyor ve başını sallıyor, gözlerinden yaşlar fışkırıyor. "Bence bu bir kız kardeş edinmekten daha iyi olabilir."

Ve şimdi üçümüz de ağlıyoruz. Bir sürü sarılma, öpüşme ve burnunu çekme faslından sonra Faith, "Artık gitmeliyiz. Simms muhtemelen çoktan Shirley Temples'ımı yapıyordur."

O ve Archie ayağa kalkıyor, sonra Archie ayağa kalkmama yardım ediyor, her ne kadar iyi olsam ve kendimi zor göstersem de. Götüreceğimiz hediyeleri topluyoruz ve birkaç dakika sonra birlikte yola çıkıyoruz. O kadar sevgi doluyum ki zar zor nefes alabiliyorum. Pencereden dışarı bakarken gülümseyen Faith'e dönüyorum.

Küçük ailemiz hayatım boyunca beklediğim Noel mucizesi.

Sonsöz

Melanie ve Whitney'den bir not:

Holly ve Archie'nin hikayesini okumak için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz! Eğer hoşunuza gittiyse, lütfen bir dakikanızı ayırıp yorum bırakın. Yorumlar yazarlar için gerçek bir hediyedir. Diğer okurların eserlerimizi bulmasının en iyi yoludur.

Yorum bırakan herkes için ÜCRETSİZ bir BONUS KISA yazdık. Almak için lütfen Amazon ve/veya Goodreads'te bir yorum bırakın, ardından kopyanızı indirmek için bu bağlantıya tıklayın:

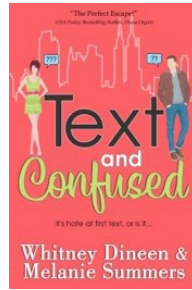
[MISTLE TEXT BONUS İÇERİĞİNİ BURADAN ALIN!](#)

Ve eğer henüz haber bültenlerimize kaydolmadıysanız, lütfen kaydolun! Bu şekilde sizi yeni sürümlerden, promosyonlardan vb. haberdar edebiliriz.

[Whitney Dineen](#)

[Melanie Summers](#)

Size ve ailenize en iyi dileklerle,
Whitney ve Mel

Çok yakında...

Metin ve Kafası Karışık: Yanlışlıkla Aşık Olma Hikayesi, 6. Kitap

İlk mesajda nefret...

Toni Capella her zaman yanlış adamlara aşık olur; dövmeler, kas üstüne kaslar ve düzgün bir işte tutunamama. Son ilişkisi duman olup gittiğinden beri, Toni sadece işe takım elbiseyle gelen erkeklerle çıkmaya yemin etmiştir. Pahalı olanlarla.

Patronu müteahhit Cooper Flint'i işe aldığı anda, Toni onu hemen potansiyel aşk adayları listesinden çıkarır. Cooper bütün kötü çocuk özelliklerini bünyesinde barındırmaktadır. Ayrıca, onun gözü Milton Rinks'in üzerindedir. İyi, tatlı ve tamamen sıkıcı. Milton onun normal tipi değildir, bu yüzden mükemmeldir.

Toni, Milton'la filizlenmekte olan ilişkilerini işten ayrı tutmakta ısrar eder. Hatta ilk flörtlerini mesaj yoluyla yapmalarını önerir ve onu daha yakından tanıdığı anda romantik ilginin de bunu takip edeceğini umar. Ama bir sorun vardır. Yanlışlıkla Milton'a değil Cooper'a mesaj atmaya başlar.

Cooper, Toni'nin neden mesajlaşırken bu kadar harika, yüz yüze görüşürken ise bu kadar şirret olduğunu anlayamıyor. Özel ve profesyonel hayatını ayrı tutması bir şeydir, ama onu yüz yüze gördüğünde bile ona iyi davranmaz.

Toni yanlış adama aşık olduğunu anlayacak mı? Yanlış anlamalarının ötesine geçip Cooper'a bir şans verecek mi? Cooper, Le Petite Brasserie'de içkisini yüzüne fırlattığı için Toni'yi affedecek mi? Bu gerçekten mesajlaşma serisinin son kitabı mı?

Lezzetli ve komik Metin ve Kafası Karışık'ta öğrenin... [BUGÜN ÖN SİPARİŞ VERİN!](#)

Salı Günü Bana Mesaj At'a Bir Bakış

Bölüm 1

Aimée

"Hey, Aimes, vardiyamızdan sonra manikür-pedikür yaptırmak ister misin?" diye soruyor arkadaşım Teisha yanımdan aceleyle geçip pasta vitrinine giderken.

Kahve makinesinin filtresini değiştirip yeni bir demlik açarken "Elbette," diye cevap veriyorum. "Çünkü cebimde fazladan elli dolar olduğunu biliyorsun."

"Yine mi bu?" Bir ayı pençesini tabağa fırlatıyor. "Yemek işini yürütmeye çalıştığını biliyorum. Anladım. Ama yaşamak zorundasın, kızım! Ara sıra kendin için güzel şeyler yap."

"Dün kendim için güzel bir şey yaptım, T. Elektrik faturamı ödedim," diyorum, sipariş vermek için kızılıcak portakallı bir kek poşetlerken. Gerçek şu ki, ayaklarım sekiz saate yakın bir süre boyunca koşuşturduktan sonra pediküre evet demem için bana yalvarıyor.

"Tekrar söyleyeceğim. Kardeşim önümüzdeki hafta evimden taşınıyor ve bu dünyadaki herkesten çok seni ev arkadaşı olarak tercih ederim." Kirpiklerini bana doğru savurarak gözlerinin akının kusursuz abanoz teninin çerçevesi üzerinde ıslıl ıslıl parlamasına neden oluyor.

"Sadece birlikte yaşamamızın arkadaşlığımızı etkilemesini istemiyorum," diyorum, her ne kadar son zamanlarda teklifini ciddi bir şekilde düşünsem de. Param tükeniyor ve yeni işimi, yani hayatım olan batan gemiyi kurtaracak kadar hızlı bir şekilde kurup yürütmek için yeterince yemek işi alamıyorum.

"Daire dediğiniz o ayakkabı kutusunda yaşamaya nasıl dayanıyorsunuz anlamıyorum. Bir geceden sonra komik çiftliğe gitmeye hazır olurdum. Hapishane hücresi gibi." Etkili olması için tüm vücudu titriyor.

Teisha evimi doğru bir şekilde tarif etti. Geçen yıl Rochester'dan New York'a taşındığımda, catering işimin tıpkı taşrada olduğu gibi burada da gelişeceğinden emindim. Ailemin izlemeyi sevdiği o eski TV şovundaki *The Jeffersons* şarkısı gibi Doğu Yakası'na taşınacağımdan emindim.

Böyle bir durum söz konusu olmamıştır.

Büyük Elma'ya bir yıllık kiramı ödeyecek kadar param olmasına rağmen, diğer masraflarımı - elektrik, telefon, tuvalet kağıdı, ara sıra yeni ruj tüpü- karşılamak için fırında garsonluk işi yapmak zorunda kaldım. Buraya geldiğimden beri sadece iki tane aldım.

Geçen ay kira param bitti ve birikimlerime el atmak zorunda kaldım. Manhattan'daki emlak fiyatları böyleyken bu durum uzun sürmeyecek. "Terrance ne zaman gidiyor?" diye sordum.

"Beş gün, ama istediğin zaman taşınabilir ve o gidene kadar odamı paylaşabilirsin. Böylece fazladan bir aylık kira ödemek zorunda kalmazsın."

Yankee stadyumunun en ucundaki doğum günü mumlarını söndürmeye çalışır gibi nefes veriyorum. "Ben yaparım. Şu anda aydan aya çalışıyorum, yani istediğim zaman ayrılabilirim." Kahve kremalarını yeniden doldururken ekliyorum, "Ama sadece eminsen."

Arkadaşım Amazon kollarını bana doluyor ve yukarı aşağı zıplayarak başımın üst kısmının çenesine çarpmasına neden oluyor. "Pekâlâ! Gelmiş geçmiş en iyi zamanı geçireceğiz!"

Önlüğümde akan kremayı silmek için onu iterken "Sen iyi bir arkadaşsın," diyorum.

"Acele et ve işini bitir. Sonra mesaiyi bitirip tırnaklarımızı yaptırmak kutlama yapabiliriz."

Tamamdır. Ondan sonra bir şişe şarap içmek için Kızıl Elma'ya gideriz."

Şu anda her türlü şeyi hissediyorum; rahatlama, endişe, heyecan. Sanki bir duygu kasırgasının ortasında durmuş, tutunacak sağlam bir şey arıyorum. Onu bulamadığımda, uçup giderken iyimserliği yakalamaya ve beni nereye taşıyacağını görmeye karar veriyorum.

Harlem'e giden D treninde Teisha sorar, "Dün geceki randevun nasıl geçti? Bana hiç söylemedin."

Gözlerimi devirerek metro vagonunun koridorunda uzanan çok sayıdaki striptiz direğinden birine uzanıyorum - geçen ay bindiğim vagona direk dansçılarından oluşan bir grup girdikten sonra onlara bu adı vermeye başladım. YouTube'daki videoyu izlerseniz, köşedeki kıvrımlı sarışın benim ve yüzümde balık taklidi yapıyorum. Bilirsiniz, kocaman açılmış gözler ve şok ve dehşetin mükemmel "O" sesini çıkaran bir ağız.

"Randevum tipikti," diyorum arkadaşşıma. "Dünyayı ele geçirmek üzere olduğunu düşünen genç iş adamı beni pahalı bir restorana götürdü ve sadece meze siparişi vermemi önerdi. Sonra bütün yemeği kendinden bahsederek geçirdikten sonra hesabı ödüyor ve yüzde on bahşiş bırakıyor. Sonra bir taksiye bindik ve şoföre adresini verdi."

"Oooooooh, sümüklü. Onunla eve gitmeyeceğini söylediğinde ne oldu?" diye soruyor, ellerini o kadar hızlı birbirine sürtüyor ki *Survivor tarzı* bir yangın çıkarmaya çalıştığını düşünebilirsiniz.

"Taksiciyi kenara çekti ve sonra bana yatırımının karşılığını hemen alamayacaksa eve dönmek için başka bir yol bulabileceğimi söyledi."

"Neden o pis köpek! Ne yaptın sen?"

"Çıktım. Ama ona daha güçlü bir gargaraya ihtiyacı olduğunu ve sevgilisinin akşam yemeği için sadece meze sipariş etmesine izin vermesinin altında 'Cheapy McTightwad' yazan bir dövme yaptırmak gibi olduğunu söylemeden önce değil."

Yanımda duran inşaat işçisi "Seni tavuk ve waffle yemeye götürseydi ne olurdu?" diye soruyor.

Ona komplocu bir bakış atıp yalan söylüyorum: "Buradaki arkadaşşıma dairesinin neye benzediğini söyleyebilirdim."

Direk arkadaşımız şamatayla gülüyor. "Tatlım, zaten evli olmasaydım, seni şu anda tavuk yemeye götürmeyi teklif ederdim."

Konuşmamızdaki davetsiz misafiri görmezden gelen Teisha, "Bean Town'a bir daha adım atmaya cesaret edemese iyi olur yoksa kahvesini acı sosla tatlandırırım" diye uyarıyor.

"Onun gibi adamlar kendilerine laf atıldığında asla suç mahalline geri dönmezler. Kırılgan erkek egoları bunu kaldıramaz."

110th St. adresinde inip üç blok yürüyerek Teisha'nın en sevdiği tırnak salonu The Finger'a gidiyoruz.

Dükkâna, kuşu çeviren bir elin devasa, neon ışıklı tabelasının altından giriyoruz.

"Kwan," diye sesleniyor Teisha, "bize her şey lazım. Jöle ve tırnak sanatıyla dört pençe. Burada kutlama yapıyoruz!"

Teisha, on yıl önce Kore'den buraya göç etmiş olan Kwan'a biraz aşıktır. Gizemli olmasa da hassas bir hava yayıyor. Tırnak konusunda ne kadar yetenekli olursa olsun, bu adam bütün gün kendisine bakmaları için kadınlara para ödetebilir. Yakışıklı olduğundan bahsetmiş miydim? Kuafördeki yakışıklı adam ağır aksanlı İngilizcesiyle ona "Benim adım Kevin, Kwan değil" diyor.

"Hı-hı," diye cevaplıyor Teisha, "ve ben de Queen Latifah'ım. Gerçek adını kullan dostum. Köklerinle gurur duy!"

Kevin/Kwan yanındaki kadına dönüyor ve ona Korece bir şeyler söylüyor. Beni bir masaj koltuğuna yönlendiriyor. Sıcak su akıp ağrıyan ayaklarımı rahatlatırken, telefonum yeni bir e-posta mesajıyla beni uyarıyor.

Yeni bir müşteri adayı olmasını ummasaydım, görmezden gelir ve

Calgon beni götür.
Onun yerine telefonumu çıkarıp okuyorum:

Bayan Tompkins,

Postadaki birçok broşürünüzü aldım ve sadece ısrarcılığınız değil, aynı zamanda menünüz de ilgimi çekti. Yemek şirketimiz beklenmedik bir şekilde yarın Wall Street'teki genel merkezimizde vermemiz gereken kurumsal öğle yemeğini iptal etti. Bu konuda bize yardımcı olabilirsiniz ve patronum yemeklerden memnun kalırsa, size daha fazla iş yönlendirmekten mutluluk duyarım.

*Byron Scott
Noel Fitzwilliam'ın Yönetici Asistanı
Fitzwilliam & Doç.*

O kadar yüksek bir sevinç çılgılığı attım ki Teisha, "Kızım, neredeyse çekmecelerimi çınlatıyordum ve Kwan'ın böyle bir pisliği temizlemek zorunda kalmaktan hoşlanacağını sanmıyorum. Sen ne diye bağıırıyorsun?"

"Mani/pedis benden!" Bağıırıyorum. "Fitzwilliam & Associates ile ilk randevumu aldım! Bu gece bir şişe şarap için beni sayman gerekecek, Teish. Burada işim bitince doğruca markete gideceğim ve yarınki öğle yemeği için hazırlıklara başlayacağım."

Byron'a bir cevap mesajı göndermekle, işi kabul etmekle ve detayları sormakla meşgul oluyorum. Sonra zihinsel olarak zamanında hazır olmak için tamamlamam gereken tüm görevlerin bir listesini hazırlamaya başlıyorum. Büyükannem Jane tavuklarımı yumurtadan çıkmadan saymam konusunda uyarırdı ama ben endişelenmiyorum. Talihimin değişmek üzere olduğuna dair bir his var içimde.

Bölüm 2

Noel

"Pekala ekip, sanırım değişiklik için bu kadar yeter. Son sekiz ay boyunca -İngiltere'de dediğimiz gibi- kıyınızı yırttığınız için hepinize teşekkür etmek istiyorum." Maun ağacından cilalanmış devasa konferans salonu masasının etrafında oturan on iki bitkin personele nadir görülen bir gülümseme sunuyorum. "Sizi bırakmadan önce söylemek istediğim birkaç şey var. Yarının çoğumuzun kariyerinin en önemli atışı olduğunu söylememe gerek olmadığını biliyorum, en azından benimkinin. Bir Rosenthal, geçen yıl göleti aşırıp burada bir dükkan açmamın sebebidir. Bu kule Manhattan silüetinin baş tacı olacak; evrenin merkezinde mimarının geleceğinin parlayan bir feneri olacak. Kule lüks olmakla birlikte çevreye duyarlı kaplamalar ve tasarımın yanı sıra en son teknolojiye de sahip olacak.

"Fitzwilliam & Associates'e dünya sahnesinde hak ettiği yeri kazandıracak. Yarın başarılı olursak -ki olacağımıza inanıyorum- dünyanın en çok aranan mimarlık firmalarından biri olacağız. Bu anıtsal projeden onlarca yıllık iş çıkacak." Sesimin heyecanlı çıkmasına izin vermeden önce duraklıyor ve sesimi sabitliyorum. "İşimizi yaptık, şimdi yapbozun son parçası yarın elimizden gelenin en iyisini yapacağımızdan emin olmak, ya da sanırım birkaç kişi olduğumuz için ayaklarımızı."

Odadan kibar bir kıkırdama geliyor ama komik olduğum için değil. Kiralarını ödediğim için. Hepsinin benden nefret ettiğine eminim, ama gerçekten daha az umursayamazdım. Bugün bulunduğum yere popülerlik yarışmalarını kazanmak için endişelenerek gelmedim. "Yarın parfüm ve kolonya kullanmayın. Bay Brown Senior'un bunlara alerjisi var ve mesajımızdan uzaklaşmasına hiç ihtiyacımız yok. Ve lütfen buraya geldiğinizde kıpırdanmayın, burnunuzu çekmeyin, endişeli ifadeler takınmayın. Bu yeni tasarım çağını başlatırken kendimizi sakın ve kendinden emin bir şekilde sunmalıyız."

Uzun zamandır yönetici asistanım olarak görev yapan, dikkati son derece dağınık ikiz kardeşim Byron'a bakıyorum. Byron ve ben ikiz olabiliriz ama birbirimize hiç benzemeyiz. Aynı buruna sahip olmamız (Tanrı'ya şükür annemizden almışız, çünkü babamızın oldukça kamburu var) ve benzer gülümsemelerimiz dışında, çoğu insan bırakın ikiz olmayı, kardeş olduğumuzu bile düşünmez. Onun saçları kumralken benimkiler neredeyse siyah. Onun gözleri koyu mavi, benimkiler açık yeşil. O Bay Goodtime ve ben de Bay Goodtime'ı erkek striptizci olarak aile adını mahvetmesini engellemek için çalıştıran Bay Responsible'im (on sekizinci yaş günü pastamızın mumlarını üfledikten hemen sonra gerçek mesleğinin bu olduğunu açıklamıştı). Bu on sekiz yıl önceydi ve o zamandan beri fikirleri pek de iyiye gitmedi.

Byron tam olarak detay odaklı diyebileceğimiz biri değil (dürüst olmak gerekirse bir asistan için biraz olumsuz bir durum) ama bu gezegende açıkça güvendiğim iki kişiden biri (diğeri de benim). Byron göbek adı olan Scott'ı soyadı olarak kullanıyor (Byron'ın aileye katılmasından kısa bir süre sonra babamız büyük Lord Fitzwilliam tarafından talep edildiği gibi) ve evet, sevgili babamız tam bir otuzbirci ve muhtemelen ikimiz de onu asla affetmeyeceğiz. Byron affedebilir ama ben kesinlikle affetmeyeceğim.

Hayattaki çoğu kötü şeyde olduğu gibi, Byron'ın farklı bir soyadı olmasının da iyi bir yanı var - bu onun benim adıma bir tür casusluk yapmasını sağladı. İnsanlar onu *seviyor*. Arkadaş canlısı, rahat biri,

ve konuşması kolay (benim aksime), bu yüzden sık sık benden ne kadar nefret ettiklerini, işi bırakmayı planlayıp planlamadıklarını, bana kazık atıp atmayacaklarını ve/veya (eski kıdemsiz mimarlarımdan birinin dediği gibi) 'boğazımı sıkıp cesedimi Thames nehrine atmak' isteyip istemediklerini anlatıyorlar. Bu yüzden, işleri doğru yaptığı kadar sık batırsa da, onu memnuniyetle yanımda tutuyorum çünkü güvene biçilebilecek bir fiyat yok. Biliyorum, daha önce de satın almaya çalıştım.

Ancak şu anda kardeşim, cep telefonunda olup bitenlere kendini açıkça kaptırarak sözlerimi tamamen baltalıyor. Önündeki masaya vuruyorum ve "Yarınki sunuma mobil cihazlarınızı getirmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. *RuPaul's Drag Race*'te bu hafta ne olup bittiği de dahil olmak üzere hiçbir şeyin müşteriden daha önemli olduğu izlenimini vermek istemiyoruz."

İşe yaradı. Byron dikkat kesildi. "Özür dilerim, ne diyordun?" Telefonunu gösterdim. "Yarınki toplantı sırasında onu masanda bırak."

Bana memnun bir gülümseme fırlatıyor. "Hem beni hem de küçük arkadaşımı sevmek üzeresin," diyor ve telefonunu bana doğru sallıyor. "Az önce Lassiter ve Oğulları'nın bugün yaptığı konuşmanın tamamını içeren Dropbox'a bir davetiye aldım."

Bunu düşünürken donup kaldım ve birkaç kez göz kırptım. Lassiter ve Oğulları bu ihaledeki ana rakibimiz ve şu ana kadar üstünlük onlarda (WL Brown Senior, Lassiter Junior'ın en büyük oğlunun vaftiz babası olduğu için). Bu, üniversitede matematik sınavından bir gece önce birinin size cevap anahtarını vermesi gibi bir şey. "Bunu tam olarak nasıl başardın?"

"Şuradaki ressamlardan biri bendenizden biraz hoşlanıyor," diyor omuz silkerek. "Ve dürüst olmak gerekirse, bu durumda, takım için bir tane almak tam olarak bir yük olmazdı, eğer fikrimi anlıyorsanız."

Masadaki birkaç kadın çalışan kıkırdıyor. Kadınlar Byron'ın eşcinsel en iyi arkadaş pozisyonuna başvurmasını isteme eğilimindedirler - onun, sarsılan özgüvenlerini artıracak ve mükemmel erkeği bulmanın şifresini çözmelerine yardımcı olacak şey olacağına inanırlar.

"Vay canına, birinin bunu sana gönderdiğine inanamıyorum," diyor en kıdemsiz mimar Jack Layton, sandalyesini Byron'inkine yaklaştırarak. "Bakalım ellerinde ne varmış."

Byron memnun bir sırıtişla "Evet, yapalım" diyor. Byron'ın sevdiği bir şey varsa o da ilgi odağı olmaktır ve bu küçük bombayla, sadece birkaç dakika önce nefes alamayacak kadar bitkin görünen bir düzine insanın hayal gücünü kesinlikle ele geçirmiştir.

Proje yöneticilerimizden biri olan Cindy Pruitt masanın uzak tarafından sesleniyor. "Bir dakika. Buna bakmayacağız, değil mi? Bu bir tür ihlal olmalı, değil mi?"

Cindy, neden bana Jiminy Cricket gibi davranmak zorundasın? Bu avantajı kullanıp doğrudan zirveye çıkamaz mıyız? Bir daha asla aynada kendime bakmayacağım. Her şey yoluna girecek.

Hayır, olmayacak. Lanet olsun. O haklı.

Başımı sallamak ve kendimi "Hayır, tabii ki hayır" demeye zorlamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Biz bu şekilde iş yapmıyoruz."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Jack sandalyesinde arkasına yaslanarak soruyor. "Kendin söyledin, bu hayatımızın en önemli atışı. Eğer bir avantajımız varsa, bunu kullanmamak aptallık olur."

Hem de nasıl. Ayrıca haksız da değil. Seçtikleri malzemelere, tasarımın kendisine ve ücretlerine erişimimiz olması, bu iş için en önde gelen konumumuzu sağlamlaştıracak ayarlamaları kolayca yapmamızı sağlayacaktır. Bu, dürüstlüğünüze değer vermenin fazla pişmiş Brüksel lahanasını berbat ettiği anlardan biri. Kardeşime dönerek, "Daveti kabul etme. Kabul etme. Ona minnettar olduğunu söyle ama hayır."

Sonradan aklıma gelmiş gibi ekliyorum: "Eğer istersen 'takım için bir tane almak' konusunda

benim onayımı alabilirsin.
Sadece bana bundan bahsetme."

"Ciddi misin Noel?" diyor kıdemli mimar Ali Burman. "Londra'da böyle mi iş yapıyorlar bilmiyorum ama New York'ta köpekler köpekleri yer. Dört tane gencim var, Noel. *Dört tane*. Dans dersleri, beyzbol kampları, üniversite için para biriktirme derken beni maddi olarak çökertecekler... yemek faturasından bahsetmiyorum bile. Dört genci beslemenin ne kadara mal olduğunu biliyor musun?"

Masadakilerden birkaçı "Ayda on iki yüz" diyor.

Ali'nin kafası geri döner ve Byron, "Bahsetmiş olabilirsin," der.

Cindy, "Üzgünüm Ali, ama bu riske degeceğini sanmıyorum," diyor. "Yani, ya yakalanırsak?"

"Yakalanmayacağız," diyorum, on bir çift umutlu göz bana dönerken. "Çünkü biz

bunu yapmayacaksın. E-postayı hemen sil. Dürüstlüğümüzü bir iş için takas etmeyeceğiz. Bu, teklif vereceğimiz en büyük, en inanılmaz proje ve her mimarın sahip olmayı hayal ettiği türden bir miras olsa bile." Kahretsin, doğru olanı yapmamak için kendimle konuşuyorum. *Hayır, Noel. Kes şunu*. "Yapacağımız şey, hile yapmadan, başkasının teklifinin altını *oymadan ya da* fikirlerini çalmadan bu işi kazanmak. Bu kadar alçalmamıza gerek yok çünkü şehirdeki en iyi ekibi bir araya getirdik. Ayrıca, müşterinin istediği her kutuyu işaretledik ve daha fazlasını da."

Etrafımdakilerin yüzlerine bakıyorum ve onlara kendimden son derece emin bir CEO izlenimi veriyorum. Tepkiler en hafif tabirle pek iç açıcı değil. "Tamam, bu gecelik bu kadar yeter. Evinize gidin ve rahatlatmanıza ve enerji toplamanıza yardımcı olacak her ne yapıyorsanız onu yapın. Umarım yarın gece bu saatlerde kutlama yapıyor oluruz. Herkese teşekkürler."

Rahatlama mırıltıları ve dizüstü bilgisayarların kapanış tıkırtıları tabandan tavana pencerelerin cam duvarlarında yankılanıyor. Doğu Nehri'ne ve arkasındaki Brooklyn silüetine hızlı bir bakış, bana akşamın geç olduğunu söylüyor. Tek bir feribot nehrin karanlık ve pırıltılı sularını geçerek son yorgun takım elbiselileri de gece için evlerine götürüyor. Yorgun çalışanlarım yavaşça odadan çıkarken kalemimi elime alıyor ve grafik kağıdına bazı notlar alıyorum. Başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum çünkü bu onların gözlerindeki hayal kırıklığıyla yüzleşmek anlamına gelecek. Byron'ın telefonunu kapıp sunumu indirmek için içimden gelen her dürtüyle savaşıyorum ve Ali'nin eve, aç çocuklarının yanına giderken yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmek istemiyorum.

Cindy çıkarken yanımda durdu. "Doğru olanı yaptın," diyor ve ön koluma öyle bir dokunuyor ki, keşke bugün gömleğimin kollarını açık bıraksaydım diyorum.

Ona hızlıca başımı salladım ve mesafeli bir gülümseme verdim. "Güven oylamanızı takdir ediyorum."

"Bunun *akıllıca bir şey* olduğundan emin değilim. Yani, muhtemelen ihaleyi kazanamayacağız ama yine de hapis cezasından kurtulmana yardımcı olacak." Başını bana doğru sallıyor. "Vergi kaçakçılığından hapse giren bir kuzenim vardı. O tür bir ortamda iyi iş çıkaracağını sanmıyorum."

Harika. "Gideceğimi sanmıyorum, boş ver. İyi akşamlar, Cindy."

Geriye kalan tek kişi Byron, telefonuyla uğraşıyor. "Burada kalmamı ister misin patron?" "Patron" kelimesini kullanması, hipster'ların sakal bırakmasıyla aynı anlamda, ironik bir şekilde. "Gece yarısından önce buradan gerçekten ayrılma şansın nedir?"

"Yok denecek kadar az."

"Harika," diyor iç çekerek.

"Senden kalmanı istemiyorum."

"Evet, biliyorum ama o rüya gibi caz müzisyeni beni yemeğe davet etti ve senin burada sabahlara kadar tek başına çalıştığını bilirim yemekten o kadar da keyif alamam."

"Kendini daha iyi hissedebilmen için ben de eve gidiyormuş gibi yapayım mı?"

"Bu çok hoş olurdu," diyor dizüstü bilgisayarını ve su şişesini toplarken.

Ayağa kalkıyorum, eşyalarımı topluyorum ve uzun koridorda *onu* takip ederek Liberty Bank Tower'ın kırk ikinci katındaki köşe ofisime *gidiyorum* - dünyaya *başardım* diyen bina. Byron

masasında durur ve dizüstü bilgisayarını bırakır.

Tam ona iyi geceler dileyecektim ki, benim için halletmesi gereken son bir şeyi hatırladım. "Byron, yarınki yemek işini ayarladığından emin olmak istiyorum."

"Evet, tabii ki," diyor o nasıl cesaret edersin tonuyla. "Beni ne sanıyorsun?"

"Sadece ara sıra dikkatin dağılıyor," diyorum olabildiğince nazik bir şekilde.

Elindeki çantayı aldı ve bana sert bir bakış fırlattı. "Gerçekten bir partiye nasıl ev sahipliği yapılacağını bilmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Ev sahipliği yeteneklerinizi asla sorgulamam. Ama bu öğleden sonra ellerinizi masanıza vurup 'Lanet olası yemek şirketi çekildi!' diye bağırığınızı duydum."

Byron gözlerini deviriyor. "Elimin altında uzun bir yemek şirketi listesi olmasaydı nasıl bir asistan olurdu?"

"Demek birini buldun," diyorum ona sert bir bakış atarak. "Belli ki," diye homurdanıyor.

"Ve bu sadece el ilanı bırakan bir serseri değil mi?"

Bir elini kalçasına koyan Byron, "Resmen kırıldım. Bu toplantının ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Sanki bu büyüklükte bir şeyi herhangi birine emanet edecekmişim gibi."

İşte başlıyoruz. "Ben öyle demedim. Sadece yarın her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

"Sizi temin ederim ki müşteriler için zarif bir şekilde hazırlanmış, kesinlikle nefis bir öğle yemeği hazırlayacağım. Seçtiğim şirket son derece profesyonel ve şehir genelinde son derece saygın. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, randevumdan önce eve gidip duş almak istiyorum."

"Git," diyorum başımı sallayarak. "İyi eğlenceler."

Aceleyle uzaklaşırken omzunun üzerinden seslendi: "Sana da aynısını yapmanı söylemeyeceğim çünkü ikimiz de bu kelimenin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrin olmadığını biliyoruz."

Asansörün kapıları açılıp Byron içeri girerken, "Eğlence faturaları ödemiyo," diyorum.

Etrafında döner, düğmeye basar ve şöyle der: "Hayat anılar biriktirmek içindir. Para için değil."

Kapılar kapanıyor, ona son söz hakkı veriliyor ama bu kez umurumda değil. İyi bir karşılık düşünemeyecek kadar yorgunum. İç çekerek masama doğru yürüyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum, onun sözleriyle ilgili bir şey içimi tırmalıyor. Sandalyeme çöküp mırıldanıyorum: "Eğlencenin ne demek olduğunu biliyorum. Belki de çoğu insandan farklı bir tanımım vardır."

İnce dişli bir tarakla son bir kez üzerinden geçmek için sunum dosyasını açıyorum. "Ne eğlenceli olacak biliyor musunuz? WL Brown Senior'un yarın öğleden sonra sözleşmeyi imzalamasını izlemek. Tam bir cümbüş olacak."

Umarım.

Bölüm 3

Aimée

Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Tamamen adrenalin ve kafeinle besleniyorum ama bu kombinasyon bana hiç yanlış yapmadı. Sabah ikiye kadar meyve kestim ve servis edeceğim kavrulmuş sebzeli ve otlu keçi peynirli bagetler için sebzeleri marine ettim.

Biberleri, patlıcanları ve soğanları ızgarada pişirmek için saat beşte uyandım ve sandviçleri birleştirip tatların birbirine karışmaya devam etmesi için streç filmle sıkıca sardım.

Fitzwilliam & Associates'teki bağlantım Byron, lüks sandviçlerin iki salata ve bir çeşit taze meyvenin yanında servis edilmesini istediklerini söyledi. Tüm tatlılar kurabiye ailesinden olmalı. Son e-postasında şöyle yazıyordu:

Ve Tanrım, cips yok! Kimse etrafi çıtırtılarla çevrili bir konferans salonunda oturmak istemez.

Byron cipse cips dediğine göre İngiliz olmalı. Kâr marjımı düşürmek anlamına gelse bile, ona şimdiye kadar yediği en iyi öğle yemeğini vermeye kararlıyım. Eğer düzenli bir müşteri bulabilirsem, fiyatlarımı yavaş yavaş piyasa fiyatına çıkarabilirim.

Teisha saat tam yedide arıyor. "Bugün sana yardım edebilmek için vardiyamı değiştirdim. Bana ne zaman ihtiyacın var?"

"Sen bir hayat kurtarıcısın, Teish! Evime gelip her şeyi kamyonete yüklememe yardım eder misin?" Yemek kamyonumu Rochester'dan getirirken kafamda Manhattan ve Brooklyn'de yarış yapma fantezileri vardı. Şimdiye kadar binamın altındaki park yerinden toplam dört kez ayrıldı. Bunlardan biri benzin almak içindi.

"Şimdi gelmemi mi istiyorsun?" diye sorar.

"Evet, lütfen. Sen en iyisisin, T. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattım ve aceleyle dolabıma gidip giyecek mükemmel bir şey aradım. Rochester'da genellikle klişeleşmiş siyah elbise pantolonu ve beyaz gömleği tercih ederdim. Orada olduğumdan başka bir şey gibi görünmem önemli değildi.

Ama burada, New York'ta, süper şık ve daha rafine olmam gerektiğini hissediyorum. Bilirsiniz, tuvalet kâğıdım azaldığı için değil de iyi yapılmış bir işin verdiği tatmin için çalışan biri gibi. Ki öyleyim.

Cömert kıvrımlarımı sürtük gibi görünmeden saran lacivert bir şal elbisede karar kılıyorum. Sonra uzun sarı saçlarımı Fransız burgusu şeklinde kıvrıyorum ve sert görünmemek için birkaç dalgali tutamı serbest bırakıyorum.

Bir çift alçak topuklu ayakkabı giydikten sonra banyo kapısının arkasına sıkıştırılmış aynada kendimi kontrol ediyorum. Ellili yıllardan kalma bir film yıldızına benzediğimi söylemek

istiyorum; seksi, kadınsı ve çekici. Ama gerçek şu ki, günümüzün Mary Poppins'i gibi bir hava yayıyorum. *Neden öyle?*

Gezegendeki hiçbir yirmi sekiz yaşındaki insanın giymek istemeyeceği matruşka ayakkabılarım olduğuna karar veriyorum. Öğle yemeğini servis etmeden önce giyebilmek için çantama bir çift yüksek topuklu ayakkabı atıyorum.

Üzerinde Nibbles and Noshes'un şirket logosu olan iki önlük çıkarıyorum - tüm yemek şirketlerinin hatırlaması gereken üç kelime, "reklam, reklam, reklam!" Bu iş bittikten sonra, minibüse inmesi gereken her şeyi listemden kontrol etmeye başlıyorum.

Teisha iş üniforması, siyah pantolonu ve beyaz polosuyla geldi. Bana şöyle bir baktı ve "Etkili görünüyorsun." dedi.

"Bu da ne demek oluyor?" Çünkü kulağa iltifat gibi gelmediği kesin. "Güzel görünüyorsun, profesyonel," diye karar veriyor başını yana eğerek.

"Mary Poppins'e benziyor muyum?"

Beni işaret etmeden önce parmağını burnuna götürerek, "Evet! Tanıdık geldiğini biliyordum," diyor. "Günü çay içerek ve uçurtma uçurarak geçirmek üzere olan bir İngiliz dadı gibi görünmek istemiyorum,"

suratını asarak söyle.

"Psh, evet biliyorsun. Gezegendeki her küçük çocuğun Mary Poppins'e karşı bir ilgisi vardır. Erkekler seni sevecek ve kadınlar senin tarafından tehdit edilmeyecek. Bu iyi bir görünüm."

Şimdi bunun için endişelenecek vaktim yok. Teisha ve ben kamyoneti yüklemekle meşgul olmadan önce aceleyle banyoya gidip çekiciliğimi arttırmak umuduyla en sevdiğim parfümü sıkıyorum. Servis tepsilerimi, mutfak eşyalarımı ve nevresimlerimi minibüste tutuyorum çünkü dairem onları saklamak için çok küçük. Büyük bir saklama kutusunu kenara iterek soğutucular ve çeşitli market poşetleri için yer açıyorum.

Arkadaşım "Bu yemek kaç kişilik?" diye soruyor.

"On yedi," dedim ona. "Her ihtimale karşı yirmi ikiye yetecek kadar yaptım. Asla yetersiz kalmak istemezsiniz, özellikle de ilk izlenimde."

Garment District'in en güney ucu olan 34. Cadde'ye çıktıktan sonra Chelsea, Greenwich Village, Soho ve Tribeca'dan geçerek nihayet Financial District'e varıyoruz. Kendimi o kadar kaptırmışım ki, daha birkaç hafta önce çıplak olan ağaçların şimdi yemyeşil yapraklarla dolu olduğunu fark edene kadar birkaç blok ilerlemiş oluyoruz. Bazıları çiçek açmaya hazırlanan pembe ve beyaz tomurcuklarla bezenmiş. Üç mil gitmek kırk beş dakikamızı alıyor. New York için şaşırtıcı derecede hızlı.

Binanın altına girip minibüsü asansörlerin yanındaki yükleme alanına park ediyorum. Acil durum ışıkları yanıp sönerken, boşaltıyoruz. Sonra ben park ederken Teisha nöbet tutuyor.

Liberty Bank Binası'nın kırk ikinci katına çıktığımızda kalbim sanki üç dakikalık bir mil koşmuşum gibi çarpıyor. O kadar gerginim ki terliyorum. Bir kolumu kaldırıp kokmadığımdan emin olmak için burnumu çekiyorum.

Arkadaşım gülüyor. "Güzel kokuyorsun. İyi görünüyorsun. Sakin ol, olur mu? Daha önce hiç yemek işi yapmamış gibi davranıyorsun."

"New York'ta kalmak istiyorsam bu işten istikrarlı bir sonuç çıkarmam lazım. Beni sevmelerine *ihtiyacım var*." "Kızım, sen tanıdığım en sevimli insansın. Tabii ki senden hoşlanacaklar."

Asansör nihayet açıldığında - Manhattan semalarına doğru kırk iki kat tırmanmak uzun zaman alıyor - kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Açık kahverengi saçlı, uzun boylu ve çok yakışıklı bir adam lobide asansörün hemen dışında bekliyor. Ayağa kalkıyor ve bizi selamlıyor, "Hanginiz Aimée?"

O *bir* İngiliz! "Bu kadar yardımsever olduğunuz için çok teşekkür ederim. Eğer birini

bulamasaydım patronum öğle yemeğini kendim hazırlamamı isteyecekti ve sizi temin ederim ki kimse buna dayanamazdı." Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve ekliyor: "Ayrıca dün gece bir randevum vardı. Ve daha yeni tanışmış olmamıza rağmen, onun borusunu öttürmeme izin verdiğini rahatlıkla söyleyebilirim."

Teisha kahkahayı patlatıyor. "Bu daha önce duymadığım bir örtmece." Sonra elini uzattı ve "Ben Teisha." dedi.

Byron ona göz kırıyor. "Randevum bir caz müzisyeniyleydi, cazibem konusunda fazla gevşek davrandığımı düşünmeyin."

"Demek gerçek trompetini çalmana izin verdi," diyor.

Omuz silkiyor. "Tabii, öyle yapalım. Şimdi seni mutfağa taşıyalım, sonra da sana öğle yemeği için kullanacağımız konferans odasını göstereyim."

Fitzwilliam & Associates'in şeffaf cam kapılarından içeri girdiğinizde karşılaştığınız manzara çok etkileyici. Başta siyah deri ve krom olmak üzere şık mobilyalar lobiye süslüyor. Duvarlar o kadar açık bir griye boyanmış ki neredeyse gümüş gibi görünüyor. Üzerlerinde asılı olan tablolar, muhtemelen benim bir yılda kazandığımdan daha pahalıya mal olan modern renk sıçramaları.

Pencereden Brooklyn Köprüsü'ne bakarken bir an için felç oluyorum ve şaşkınlık duvarı üzerime yıkılıyor. *Bu büyük zaman, Aimée. Sakın batırma.*

Üzerine boyanmış gibi duran dar bir kalem etek giymiş uzun boylu bir esmer, "Kim kokuyor?" diye sorarak beni trans halinden çıkardı.

Tam gizlice koltuk altımı tekrar koklamak üzereydim ki, "Bugün kim parfüm sürmeye cesaret etti?" diye açıkladı.

Byron ona bakıyor ve omuz silkiyor. "Benim hatam, Cindy. Aimée'ye WL Senior'un kokulara karşı ciddi bir alerjisi olduğunu söylemeyi unuttum." Bana dönerek, "Giyebileceğin başka bir şey var mı? Seni yıkadıktan sonra yani."

"Ben... Ben bilmiyorum," diye kekeliyorum, bu kadar kötü bir ilk izlenim bıraktığım için dehşete düşüyorum. Şehir dışındaki minibüsümde her zaman fazladan kıyafet bulundururdum ama buraya geldiğimden beri pek işim olmadı.

"Tanrı aşkına," diye alay ediyor Cindy. "Eğer ona bir gömlek bulabilirsen ofisimde fazladan bir çift pantolon var."

Cindy'nin benden en az beş santim uzun ve en az iki beden küçük olduğuna eminim. Sanırım ben öleli bir yıl olmadan onun boyuna bile gelemem. Onun pantolonunu giyebilmemin imkanı yok.

Byron ona "Git getir onları" der. "Benimle patronun ofisinde buluş. Orada duş alabilir."

Birdenbire Teisha'yı yemekten sorumlu bırakarak kutsal bir yere götürüldüm. Mahcubiyetten ölebilirim.

"Bay Fitzwilliam önümüzdeki bir saat boyunca dışarıda olacak, bu yüzden işlerinizi halletmek için onun özel banyosunu kullanabilirsiniz." Sanki bir büyü yapıyormuş ya da auramı okumaya çalışıyormuş gibi elini önümde sallıyor. Sonra da aceleyle odadan çıktı.

Ofis, İngiltere'deki bir Edward dönemi centilmenler kulübü kadar zarif. Bunu gençliğimde okuduğum yüzlerce tarihi romandaki tasvirlerden biliyorum. Geniş bir kitaplık (kitaplarla ve ödülllerle dolu), devasa bir maun masa, koltuklar ve bir kanepi içeren bir oturma alanı ve altına özenle yerleştirilmiş dört yemek sandalyesi olan yuvarlak bir masa var. Her şey antika ve son derece pahalı görünüyor. Görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için uzanıp oryantal halının üzerinde yuvarlanmayı yarı yarıya arzuluyorum.

Bu kadar önemli olmayı hayal bile edemiyorum. Umarım bu ofisi kendi ofisi olarak adlandıran kısa boylu kel adam -*çünkü patron* nedense hep kısa boylu ve keldir- sahip olduklarının kıymetini biliyordur.

Banyonun kapısını açtığımda sesli bir nefes alıyorum. Duş benim tüm banyom kadar büyük ve Doğu Nehri'ne bakıyor. Burada soyunmak bana kendimi tüm dünyanın görebileceği şekilde sergileniyormuşum gibi hissettirecek.

Aceleyle telefonumu aldım ve Teisha'ya mesaj attım.

Ben: İyi misin?

Teisha: Her şey kontrolüm altında. Hiçbir şey için endişelenme.

Ben: Parfüm kullanıyor musun?

Teisha: Hayır.

Tamam, olabildiğince çabuk çıkacağım. Nasıl bir ofiste olduğuma inanamazsın!

Teisha: Oldukça gösterişli, ha?

Ben: Öyle de diyebilirsin.

Byron'ın giymem için şişman bir kadın pantolonu bulmasını umarken yavaşça kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum. Duşa girdiğimde kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde keseliyorum. Sabun eski moda bir kalıp Fildişi ve kendimi iyice durulamadan önce tüm vücudumda gezdiriyorum.

Tam duştan çıkmak üzereydim ki, "Tanrı aşkına Byron, beni rahat bırak. Acelem var."

Ses banyo kapısının hemen dışında! Lanet olsun, kapıyı kilitlemiş miydim? Kimsenin içeri giremeyeceğinden emin olmak umuduyla duştan çıkıyorum. Islak ayağım parlak mermer zemine çarpar çarpmaz kayıyorum ve sanki *Frozen on Ice* filminde oynuyormuşum gibi odanın içinde kayıyorum. *Bırak gitsin!!!*

Şansa bakın ki, tam o anda kapı açılıyor ve şimdiye kadar göz göze geldiğim en yakışıklı adamın kollarına düşüyorum - tek bir teli bile istediği yerden ayrılmaya cesaret edemeyecekmiş gibi görünen kalın, siyah saçlar, altın rengi benekleri ve kahve rengi kenarları olan yosun yeşili gözler ve - ah, vay canına - iki günlük kirli sakallarla dolu, yontulmuş, erkeksi bir çene hattı. Büyük bir inançsızlıkla ona aval aval bakıyorum. Muhteşemliği karşısında gözlerim kamaşıyor; geçici olarak dilsiz kalıyorum.

Kollarını bana dolayarak omzunun üzerinden sesleniyor: "Byron, çaresiz sokak hayvanlarından birini banyomda bırakmışsın."

İki şey var. Birincisi, İngiliz aksanı o kadar rüya gibi ki, az önce bana edilmiş en kötü hakaretlerden birini savurmuş olmasına rağmen neredeyse bayılacak gibi oluyorum. İkincisi, o kadar güzel kokuyor ki boynuna sürtünmek istiyorum. Sonra, tabii ki, başka bir şey daha var. Çırılçıplak kaldım.

[Bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? TEXT ME ON TUESDAY'ı bugün alın!](#)

Yazarlar Hakkında

WHITNEY DINEEN

USA Today Bestseller Whitney Dineen kendi kafasında bir rock yıldızı. Şarkı söyleme yetenekleri konusunda kuruntulu olsa da, oldukça iyi bir yazar olduğuna dair çok sayıda onay var (İNANILMAZ!!!). Birçok yazarlık ödülü kazandıktan ve neredeyse bir kabilyon kitap sattıktan sonra (matematik de onun uzmanlık alanı olmayabilir), kafasındaki seslerin istediklerini söylemesine izin vermeye karar verdi (üzgünüm anne). Ayrıca beşinci sınıflar arası yüzme yarışında sırtüstü yüzmede dördüncü oldu. İşte bu kadar.

Whitney çocuklarıyla oynamayı (diğer bir deyişle inanılmaz diş ipi kullanma becerisiyle onları şaşırtmayı), bir şeyler pişirmeyi, bir şeyler yemeyi ve onu "anlayan" insanlar için kitaplar yazmayı seviyor. Patates kızartmasının mükemmel bir yiyecek olduğunu ve Bayan Roper'ın onun ruh hayvanı olduğunu düşünüyor.

MELANIE SUMMERS

Melanie Summers, kocası, üç çocuğu ve iki sevimli köpeğiyle birlikte Kanada'nın Vancouver Adası'nda yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda okumayı (tabii ki), ailesiyle film gecesi için kanepeye kıvrılmayı (bol patlamış mısır ve milkshake olmadan tamamlanmış sayılmaz) ve evinin yakınındaki sahilde uzun yürüyüşler yapmayı seviyor. Melanie ayrıca kız arkadaşlarıyla birlikte restoran kapatmayı da seviyor. Şey, değil.

Sağlık müfettişini çağırmak gibi bir şey. Daha çok onlar ışıkları kapatana kadar kalmak gibi.